

David
Foenkinos

Chỉ **tại**
vợ tôi
gọi **tình!**

Chỉ tại vợ tôi gọi tình

Tác giả: **David Foenkinos**

Người dịch: **AY**

Nhà xuất bản: **Hội Nhà Văn**

Số trang: **192**

Năm xuất bản: **2014**

E-book này được thực hiện trên tinh thần thiện nguyện, phi lợi nhuận và phục vụ cộng đồng người đọc chưa có điều kiện mua sách giấy.

Bạn nên mua sách giấy để ủng hộ đơn vị xuất bản và thưởng thức trọn vẹn tác phẩm.

Giới thiệu tác giả

David Foenkinos sinh ngày 28 tháng Mười năm 1974 tại Paris. Anh học khoa Văn trường đại học Sorbonne, tự học jazz và trở thành thầy dạy ghi ta. Khởi nghiệp viết văn, anh đã tạo được dấu ấn ngay từ tiểu thuyết đầu tay. Từ đó đến nay, anh đã có trong tay không ít giải thưởng. Đến năm 2011, anh lọt vào top 5 các nhà văn có sách bán chạy nhất ở Pháp. Các tiểu thuyết của Foenkinos đã được dịch ra 35 thứ tiếng.

Chỉ tại vợ tôi gọi tình! ra mắt tại Pháp năm 2004 và đã giành Giải thưởng Roger-Nimier. Đây là tác phẩm thứ hai của Foenkinos được xuất bản tại Việt Nam, sau **Mỗi tình Paris** (2013).

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp:

Le potentiel érotique de ma femme của David FOENKINOS

© Editions Gallimard, Paris, 2004

Xuất bản theo hợp đồng nhượng quyền giữa NXB Gallimard và Nhã Nam, 2013.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam, 2014.

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối dưới dạng in ấn hoặc văn bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet mà không có sự cho phép bằng văn bản của Nhà xuất bản là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của nhà xuất bản và tác giả. Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền.

Chỉ mua bán bản in hợp pháp.

Tặng Victor

Làm sao xô, con sóng gọi tình, tới em,

Người chấp cho anh đôi cánh mềm...

M

Trong vô vọng lý trí tổ cáo với tôi

sự độc đoán của nhục dục

LOUIS ARAGON

Phần một MỘT KIỂU SỐNG

Hector rất có tướng người hùng. Nhìn gã, người ta tưởng đâu hùng hực khí phách “giữa đường thấy chuyện bất bằng chẳng tha”, bất chấp mọi hiểm nguy của cõi nhân tình thế thái chúng ta, tưởng đâu phải hớp hồn hết thầy đám đàn bà con gái, phải sẵn sàng tổ chức những kỳ nghỉ gia đình, phải xởi lởi bắt chuyện với bà con chòm xóm đi chung thang máy, hay, cao cấp hơn, phải cảm được phim của David Lynch. Gã ắt hẳn sẽ thuộc hạng người hùng của thời đại chúng ta, nếu có thêm cơ bắp cuộn cuộn. Thế mà bỗng đâu gã quyết định tự tử. Tạ ơn trời, có thể người ta mới nhìn nhận tốt hơn về người hùng. Hẳn là có chút tâm đắc nào đó với những cảnh phim, gã chọn ga tàu điện ngầm. Tất cả mọi người đều sẽ biết đến cái chết của gã, đó sẽ giống như một buổi họp báo giới thiệu một bộ phim không bao giờ khởi quay. Hector đứng đưa người khe khẽ khi lắng nghe, vì lịch sự, những lời khuyên cáo sang sảng để không vội mua vé xem phim; rủi gã chết hụt, nhớ lại điều này cũng sẽ hữu ích. Người ta chẳng biết gì về gã, vậy nên người ta ít nhiều mong sự rủi này, ít nhất cũng để biết liệu có nên trông mặt mà bắt hình dong hay không. Cái gã tương tá người hùng này thế mà điên. Gã bắt đầu nhìn mờ dần, những viên thuốc nhằm mục đích gây ngủ đã được nốc sớm quá. Chết trong lúc ngủ thì vẫn tốt hơn. Rốt cuộc, chuyện đó thành ra may mắn, bởi vì Hector lăn ra ngất. Trong mắt gã, người ta chẳng nhìn thấy điều gì. Gã được phát hiện nằm sõi soài trên hành lang ga tàu điện ngầm, gần Châtelet-Les Halles hơn là gần cái chết.

Cơ thể gục xuống của gã trông như một thai nhi bị phá bỏ. Hai người khiêng cáng tương tá như mấy tay vận động viên dùng đẩy

thuốc kích thích (nhưng giờ không thể trông mặt mà bắt hình dong được) vừa giải cứu gã khỏi mọi cái nhìn của đám dân lao động đang âm ỉ sừng sững khi trông thấy cái tình cảnh còn thảm hơn của họ. Hector chỉ nghĩ độc một điều: vì tự tử hụt, gã vừa bị ép phải sống. Gã được chuyển đến một bệnh viện mới vừa được sơn sửa lại; nên dễ hiểu là người ta có thể thấy khắp nơi dòng chữ “sơn mới”. Vài tháng tới, gã sẽ tha hồ buồn chán trong cái khoa dành cho người hồi sức này. Chẳng mấy chốc, cái thú duy nhất của gã đã định hình: vừa ngắm cô y tá vừa tơ tưởng được vuốt ve bầu ngực nàng. Gã cứ đắm đuối với cái thú này, cho đến khi thừa nhận cô ả quá xấu. Gã lay lắt sống trong cái tình cảnh sự xấu phải nói là huyền thoại. Nói thể có phần nghiệt ngã quá; vì cô ả có thể rất gợi tình giữa hai mũi móc phin. Và còn có tay bác sĩ, chốc chốc lại lướt qua như thể đi vũ hội. Những cuộc gặp gỡ hiếm khi quá một phút, và nhất định phải ra cái vẻ vội vội vàng vàng để chăm chút cho tiếng tăm của hấn (tiếng tăm, đó đúng là thứ duy nhất hấn chăm chút). Cái tay có nước da rám nắng đáng ngạc nhiên này bắt gã thè lưỡi ra chỉ để kết luận rằng gã có một cái lưỡi đẹp. Kể cũng tốt nếu có một cái lưỡi đẹp, ta cảm thấy thoải mái với một cái lưỡi đẹp, với Hector, thể chẳng khác gì có cặp chân đẹp. Gã không biết chính xác mình đang chờ đợi gì, đó là cơn trầm uất rền rĩ từ sâu thẳm lòng gã. Người ta đề nghị gã liên hệ với gia đình hoặc bạn bè nếu như may mắn còn ai đó (một cách kín đáo, người ta bóng gió về khả năng nên thuê lấy một người). Những gợi ý này đều bị từ chối bằng một sự im lặng kém lịch duyệt, cũng phải châm chước cho gã. Hector không muốn gặp bất kỳ ai. Chính xác hơn, và giống như hết thảy người ốm, gã không muốn để ai thấy gã như lúc này. Gã xấu hổ phải là thằng người mập mé giữa chả là cái thá gì và còn không bằng cả cái thá gì. Gã đã gọi cho một người bạn và lờ anh ta rằng gã đang ở nước ngoài, khe

núi Grand Canyon tuyệt vời, cái vết nứt đáng mặt vết nứt ấy; và gã gác máy, trong khi, chính gã, mới nứt toác như Grand Canyon.

Cô y tá thấy gã đáng mến, cô thậm chí đã nói với gã rằng gã là một người đàn ông *đặc biệt*. Liệu ta có thể ngủ với một người phụ nữ thấy ta đặc biệt? Đây quả là một câu hỏi lớn. Trước tiên, không nên: cứ cho là phụ nữ có bao giờ ngủ đâu, thế thôi. Cô gái quan tâm đến chuyện của gã; cuối cùng, thứ cô biết về chuyện đời gã, chỉ là hồ sơ bệnh án. Khó có thể nói trong ấy ẩn chứa các chi tiết đắt giá hơn. Liệu có tồn tại cô gái ấy, người sẵn sàng hiến dâng cơ thể cho bạn bởi vì cô nàng yêu cái cách bạn không bao giờ quên đi tiêm nhắc lại một mũi vắc xin 3 trong 1? Ồ, anh làm em hưng phấn đấy, người đàn ông đích thực của vắc xin. Cô y tá gái cảm, rất thường xuyên. Những lúc ấy, cô nàng tự cho mình là bác sĩ; phải nói là cũng có đất diễn cho vai đó. Khi ấy cô thường tiến sát lại giường Hector. Cô nàng dù gì cũng có cái cách vuốt qua vuốt lại bàn tay một cách đầy nhục cảm trên tấm ga trải giường trắng muốt, những ngón tay cô được chăm sóc cẩn thận như cặp chân trên bậc cầu thang, chúng đang rải những bước dài qua sắc trắng.

Người ta thả gã ra vào đầu tháng Ba, mà xét cho cùng, ngày tháng đâu có nghĩa lý gì, mà thật ra chẳng cái thá gì có nghĩa lý. Bà gác cổng, một bà cô mà chẳng còn mấy ai có thể đoán được tuổi, làm ra vẻ lo lắng về sự vắng mặt của người khách thuê nhà. Các bạn biết đấy, cái vẻ lo lắng giả tạo, cái kiểu mơ tưởng đang ở năm 1942, với chất giọng the thé chói đến độ nếu đứng cạnh đường ray, hẳn đủ làm trật bánh cả đoàn tàu.

“Thưa ngài Balanchiine, rất vui lại được thấy ngài. Là tôi, tôi rất lo lắng...”

Hector không phải thằng đàn; vì gã vắng mặt đã hơn sáu tháng, mụ hằn cổ vôi ít tiền quà cho Giáng sinh vừa rồi. Không muốn dùng thang máy, đặc biệt là ngại chạm mặt một ông bà hàng xóm nào đấy và phải trình bày, kể lể cuộc đời mình, gã lê thân lên thang bộ. Gã thở phì phò thành tiếng, và người ta xúm lại bên các cửa sổ. Gã đi đến đâu, người ta mở cửa chính ra đến đấy. Thậm chí hôm đó còn không phải là Chủ Nhật, tòa nhà này toàn người vô công rồi nghề đến phát sợ. Và thể nào cũng có một gã hàng xóm say khướt nào đó - giữa họ và chúng ta hằn có nhiều điểm chung như là hai đường thẳng song song - sẽ nằng nặc đòi bạn phải tạt qua nhà. Tất cả chỉ để được hỏi ba lần “Thế nào, đằng ấy khỏe chứ?” và trả lời đủ ba lần “khỏe cả, đằng ấy thì sao?” Tình thân ái khó mà chịu nổi; khi người ta vừa hết thời kỳ dưỡng bệnh, có lẽ người ta sẽ thích sống ở Thụy Sĩ¹. Hay, nếu được, tốt nhất là làm một cung phi trong lãnh cung. Gã viện cớ một cơn đau gan để cáo lui về nhà, vậy là chắc hẳn nhận được câu hỏi: “Không phải anh mang theo bệnh xơ gan về từ chuyến đi nghỉ đấy chứ?” Hector nở một nụ cười và tiếp tục đoạn đường vòng. Cuối cùng, gã mở cửa và ấn lên công tắc để bật điện. Chẳng có thứ gì thay đổi, tất nhiên. Chỉ có điều, với Hector dường như nhiều cuộc đời đã trôi qua; người ta ngửi thấy mùi thác sinh. Bụi đã toàn quyền chăm sóc căn hộ, trước khi buồn chán quá mà sinh sôi nảy nở thêm.

Đêm buông xuống, giống như mọi tối. Gã pha một tách cà phê, cốt để mang lại ít không khí bình thường cho chứng mất ngủ của mình. Ngồi trong bếp, gã lắng nghe tiếng chân mèo đi trên máng xối; gã chỉ biết làm thế. Gã nghĩ về tất cả thư tín đã không nhận được. Ánh mắt gã dừng lại trên tấm gương nhỏ mua tại một tiệm đồ cũ, gã vẫn còn nhớ như in cửa tiệm này và kỷ niệm đó nhanh chóng làm gã khiếp sợ. Cơn sốt sinh sịch vào cái ngày gã mua nó lại ập về, giống như người ta cảm nhận được mùi của một con người chỉ bằng cách

nhìn ngắm bức ảnh của họ. Gã nhất định không được nghĩ về nó, tất cả đã kết thúc; gã đã khỏi bệnh. Không đời nào còn chuyện gã bước chân vào một tiệm đồ cũ mua một tấm gương nữa. Gã tự ngắm mình chốc lát. Khuôn mặt gã, sau sáu tháng dưỡng bệnh, có vẻ đã khác. Tương lai, lần đầu tiên trong đời, gã hình dung nó sẽ ổn định; dĩ nhiên, gã nhầm. Nhưng chẳng ai ở nơi đây - còn - hơi đâu làm phiền lòng gã trong ảo mộng về sự phát triển này. Và trước khi tiến tới cái tương lai đó, ta có thể lùi lại nhìn về quá khứ chưa xa lắm.

Hector vừa sống qua giờ phút huy hoàng nhất của cuộc đời gã; giữa lúc hầu như đã không còn trông đợi gì ở cõi đời này nữa, gã đã tìm thấy, mũi chạm mũi với cái huy hiệu “Nixon is the best” có từ chiến dịch tranh cử cho các cuộc bầu chọn chủ tịch đảng bang của phe Cộng hòa năm 1960. Phải biết rằng sau vụ bê bối Watergate, những tấm huy hiệu của các chiến dịch tranh cử liên quan đến Nixon tương đối hiếm. Cái mũi quynh rũ của gã động đậy tinh tế như hàng mi của cô gái mới lớn mà đôi bầu ngực đầy nhanh hơn dự tính. Nhờ khám phá này, gã có thể giật giải thưởng quốc gia cho người nắm giữ huy hiệu chiến dịch xuất sắc nhất. Đó là một việc mà ít người trong chúng ta biết (chia sẻ hiểu biết của mình cho mọi người quả thực là một cái thú), nhưng quả là có tồn tại các cuộc thi cho những nhà sưu tầm. Người ta đổi đầu nhau vì những con tem hiếm, và những đồng tiền xu trong một bầu không khí vừa sôi nổi vừa bụi bặm. Hector đăng ký trong hạng mục huy hiệu, hạng mục căng thẳng đáng ngạc nhiên năm đó (lý do là năm đó, sự gia tăng những kẻ chơi pin’s nghiệp dư đã phá hỏngбет thị trường; nhiều người chơi thuần chất đã quay sang hạng mục huy hiệu). Cần phải rắn mới hy vọng lọt vào vòng tứ kết. Hector vẫn điềm nhiên, gã biết lợi thế của mình, và từ một góc êm đềm trong ký ức sống lại cái giây phút của điều khám phá lớn lao. Gã đi bộ, tay đưa phía trước, hai bàn tay giống như cái ăng ten, cơn sốt ngây ngất trong mỗi bước chân, người sưu tầm là một con bệnh triền miên đi tìm phương thuốc cho mình. Từ hai ngày nay, gã lang thang miệt mài, vì thiếu một cái huy hiệu; đã sáu tháng rồi gã chỉ độc quan tâm đến các huy hiệu, sáu tháng cho một đam mê điên rồ, sáu tháng, cuộc sống của gã chỉ toàn là huy hiệu.

Luôn phải dè chừng những tay Thụy Điển, những gã tóc không vàng hoe. Hector thản nhiên, cái huy hiệu “Nixon is the best” có thể được rút ra bất cứ lúc nào đập vào cái nhìn sáng rực của gã Thụy Điển; cái nhìn khiến ta không khỏi liên tưởng đến tỉ lệ tự sát ở Thụy Điển. Nếu tên gã thuộc loại không thể nào nhớ nổi, thì chúng ta lại không quên được thành tích tuyệt vời năm trước của gã vì quý ngài đây là đương kim vô địch hạng mục nhà sưu tầm huy hiệu chiến dịch tranh cử. Trong đời thường, gã Thụy Điển là dược sĩ tại một cửa hàng dược ở Thụy Điển. Người ta nói rằng gã được kế thừa nghề này; thường là thế, cuộc sống nghề nghiệp của những nhà sưu tầm giống một bộ y phục quá cỡ. Còn đời sống tình dục của họ, chúng bình lặng giống như một cậu trò lười trong kỳ nghỉ hè. Sưu tầm là một trong hiếm hoi những hoạt động không dựa trên sự hấp dẫn giới tính. Những đồ vật được tích tụ là những thành lũy giống như những lá che mắt ngựa. Chỉ những con ruồi mới có thể nhìn thấy thật gần nỗi buồn nhạt nhẽo tỏa ra từ đó. Nỗi buồn mà người ta quên đi trong cơn hưng phấn của một cuộc đua tài. Gã Thụy Điển, vào giây phút ấy, quên thậm chí cả từ ngữ về thuốc men. Bố mẹ gã, những người đã nuôi dạy gã bằng thứ tình yêu như xi lanh yêu mạch máu, giờ phút này cũng không còn tồn tại nữa. Công chúng nín thở, đó là một trong những trận chung kết kịch tính nhất chúng ta từng thấy trong đời. Hector bắt gặp cái nhìn của gã Ba Lan, kẻ chiến bại dưới tay gã trong trận bán kết; người ta có thể cảm thấy những cục nghẹn trong họng hấn, bằng chứng của việc hấn vẫn chưa nuốt trôi thất bại của mình. Làm sao hấn có thể tin dù chỉ trong một giây rằng có thể lọt vào chung kết chỉ với cái huy hiệu in hình Lech Wałęsa² cơ chứ? Gã Thụy Điển chỉ làm đối thủ rối trí qua trình độ trí tuệ của gã, đó là im lặng. Thi thoảng gã lấy tay day day thái dương, người ta thấy rõ đây là mảnh lời hòng làm bất an đối thủ, một mảnh xoàng nhắm tới Hector của chúng ta. Nụ cười, Hector của chúng ta rất vững vàng,

sau bao năm tháng sưu tầm, gã tin chắc vào Nixon của gã; điều đó chắc hẳn làm ấm lòng Nixon, khi biết rằng một gã Hector nào đó sắp giành được một thứ gì đấy là nhờ mình. Hẳn nhiên điều này khó được lưu sử sách, và chẳng mấy cơ hội để thành tích tối nay sẽ lần át được tai tiếng động trời của vụ Watergate. Tuy nhiên, mọi sự không dễ dàng như vậy (phải dè chừng những gã Thụy Điển tóc không vàng hoe). Đồ đều cẳng ấy lấy ra một huy hiệu của Beatles. Khán giả cười ồ, nhưng không hề nao núng, gã Thụy Điển giải thích rằng đó là huy hiệu của chiến dịch bầu chọn cho vị trí đứng đầu của album *Sergent Pepper Lonely Hearts Club Band*.

Gã khốn nạn đó ắt hẳn đã dò được thông tin về báu vật của Hector và không tìm ra cách chống đỡ nào khác ngoài làm rối trí ban giám khảo; đồ Thụy Điển vô lại. Và kế hoạch của gã có vẻ trơn tru, bởi vì giám khảo (nói thật, chỉ là một gã rậm râu) nở một nụ cười. Hector phản đối, nhưng bằng cách khá nực cười bởi vì gã nào có giỏi mấy trò chống đối; gã nghiêng răng, kiểu thế. Và đây, sự lố lằng trắng trợn: người ta cho rằng cái chiến thuật của gã xảo quyệt này là độc đáo và người ta tuyên bố Hector thua cuộc. Gã cư xử đầy phẩm cách, khẽ ghéch mặt về hướng kẻ chiến thắng và rời khỏi phòng.

Còn lại một mình, gã bắt đầu khóc như mưa.

Không phải khóc cho thất bại của mình, gã đã ném đủ mọi thăng trầm, và gã biết đã theo nghiệp này thì đầy những giây phút, khoảnh khắc như vậy. Không, gã khóc cho sự trớ trêu của tình cảnh, mất mặt trước Beatles; thật buồn cười, vậy là gã khóc. Khoảnh khắc nực cười này đã dẫn gã đến sự nực cười trong cuộc đời, lần đầu tiên, gã cảm thấy một sức mạnh thôi thúc mình thay đổi, sức mạnh giúp gã cắt đứt với những hành trình sưu tầm điên rồ. Cả cuộc đời mình, gã chỉ có một trái tim chung nhịp đập với những cuộc khám phá. Gã đã

sưu tầm tem, bằng cấp, tranh vẽ thuyền về bến, vé tàu điện ngầm, những trang sách đầu tiên, nút chai, những giờ phút với bạn, những câu ngạn ngữ Croatia, đồ chơi Kinder, khăn ăn bằng giấy, những hạt đậu tằm, phim chụp ảnh, đồ lưu niệm, nút áo măng sét, nhiệt kế, chân thỏ, giấy khai sinh, vỏ sò Ấn Độ Dương, những thanh âm lúc năm giờ sáng, những nhãn phó mát, tóm lại là gã đã sưu tầm tất cả, và mỗi lần đều với niềm phấn khích không đổi thay. Sự tồn tại của gã thấm đẫm sự cuồng nhiệt; với tất cả những cung bậc từ sung sướng thuần khiết đến tột cùng thất vọng mà điều đó có thể kéo theo. Gã không nhớ nổi có giây phút nào trong cuộc đời mà gã không sưu tầm cái gì đó, không kiếm tìm cái gì đó. Tuy nhiên, với mỗi cuộc sưu tầm mới, Hector luôn nghĩ rằng lần này là lần cuối. Nhưng trăm lần như một, giữa lúc đang vô cùng thỏa mãn, gã sẽ lại khám phá ra nguồn cơn mới chưa được thỏa mãn. Nói cách khác, gã là một tay Sở Khanh của giới đồ vật.

* * *

Đóng mở ngoặc.

Hình ảnh cuối cùng này là mô tả đúng nhất. Người ta thường nói rằng có những người đàn ông thuộc về đàn bà, người ta có thể coi Hector là người đàn ông thuộc về đồ vật. Dĩ nhiên, không có hàm ý so sánh phụ nữ với đồ vật, tuy vậy chúng ta vẫn nhận thấy những điểm tương đồng hiển nhiên, và nỗi sợ của vị anh hùng của chúng ta được phản chiếu trong nỗi sợ của những kẻ không chung tình, và của tất cả đám đàn ông bị sự khan hiếm đàn bà làm tan nát. Rốt cuộc, vẫn là chuyện một anh mê nhiều ả... Một vài ví dụ: từng có lần Hector bị giằng xé giữa hai bộ sưu tập; sau sáu tháng cuộc đời toàn tâm toàn ý với những nhãn hiệu phó mát, gã thỉnh linh trúng tiếng sét ái tình với một con tem tình cờ bắt gặp, và như bị ma xui quỷ

khiến, gã chỉ muốn vượt quách mọi thứ để ào đến với niềm say mê mới này. Hết lần nọ đến lần kia, gã vẫn không thể lựa chọn và Hector sống hàng tháng trời bần chôn cò cựa giữa hai cuộc đời. Vậy là phải khai triển hai bộ sưu tập ở hai góc đối lập trong căn hộ và thu xếp làm sao tránh động chạm đến tự ái của mỗi vật sưu tầm; Hector thấy những đồ vật này có tính cách như con người, và không hiếm lần gã bắt quả tang con tem đang ghen tuông với một tờ giấy khai sinh. Dĩ nhiên, đó là thời kỳ mà sức khỏe tâm thần của gã đáng lo ngại.

Hơn nữa, mỗi một bộ sưu tập gợi lên một cảm xúc khác nhau. Một vài thứ, ví như những trang sách, gợi nhiều xúc cảm hơn những thứ khác. Đó là những bộ sưu tập có thể gọi là nhạy cảm, vô cùng thuần khiết, những bộ sưu tập mà một khi biến mất sẽ chuyển thành một nỗi thương nhớ khôn nguôi. Và những bộ sưu tập khác mang tính nhục dục hơn, có thể gọi là những bộ sưu tập một đêm, chạm đến những lĩnh vực thú tính, và xác thịt hơn; có thể kể đến những xiên hoa quả. Người ta không sống cả đời với một cái xiên hoa quả được.

Tất nhiên, gã đã cố tự chăm sóc mình, cố ngăn mình bắt đầu một bộ sưu tập mới, cố tự cai nghiện; chỉ có điều chẳng thể làm gì, chúng mạnh hơn gã, gã lại trúng tiếng sét ái tình đối với một thứ mới, và dấy lên một mong muốn không thể cưỡng lại phải thu thập nó. Gã đã đọc một số cuốn sách; tất cả đều là về khả năng đẩy lùi hay giải trừ nỗi sợ bị bỏ rơi. Một số đứa trẻ mới bị cha mẹ bỏ bê đôi chút đã bắt đầu sưu tầm để tự trấn an. Sự bỏ rơi là thời khắc chiến tranh; người ta quá sợ mất mát đến nỗi phải thu thập thật nhiều. Trong trường hợp của Hector, người ta khó có thể nói rằng bố mẹ đã lơ là gã. Người ta cũng không thể nói rằng họ quá bảo bọc gã. Không,

thái độ của họ ở đâu đó khoảng giữa hai thái cực này, một dạng dịu dàng bền bỉ; hãy xem.

Hector vốn luôn là cậu con ngoan (chúng ta đều đã thấy và, với kha khá người, đánh giá cao sự kín kẽ trong cái cách gã tự sát; với cách này thật khéo léo khi gã dối giá rằng mình đang ở Mỹ). Đó là một cậu con ngoan luôn lo làm vừa lòng bố mẹ, và ru họ trong ảo tưởng về sự trưởng thành của mình. Trước cửa nhà, Hector nặn ra một nụ cười tươi rói. Đôi mắt gã thâm lại những quầng là quầng. Khi bà mẹ mở cửa, bà không thấy cậu con trai như cậu là thế, mà như bà đã luôn thấy cậu như thế. Nếu mối quan hệ gia đình của chúng ta mà là những bộ phim được xem từ hàng ghế đầu (chúng ta chẳng thấy gì hết), thì bố mẹ của Hector dứt khoát còn phải lọt vào chính giữa khung hình. Từ đó, người ta có thể so sánh giữa nhu cầu sưu tầm và mong mỗi được nhìn nhận như là *đang vận động* (hay có thể nói đơn giản là *đang sống*).

Chúng ta gác giả thuyết này lại sau.

Nói chung là, chúng ta sẽ để tất cả các giả thuyết này sau.

Cái thái độ nhằm không phá vỡ vỏ bọc của cậu con trai hạnh phúc đâm làm khó cậu và là một việc ngược đãi bản thân. Tưởng tượng những chuyện như thế dễ hơn nhiều so với thực hiện. Giả vờ rằng mình hạnh phúc hồ như lại khó khăn hơn là thực sự thấy hạnh phúc. Cậu càng cười, bố mẹ càng hài lòng; họ tự hào có một đứa con hạnh phúc và tốt bụng. Họ cũng cảm thấy hỉ hỷ như thế với một thứ đồ gia dụng trong nhà không cần đến hạn bảo hành mà được bảo hành trọn đời. Trong mắt bố mẹ gã, Hector đúng là hàng Đức xịn. Bây giờ, lại càng khó hơn bao giờ hết, bí mật về vụ tự sát cứ trực sẵn trên đôi môi tím tái của gã, một lần duy nhất, gã ao ước

không phải diễn kịch, chỉ là một cậu con trai trước mặt cha mẹ, khóc nước nỡ, thấy ra những giọt nước mắt bụi chẳng đến nỗi chúng hóa thành thác cuốn phăng đi mọi khổ đau. Làm gì có chuyện, một nụ cười nở ra trên khuôn mặt gã như thường lệ tạo thành rào chắn và ngăn trở sự thật. Bố mẹ gã luôn say mê mọi thứ mà con trai làm. À mà, định nghĩa *say mê* đối với họ là một thứ cảm xúc nhất thời, một loại cực khoái của nụ cười. “Thế cơ à? Con đã tìm thấy một hộp đựng xà phòng mới à... Tuyệt quá thể!” Và đấy, chỉ có thể. Đó là một niềm hào hứng thực sự (Hector chưa bao giờ nghi ngờ), nhưng là thứ hào hứng khi tàu lượn siêu tốc lên đỉnh; sau đó, người ta cứ thế rơi xuống, trong thình lạng. Không, cũng không hẳn thế: bố gã thường vỗ vỗ lưng gã, để thể hiện niềm tự hào của ông. Hector, trong những giây phút này, chỉ muốn giết ông; mà chả hiểu do đâu lại thế.

Hector đến nhà bố mẹ ăn tối ngay cả khi gã không đói (đó là một cậu con ngoan). Những bữa ăn trôi qua trong sự thình lạng gần như chỉ bị xao động bởi tiếng húp xúp. Mẹ của Hector mới yêu thích nấu xúp làm sao. Đôi khi, những thứ chúng ta trải qua có thể chỉ cần tóm gọn trong một hoặc hai chi tiết, ở đây, trong căn phòng ăn này, không ai là không bị cái đồng hồ ám ảnh. Âm thanh của cái nặng nề khủng khiếp mà sự chính xác của nó nhờ sự chính xác của thời gian có thể làm người ta phát điên. Chính chuyển động đó đánh dấu những cuộc viếng thăm. Chuyển động nặng nề của thời gian, và khăn trải bàn vải dầu.

Nhưng trước khi nói về khăn trải bàn vải dầu, hãy còn chuyện về cái đồng hồ. Tại sao những người về hưu này lại say mê những chiếc đồng hồ ồn ĩ đến vậy? Liệu có phải là một cách nhâm nhi những mẫu bánh mì cuối cùng, tận hưởng những thời khắc chậm chạp và quý giá cuối cùng của một trái tim đang đập? Người ta có thể bấm

giờ mọi thứ ở nhà bố mẹ Hector; tới chừng nào họ còn sống. Và tấm khăn trải bàn vải dầu! Thật không tin được niềm say mê của những con người hết mực già cả này đối với tấm khăn trải bàn vải dầu ấy. Những mẫu bánh mì thì chẳng có gì phải phàn nàn. Hector mỉm cười lịch sự, hàm ý rằng bữa tối rất ngon. Nhìn gã cười, người ta nghĩ đến trò giải phẫu ếch. Cần phải lọc được điểm cốt yếu, phải thô lỗ trong các thói quen của mình, tô đậm các đường nét như thể ta vừa đi thẳng ra từ một bức tranh trường phái Pop Art. Đó là những đặc trưng của những đứa trẻ sinh muộn, sự thiếu tinh tế hết sức đáng yêu. Mẹ gã đã bốn mươi hai tuổi khi sinh gã, và bố gã khi ấy đã kịp bước sang tuổi năm mươi.

Hắn vài phần của một thế hệ đã bị nhảy cóc.

Hector có một người anh, hơn gã hai mươi tuổi, thật tình, đó là một người anh rất lớn. Người ta có thể suy ra rằng bố mẹ gã nằm chính hướng đối lập với nổi ám ảnh sưu tập. Họ đã nảy ra ý định sinh Hector (nhờ thế mới có chuyện mà kể, đến phải đợi ợn cái ý tưởng sáng suốt này), vào cái ngày Ernest (cậu anh vừa nói) rời khỏi tổ ấm gia đình. Một đứa trẻ tiếp nối, và nếu như kỳ mãn kinh không đến cắt cụt niềm hăm hở to lớn này, Hector khéo còn có một cậu em út hay một cô em út mà người ta biết chắc sẽ gọi tên là Dominique. Cái quan điểm như thế về gia đình có vẻ lạ đời, mà lẽ thường tình, cái gì có vẻ lạ đời, nghĩa là nó chẳng có gì như thế hết. Chúng ta đang sống trong tình cầu khá kém sôi động, một tình cầu mà phải mất thời gian mới hiểu được mọi thứ. Điều này vượt quá mọi lời tán tụng về sự chậm chạp. Tổng quan thế này: Ernest ra đời, cậu mang lại niềm vui cho bố mẹ và khi cậu rời đi, họ nghĩ: “Chậc, cũng tốt... Giá mà chúng ta có đứa nữa nhỉ?” Đơn giản thế thôi. Bố mẹ Hector không bao giờ tập trung vào hai điều cùng một lúc. Ernest đã rất sốc khi nghe tin, chính cậu, suốt thời thơ ấu của mình, đã ao ước biết bao

có một cậu em trai hay một cô em gái. Chúng ta có thể cho rằng, có một đứa em vào thời điểm mà anh ta vừa rời khỏi nhà gọi lên cái gì đó thật tàn ác, nhưng vì chúng ta biết rõ bố mẹ của Hector, chúng ta biết rằng đó không phải là kiểu của họ, kiểu độc ác ấy.

Một tuần một lần, Hector gặp anh trai khi anh đến dùng bữa tối cùng gia đình. Bốn người họ rất hòa hợp. Có không khí như một ban tứ tấu đàn dây của Bach vậy, ít nhất thì nền nhạc cũng là thế. Khổ nổi, những bữa ăn này chẳng kéo dài lâu hơn bình thường. Ernest kể chuyện công việc, và không một ai biết hỏi câu gì cho hợp tình hợp lý, để níu chân anh lại lâu hơn. Có đôi chút bất lực trong nghệ thuật đặt câu hỏi và ăn nói. Mẹ của Hector, lần này, hãy gọi bà bằng chính tên của bà, Mireille (khi viết cái tên này ra, có cảm tưởng rằng chúng ta đã biết tên bà là Mireille; tất cả những gì chúng ta đã biết về bà đều toát lên cái không khí của Mireille), rót nước mắt khi cậu lớn ra về. Hector xưa nay vẫn luôn ghen tị với những giọt nước mắt này. Gã hiểu rằng họ sẽ không khóc vì gã bởi gã sẽ sớm quay lại thôi: để đổi lấy một giọt nước mắt, ít cũng phải chia xa hai ngày. Người ta hẳn có thể hứng nước mắt của Mireille và, cân nó lên thì khắc biết chính xác khi nào Ernest sẽ quay trở lại; ồ, cỡ này là một giọt nước mắt tám ngày! Một giọt bụi, và trong giọt nước mắt này, giọt đời trăm uất, Hector lại một lần nữa bị ném về thời hiện tại của chúng ta, thời đại nghi ngờ tự sự, để đối mặt với sự vỡ mộng tồi tệ: trong khi gã đã lớn, và gã đến ăn tối mỗi tuần một lần, mẹ gã lại không khóc vì gã. Thốt nhiên, giọt nước mắt vốn chẳng nặng bao lắm giờ trở thành thứ nặng nề nhất mà trái tim gã từng phải gánh đỡ. Chúng ta đang đối mặt với một điều hiển nhiên, mẹ gã yêu anh trai gã hơn. Thật kỳ lạ, Hector hầu như cảm thấy nhẹ nhõm; phải hiểu cho gã, đây là lần đầu tiên trong đời gã được mặt đối mặt với một điều hiển nhiên.

Nhân vật của chúng ta biết rõ rằng điều mà gã vừa cảm thấy là sai; đó quả là một sự sáng suốt đáng nể. Các cung bậc cảm xúc của bố mẹ gã cực kỳ hạn chế. Họ yêu tất tậ như nhau. Đó là một tình yêu thuần nhất, từ miếng xơ mướp đến cậu con trai. Cậu con ngoan này, chẳng qua tưởng tượng mình là nạn nhân của một sự thiên vị, nên nhất thời đã muốn đổ tiếng ác cho cha mẹ, thậm chí còn sinh ghét. Có những ngày, gã mơ bị bố táng cho đôi cái bạt tai; hình ảnh dấu đỏ hằn trên da may ra còn khiến gã cảm thấy mình đang sống. Cũng có thời kỳ, gã đã nghĩ đến chuyện phải trở thành đứa con lảm tậ nhiều chứng, hòng khuấy động phản ứng nơi cha mẹ; rốt cuộc, gã cũng chưa bao giờ dám. Cha mẹ gã yêu gã; dĩ nhiên là theo cách của họ, nhưng họ yêu gã. Vậy là, gã phải cun cút đóng vai một cậu con ngoan.

* * *

Đóng mờ ngoặc về bố của Hector để biết tại sao đời ông chỉ là chuyện râu ria, và phác họa một lý thuyết cho rằng xã hội chúng ta quá chuộng sự phô trương.

Bố gã đôi khi thờ dài, và chính qua những tiếng thờ dài đó, người ta có thể thấy mức độ gay gắt trong sự can thiệp của ông vào việc giáo dục con cái. Chung quy lại, có còn hơn không. Ông bố (thôi, hãy cứ gọi thẳng là ngài Bernard đây) đã để ria từ rất sớm. Đó hoàn toàn không phải, giống như khối người tin, phong thái thông dong tự tại: để ria là có ý cả, kiểu như một hành động tuyên truyền. Để hiểu ngài Bernard đây, hãy cho phép chúng ta dừng lại chốc lát, chóng thôi, vừa một cái thờ dài. Ông thân sinh của Bernard, sinh năm 1908, chết anh dũng vào năm 1940. Từ anh dũng là cái áo khoác rộng, người ta có thể giấu giếm mọi thứ trong ấy. Người Đức chưa lần sang, phòng tuyến Maginot vẫn bao đời yên ổn, và bố của Bernard

đã dùng chân cùng với trung đoàn của mình tại một ngôi làng nhỏ phía Đông. Cái ngôi làng nhỏ có một cô ả nặng một tạ năm mươi hai cân thật rắp tâm tận dụng cuộc dùng chân của trung đoàn. Bình thường thì đàn ông không ai buồn để mắt đến cô ả, nhưng thời chiến, cái thời hiểm hoi, thiếu thốn, cô ả cũng có cơ hội như ai. Tóm lại, bố của Bernard quyết định tấn công quả núi, và do bị trượt chân, trong một cú lộn vòng mà chúng ta không dám tưởng tượng ra sự khủng khiếp của nó, cái chuyện mà người ta thường gọi là chết ngạt đã xảy ra. Câu chuyện này, suýt, người ta giấu gia đình, bằng cách ngụy tạo với từ anh dũng. Cậu con trai khi ấy chỉ mới mười tuổi. Vậy là Bernard được nuôi dạy trong sự tôn sùng người cha anh hùng, và ngủ dưới bức chân dung che khuất cả ảnh đức Mẹ Đồng trinh. Mỗi tối và mỗi sáng, cậu cầu nguyện cho gương mặt bất động vì cái chết ấy, khuôn mặt sở hữu một bộ ria mép tràn đầy uy lực. Chúng ta không biết chính xác từ lúc nào những cơn rối loạn tâm thần đã biến Bernard thành ra cả đời bị ám ảnh bởi bộ ria của bố. Cậu cầu nguyện cho chóng hết thời kỳ mày râu nhẵn nhụi, và đến nước phong thánh những sợi râu đầu tiên. Khi khuôn mặt cậu vinh dự tiếp đón một bộ ria ra đàng ria, cậu cảm thấy mình đã trở thành đàn ông, trở thành bố cậu, trở thành anh hùng. Càng có tuổi, ông càng bốt căng thẳng về chuyện đó hơn, và chẳng còn lấy làm phần nộ khi thấy cái khoảng nhẵn nhụi trinh nguyên phía trên cặp môi của hai cậu con trai; cái khoản râu ria, ai thích thế nào thì để. Bernard cho rằng đàn ông đàn ông ai cũng có thời mày râu nhẵn nhụi, và rằng đó chính là quy luật của xã hội hiện đại. Ông hay nhắc đi nhắc lại rằng *chúng ta đang sống trong thời đại ít râu tóc nhất*. Xã hội mà cắt hết râu tóc, đó chỉ thuần là một sự phô bày! Ông rít lên. Và như thường vẫn thế, sau những cơn hưng phấn thốt nên lời này, ông lại quay về đắm chìm trong ngổn ngang những suy nghĩ thâm trầm chẳng về cái gì cả.

* * *

Trong thời kỳ dậy thì rất ít mụn nhọt, Hector thường xuyên đến thăm anh trai. Gã tìm kiếm những lời khuyên từ anh để hiểu bố mẹ hơn. Ernest nói với gã rằng không có hướng dẫn sử dụng nào, trừ việc, có thể là, làm như thể ta đầy tôn thờ món xúp của mẹ. Thậm chí chả có gì do dự nếu có phải tham gia vào lĩnh vực kém nghiêm chỉnh ấy là nịnh bợ khi muốn đến ngủ ở nhà bạn (“con nghĩ là con sẽ phải mang cặp lồng đựng xúp của mẹ đi thôi, mẹ ạ”). Chỉ có điều, Hector không có bạn bè; nhất là những bạn bè có thể ngủ lại qua đêm. Mỗi quen thân của gã thường chỉ dừng ở mức trao đổi thẻ trò chơi trong sân trường giờ giải lao. Chưa đến tám tuổi, gã đã nổi danh là một tay thu thập đồ đáng gờm. Vậy là, Hector tìm lời khuyên từ anh trai, và chẳng mấy chốc, người anh này đã là tham chiếu cuộc đời gã. Không phải vì gã muốn giống anh gã, mà bởi họ giống hệt nhau. Chính xác hơn, gã nhìn cuộc đời của anh gã và tự nhủ rằng biết đâu nó giống y cuộc đời mình. Vấn đề chính là ở chỗ “biết đâu” bởi vì, thẳng thắn mà nói, tương lai của gã khá mịt mù; tương lai của gã là một cú chộp của những tay săn ảnh.

Ernest tạng người cao lớn, đã kết hôn với một cô gái nhỏ người tóc đỏ khá sôi nổi. Hector mười ba tuổi khi chạm mặt vị hôn thê tương lai của anh trai, và trong một thoáng, gã đã mơ tưởng cô nàng sẽ lãnh trách nhiệm giáo dục giới tính cho mình. Gã quên rằng cuộc đời chúng ta đã trở thành những trang tiểu thuyết thế kỷ XX; nói cách khác, thời cách mạng tình dục của thế kỷ XIX đã là dĩ vãng. Gã thủ dâm liên tục trong khi nghĩ đến Justine cho tới tận ngày cưới của cô. Gia đình, có gì đó thật thiêng liêng khi nghĩ tới nó trong chuyện này. Ít lâu sau, Justine hạ sinh Lucie bé bỏng. Khi cha mẹ bé đi làm, gã thường tới trông cháu, và chơi búp bê với bé. Thật lạ lùng khi làm chú một ai đó. Và trong ánh mắt của cô bé này, gã có cảm tưởng

mình không sống một cuộc đời rất đổi bình thường, trước sự ngây thơ trong sáng, người ta như đứng trước một cuộc đời mình chưa từng sống.

Hector theo học luật chẳng mấy chuyên cần. Gã dừng dưng với mọi thứ nghề trừ nghề sưu tầm; à đấy là nếu sưu tầm cũng được coi là nghề! Gã được tuyển làm trợ lý trong văn phòng luật của anh trai, nhưng vì chưa có bằng cấp, vị trí này dễ thường đã là đỉnh cao nghề nghiệp của gã rồi. Như thế cũng tốt, nó làm gã nhẹ gánh vì nhờ thế, gã tránh được những bận tâm về con đường sự nghiệp, hay tệ hơn là những cuộc đấu đá ngầm giữa tất cả những gã luật sư hằn là nên đi niềng lại răng. Gã nhận ra rằng thành công thường song hành với sắc đẹp; những ả luật sư vú to, đùi thon hứa hẹn có ngày vớ được những vụ ngon xoi. Hector co người trên ghế mỗi khi các cô ả lướt qua; kể ra làm thế cũng hơi thừa, vì gã có cách họ hai mét, chắc họ cũng chẳng nhận ra. Dù gì đàn bà cũng chỉ làm gã rạo rực ở trong cái cảnh tranh tối tranh sáng nơi phòng ngủ của gã, độ vài phút một ngày. Gã cũng dăm ba lần phản bội lại sự nghiệp thủ dâm, đi hoạt động tích cực ở chỗ gái nhà thổ, nhưng chuyện đó cũng không thực sự quan trọng với gã. Suốt những năm tháng ấy, đàn bà chỉ ngự ở buồng sau những cơn hưng phấn của gã³. Gã nhìn họ, chiêm ngưỡng họ, nhưng không thêm muốn. Thôi thì, cứ huých toẹt ra, sở dĩ Hector nghĩ gã không ham muốn đàn bà, chủ yếu là vì gã nghĩ mình chẳng thể nào khơi gợi được ham muốn ở họ. Gã nhủ đi nhủ lại rằng thời gian của gã đã dành cả cho thú sưu tầm; nếu như chẳng một ai may mắn nghi ngờ cái sự thực hiển nhiên ra đấy, người ta thậm chí còn dám đánh cược rằng người tình đầu tiên của gã hẳn đã đè nghiền gã ra. Gã cảm ơn anh trai đã bảo bọc gã như vậy, và cậu anh trả lời như một cái máy: “Anh em thì phải giúp đỡ lẫn nhau.” Hector quả là may mắn đời vì có một ông anh giống như một người cha.

Quay trở lại thời điểm Hector ăn xúp. Gã không đến thăm cha mẹ từ cả sáu tháng nay. Họ không nhìn gã. Không khí thân mật khó tin, đó là bữa tiệc chào mừng gã trở về. Hạnh phúc biết bao được gặp lại gã sau chuyến du lịch dài đến vậy. “Thế người Mỹ, họ có để ria không con?” Bernard lo lắng. Vốn là phận con ngoan, Hector mô tả những bộ ria đáng kinh ngạc của người California, chúng vàng hoe và rậm rạp như tảo Scandinavia. Chúng tôi bơi trong không khí đầm ấm, một không khí đầm ấm đẹp đẽ mà ngỡ như có thể đặt được vào đó cả những người bảo thủ vui tính, và giữa cái cảm giác hạnh phúc âm ỉ ấy, Hector nảy ra ý tưởng rằng có thể giờ là lúc để nói thật với nhau. Giống như là không thể kiềm giữ lâu hơn nỗi đau của mình, chứ không phải một ý tưởng. Trái tim to lớn của gã không còn có thể chứa đựng những điều mà gã đã sống qua. Lần đầu tiên, gã sẽ là chính bản thân mình, không còn phải giấu mình trong cái áo rộng mà gã được may đo quá khổ; điều đó làm gã nhẹ lòng, cuối cùng gã có thể rũ bỏ lớp hóa trang, không còn nghệt thờ nữa. Khi gã đứng dậy, bố mẹ gã ngược mắt lên nhìn.

“Là thế này, con có điều cần nói với bố mẹ... Con vừa toan tự tử... và con không ở Mỹ mà là dưỡng bệnh...”

Sau một lúc im lặng, bố mẹ gã phá lên cười; cái kiểu cười chẳng gọi cảm chút nào. Hải hươc đến thế là cùng! Họ cười rúc rích vì may mắn có được một cậu con trai dịu dàng đến thế mà lại dí dỏm đến thế, Hector ời là Hector, cậu bé dí dỏm! Cậu con trai này, biết nói thế nào nhỉ, hơi có vấn đề về độ tin cậy. Cậu luôn được xếp vào loại “con ngoan” bởi vì cậu đến ăn ngay cả khi không đói. Và những cậu con ngoan thì không tự tử, cùng lắm thì họ chỉ lừa dối vợ khi vợ đi du lịch ở Hossegor mà thôi. Hector nhìn chăm chăm vào mặt bố mẹ, chẳng có gì để đọc, những khuôn mặt trên danh bạ điện thoại. Hình ảnh gã đã được đóng đinh. Nhìn vào mắt họ, gã nhận thấy hình ảnh

phản chiếu của người mà gã đã là của ngày hôm qua. Mỗi quan hệ này mãi mãi là một sự đóng kín.

Trên bậc cửa, bà mẹ bịn rịn tiễn gã về, như những tiếp viên hàng không cuối mỗi chuyến bay, và gần như phải nói cảm ơn đồng thời hứa hẹn sắp tới sẽ bay lại trên chuyến này. Đường bay xúp. Vừa đặt chân xuống khỏi bậc thềm, lần nào cũng vậy, gã lại phải bước một mạch vài mét để khỏi phải nghe tiếng tic-tac báo tử.

IV

Hector như ở giữa con sóng, con sóng lại ở giữa đại dương, đại dương thì ở giữa vũ trụ, chính bởi vậy mà cảm thấy tốt cùng nhỏ bé.

Sau trận bán kết chết giẫm khiến gã đã phải thốt lên rằng cần luôn luôn dè chừng những tay Thụy Điển tóc không vàng hoe, gã đã khóc vì sự trống trải của cuộc đời. Tuy nhiên, một cảm giác tích cực đã nảy sinh từ nỗi chán ngán: và chính từ nỗi chán ngán, người ta có thể tiến bộ. Hector tìm thấy một cái ghế băng; ngồi ở đó, những ý nghĩ tĩnh lại. Sự thống thiết dập dềnh chung quanh. Hector thấy nổi lên hết thảy là bản mặt của tay Thụy Điển, đến nỗi để tránh cơn lốc xoáy đến từ Stockholm, gã nhắm mắt lại. Nixon cũng chỉ là một kẻ vô dụng đã nhận được cái xứng với lão, vụ Watergate. Nixon là giây phút này đây khi người ta rớt đến tận đáy. Hector thở dài và đó là một quyết định hệ trọng; gã quyết định thôi sưu tầm. Gã phải thử sống cuộc đời như bao người, không còn động chạm gì tới đó nữa, không bao giờ thu lượm nữa. Ánh sáng vụt lóe lên, gã cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết, thế nhưng, đó đúng chỉ là ánh sáng vụt lóe chốc lát bởi kỷ niệm về những quyết định bất thành trước đây kéo về trong tâm tưởng gã, giống như những cơn sóng dồn tai ác. Tất cả những lần gã quỳ gối, mắt nhòe lệ, thề với lòng sẽ bỏ tất, bỏ hết, và tất cả những lần gã lại nhúng chàm, khi trông thấy một đồng xu, rồi một đồng khác, rồi lại một đồng khác. Kết luận của gã rất đơn giản: để cai thì không được thu thập bất cứ thứ gì nữa, không bao giờ sở hữu cái gì thành đôi, phải tuyệt đối tập trung vào tính đơn nhất.

Chúng ta đang ở đầu năm 2000, quả là làm khó cho Hector. Gã không chịu được những năm có thể vận hội, gã cho rằng những

năm này thật tai hại đối với những khám phá nhỏ nhoi mà chúng ta đang cố công hoàn thành. Nhất là khi đó lại là một quan niệm có phần chua chát rằng những cuộc tranh tài của dân sưu tầm chưa bao giờ được thừa nhận là môn thể thao Olympic: dù có bị một tay Thụy Điển làm cho bẽ mặt, hay thi đấu dưới cái nắng như rang của mặt trời Sydney⁴. Gã cố công làm mình bận rộn với các ý nghĩ để không phải đối mặt, dù chỉ trong chốc lát, với cuộc vật lộn của mình. Gã trở về nhà, và đặt cuốn lịch lên bàn làm việc. Gã ghi chú vào ngày 12 tháng Sáu:

Ngày 1. Và gã dứ dứ nắm tay như thể vừa hoàn thành một cú tiêu sang bên⁵ trong trận banh quần.

Rồi gã đánh một giấc thẳng đến sáng.

Và thậm chí còn mơ về một cô nàng tóc nâu thì thảo bên tai: “Anh ước đi, và đây này.”

* * *

Sự khó tập trung vào tính duy nhất.

Sáng hôm sau, gã mắc sai lầm đầu tiên khi bật ti vi. Hầu như mọi sản phẩm đều được giới thiệu theo cặp. Thậm chí còn có những công thức “hai trong một”, và trái tim gã bắt đầu loạn nhịp. Gã đổi kênh và gặp ngay kênh Mua sắm online, người dẫn chương trình đang giải thích rằng chỉ “thêm một franc nữa,” khách hàng có thể có ngay một máy in với một máy tính; cũng có thể nói rằng một franc chẳng là gì, chỉ là một hạt bụi có tính tượng trưng. Ngày nay, để bán một sản phẩm, nhất thiết phải mời chào hai thứ. Chúng ta đã chuyển từ xã hội tiêu thụ sang một xã hội tiêu thụ gấp đôi. Và, với kính mắt chẳng hạn, người ta sẵn sàng bán giá hời cho bạn bốn cặp gọi là

trộn bộ theo mùa, như thể mặt trời trở thành một nhân vật siêu năng lực mà khi đổi mặt phải trang bị đồ lễ đúng bộ. Trong trường hợp cụ thể là bán combo này, rõ ràng là tích cực xúi giục sưu tầm và thật đầy tội lỗi.

* * *

Cuối buổi sáng, Hector đến văn phòng. Với nỗi lo lắng phập phồng, gã thú nhận quyết định của mình với anh trai. Ernest hôn gã thật kêu và siết gã thật chặt trong vòng tay, anh tự hào về gã. Nếu cha mẹ họ chưa bao giờ hiểu ra sự nghiêm trọng của một tình huống như vậy, thì ngược lại, ông anh lại luôn luôn lo lắng cho niềm ham mê của cậu em trai: hoàn toàn không tình dục, sự nghiệp có cũng chẳng qua là dựa thế gia đình (“anh em như thể chân tay”), và đột thời giờ đi tích những tờ giấy gói phô mai. Ernest, dù cơ thể có lực lưỡng, vẫn là một cậu bé sống tình cảm. Anh rưng rưng; trong nhịp thở đầy xúc động, anh trấn an gã bằng tất cả tình yêu và sự ủng hộ của mình. “Cần phải thừa nhận mình bị bệnh thì mới bắt đầu chữa được”, anh vẫn luôn ưa cái lối trích dẫn những câu to tát như thế. Rồi anh đi xử lý một công việc tối hệ trọng nào đấy. Anh là một trong những người phụ trách của công ty Gilbert Associate and Co (phát âm là Guilbertte, đó là tiếng Anh mà), công ty do Charles Gilbert thành lập năm 1967, bởi những người phụ trách ở Gilbert Associate and Co thường xuyên phải xử lý những công việc tối hệ trọng.

Ở nơi làm việc, ai nấy đều yêu quý Hector. Đó là một nhân viên kiểu mẫu luôn giúp đỡ người khác với nụ cười trên môi. Nếu những ả gái nồn chẳng thèm nhìn đến gã, thì các chị em sồn sồn lại đặc biệt ưng, phải thừa nhận điều ấy, cái mặt lạnh như cừu của gã. Vậy nên, khi tin sốt dẻo về quyết định của gã đã đi hết một vòng văn phòng luật, một cuộc đồn thổi thương cảm bủa vây chàng Hector can đảm.

Rất nhiều lần, một vài nhân viên nơi đây từng là nhân chứng sống những cơn khủng hoảng cuồng loạn của chàng trai thích sưu tầm; gã để lại, quá thường xuyên, những dấu vết của cơn sốt xình xịch trên con đường đi qua. Và những xì xào đầy thông cảm ngày hôm đó thậm chí đã trở thành một dạng tình đoàn kết có sức lan truyền không thể tin được. Cả buổi chiều, mọi người nườm nượp đến vỗ khế vào lưng gã, và rất nhiều người đến chỉ để chia sẻ đôi lời. Cố gắng lên, chúng tôi luôn sát cánh bên cậu, cậu em vợ tôi đã cai thuốc lá tuần trước, vợ tôi quyết định không thỏa mãn xác thịt với tôi nữa, tóm lại, gã được truyền mọi thể loại kinh nghiệm “cai nghiện” giữa không gian đầy tính luật học này. Cuối ngày, một bà thư ký tóc đỏ rực sắp đến tuổi về hưu đặt một cái giỏ lên bàn làm việc của Hector; là tiền! Người ta quyên góp để hỗ trợ gã trong thử thách cam go này. Ở Mỹ, quyên góp là chuyện thường thấy với những ca mổ không được Bảo hiểm chi trả vì họ không có bảo hiểm, và, do đó, người ta thường quyên góp tiền cho những ca ghép thận. Theo một kiểu nào đó, Hector sắp thử tiến hành tự ghép một cuộc đời mới cho mình.

Buổi tối, trong phòng mình, Hector quan sát chỗ tiền và cho rằng số tiền này là giá phải trả để được chữa lành. Đó là một suy nghĩ chả có gì đáng nói, nhưng gã đang cố “súc miệng” bằng những suy nghĩ thoáng qua rời rạc để tránh phải nghĩ đến một con tem hay những cái đĩa xiên hoa quả. Vì xưa nay gã vẫn có thói quen đếm cừu để ngủ, gã thật sự thấy bức mình. Để mọi chuyện suôn sẻ, cừu rời đến ngựa, ngựa rời đến cá ngựa, cá ngựa rời đến sóc đỏ, rồi vì mục đích của chúng tôi không phải là ru ngủ độc giả, thế nên chúng tôi xin ngừng liệt kê ở đây, chứ kể hết thì mất gần trọn đêm ngay. Còn trong câu chuyện nhỏ này, chú rái cá là con vật khép lại vòng tròn.

Đã nhiều ngày qua mà gã không hề chú ý mũi vào bất cứ một bộ sưu tập nào hết. Hector bắt đầu tin vào cái khiêu cai nghiện cho tới giờ vẫn hiêm khi được động đến của mình. Tuy nhiên, người ta cũng cảnh tỉnh gã rằng: “những ngày đầu bao giờ cũng dễ dàng nhất” (tất nhiên, là câu của anh trai gã). Những ngày này càng dễ dàng hơn vì gã đang ở tâm điểm của sự hâm mộ tuyệt vời. Mọi người tìm cách hỗ trợ gã như một ứng cử viên chính trị, các luật sư chú ý không yêu cầu gã điều gì hai lần trong cùng ngày. Và một cô thư ký được chỉ định để chú ý sao cho gã không bao giờ phải xử lý những hồ sơ quá giống nhau. Hector như một đứa trẻ hoàng gia mà người ta phải nghĩ ra mọi trò mua vui cho nó. Có thể tự hỏi tại sao lại có sự sốt sắng tập thể đến thế. Đúng là tất cả đều có cảm tình với gã, nhưng thế có đủ là lý do? Có vẻ là không. Trong một môi trường nghề nghiệp có tính cạnh tranh cao độ và chú trọng bề ngoài, sự yếu đuối của một nhân viên (nói rõ thêm là một nhân viên quèn) đã hợp nhất những gì chua chát với cùng một sự hăm hở. Hector như một cái máy pha cà phê mới trong một công ty sấm chớp. Quanh gã, người ta thiết lập lại mối quan hệ xã hội. Và, nói cho cùng, tất cả những điều này không lọt khỏi mắt của giám đốc nhân sự, người đã nhanh chóng đi rao giảng thứ mà ông ta coi là một giải pháp triệt để. Vì lợi ích của công ty, không gì bằng tuyển dụng một kẻ trầm uất vào vị trí nhân viên quèn.

Thứ tình đố xung quanh gã, sự can thiệp của người khác vào cuộc chiến của gã, hóa ra lại có tác động tai hại khiến gã mất cân bằng. Giống như một vận động viên Pháp thực thụ, gã bắt đầu thấy nao núng dưới sức ép; sức ép không được làm người khác thất vọng. Gã khóc trong toa lét và chặn giấy vệ sinh dưới mắt để khỏi gây tiếng động. Gã, một tay cứng cựa không biết xót thương là gì trong các cuộc thương thuyết, gã, bậc thầy sử dụng ngón bịp Trung Quốc và khả năng tập trung tinh thần, đã hoàn toàn suy sụp. Gã cảm thấy

yếu đuối, không mạnh giáp phòng vệ. Muốn thay đổi cuộc đời, dường như với gã chỉ còn cách chết quách đi.

Hector rời văn phòng sớm. Trên phố, đôi chân gã do dự như cặp tình nhân lần đầu gặp mặt. Rồi như có ma lực, gã hấp tấp bước vào một trạm bưu điện. Gã rời khỏi đó, như cất được gánh nặng trong vài giây ngắn ngủi, với một bộ tem vô thưởng vô phạt nhất. Khi ấy gã cảm thấy một cơn ghê sợ kinh tởm và ném những con tem đi. Sưu tầm tem, Chúa ơi, đúng là thứ mạt hạng trong nghề sưu tầm! Dù tái phát bệnh đi chẳng nữa, cũng nên là cái gì độc đáo chứ! Tem, lại là tem, gã không ngừng nhắc đi nhắc lại cái từ làm gã đau đớn ấy. Tại sao lại không phải là những đồng tiền xu? Đúng là sự tái phát dễ dãi, thảm hại. Gã quay lại, lòng những muốn thay đổi số phận, với ảo tưởng rằng đơn giản là chỉ cần quay lại để xóa bỏ những hành động vừa rồi của mình. Về đến văn phòng, cơn buồn nôn vì tem vẫn ứ lên đầy miệng, gã chẳng tài nào làm việc nổi. Phước cho gã, có một sự kiện đã xảy ra. Géraldine (bà thư ký có vẻ tóc đỏ) tiến lại phía gã với dáng đi đánh hông quen thuộc gợi nhắc về những ngày đẹp trời của bộ sưu tập “Mùa đông năm 54”. Hector nhìn bà ta chậm chậm; miệng bà ta hé mở.

V

Xin chào, tôi là Marcel Schubert. Cùng họ với nhà soạn nhạc à, Hector hỏi, cốt cho có chuyện, hay cốt nói ra thành lời điều đầu tiên lướt qua đầu gã là chính. Không, viết là Choubert. Khi màn chào hỏi kết thúc, có gì đó trong cái nhìn của hai người đàn ông này, điều gì đó dịu dàng và thân mật, điều gì đó giống như là bằng chứng của tình bạn.

Choubert là cháu trai bên chồng của Géraldine. Bà ta sang chỗ gã vì biết rằng người cháu này từng mắc chứng cuồng sưu tầm, và anh đã dứt được nó. Bà ta đơn giản là đề nghị họ gặp nhau một chuyến, và Choubert đã xuất hiện trước cửa nhà Hector với lời chào: “Xin chào, tôi là Marcel Schubert.” Anh có lợi thế đáng kể so với Hector bởi anh không hề thay đổi thói quen sưu tầm của mình kể từ năm 1986. Đó là một đam mê ổn định cho đến giờ vẫn trong một cơn cuồng nhiệt đã trở thành lối mòn. Anh làm việc trong một nhà băng nào đó, mà nhờ những khoản bổng lộc kha khá, anh được thỏa mãn niềm đam mê của mình. Bố mẹ anh đến sống ở Venezuela (bố anh trở thành đại sứ vì không viết được cuốn tiểu thuyết nào trước tuổi ba mươi) và để lại cho anh một căn hộ sáu mươi lăm mét vuông lộng lẫy ở quận II, Paris. Từ đây đi quá lên vài bước chân là tới quảng trường Chứng khoán. Khoảng thời điểm bức tường Berlin sụp đổ, anh đã gặp một cô Laurence nào đó và họ đã xây dựng với nhau một mối quan hệ ổn định. Hẳn là nhiều người biết Laurence vì cô là tay vợt tấn công của đội bóng bàn được hâm mộ vì thành tích tuyệt vời tại giải vô địch thế giới Tokyo; với những người còn lại, chúng ta sẽ gặp cô ấy ngay giờ thôi. Cặp đôi này không muốn có con, đó cũng chỉ là một lựa chọn thôi mà. Đôi khi họ mời bạn bè đến

nhà ăn tối trong bầu không khí luôn đượm sự thân tình dễ chịu. Dịp nào cao hứng, còn có thể được nghe dăm ba chuyện tầm phào của Choubert trong khi bát đĩa tự rửa trong bếp.

Họ có cuộc sống viên mãn.

Thông tin chính mà Marcel cho Hector biết đó là có các cuộc họp mặt giữa những nhà sưu tầm vô danh. Những buổi này diễn ra vào thứ Năm hằng tuần tại tầng hai một tòa nhà bí ẩn nào đó. Bà gác cổng nghĩ rằng đó là một giáo phái, nhưng ngậm tiền rồi, bà bắt đầu chẳng còn nghĩ gì hết. Hector lắng nghe Marcel nói; lần đầu tiên, gã đối diện với một con người có thể hiểu được gã. Ngay thứ Năm tuần sau đó, gã đi theo Marcel. Hector được giới thiệu với tám người tham dự cuộc họp mặt hôm đó, và tất cả đều dành cho gã sự quan tâm chân thành. Gã kể tường tận cả cuộc đời gã chỉ là một chuỗi những cuộc sưu tầm vô nghĩa lý như thế nào. Thú nhận xong gã thấy nhẹ hẫng người, nhưng chưa bằng lúc nghe thú nhận của những người khác. Mục đích của buổi tụ họp vô danh này chính là để không còn cảm thấy cô độc. Việc chữa khỏi là khả dĩ ngay khi người ta biết nỗi đau của những người khác. Đó cũng là sự kỳ lạ của những buổi họp thế này: điều có vẻ như là đỉnh điểm của sự tương trợ lẫn nhau lại là thứ có vẻ ích kỷ nhất.

Vậy là người ta tham gia vào những cuộc tranh luận lạ lùng:

“Tôi từng có thời kỳ dài sưu tầm mô hình cú thu nhỏ cho đến tháng Ba năm 77, ngay trước khi tôi chuyển sang sưu tầm đỉnh.

- À, thế ra anh sưu tầm đỉnh?

- Vâng, tôi cần xoa dịu mình, cần móc tôi vào thứ gì đó.

- Chắc một điều rằng thế còn tốt hơn là sưu tầm điều!

- À, thế thì thật nực cười!”

Đó chỉ là một ví dụ về không khí trước buổi họp. Sau đó, tất cả mọi người cùng ngồi xuống (trừ người sưu tầm những giây phút mà anh ta đứng) và Marcel điều khiển buổi tranh luận. Lần lượt từng người phát biểu và người ta đặc biệt lan man về những người đã tái phát bệnh trong tuần. Thật dễ chịu. Về trường hợp của Hector, tất cả đều nhất trí nói rằng gã sẽ sớm dứt được thôi. Gã còn trẻ và chứng bệnh đã được phát hiện kịp thời. Đối với những người khác, và ở đây, chúng ta đặc biệt nói đến là Jean, toàn tâm toàn ý sưu tầm mô hình tàu lửa và bát lửa, thì chẳng còn gì to tát để nói; anh ta coi cuộc họp này như thể cái chết nhân đạo. Và cũng có hai cậu người Ba Lan có thú sưu tầm những lần xuất hiện của hai nhân vật người Ba Lan trong các tiểu thuyết. Trường hợp của họ có vẻ vô vọng.

Tối hôm đó, Hector làm vài cú hít đất và các cơ bắp của gã thật ngạc nhiên. Gã ngủ nghiêng sang trái, cuộc đời sắp đơn giản rồi. Những ngày tiếp theo, gã thấy phần chán làm việc, gã thậm chí còn nhận được những lời động viên của các sếp, và những cặp giò phụ nữ làm tim gã loạn nhịp. Gã đến thăm bà thư ký mà không có bà ta, gã chẳng đời nào gặp được Marcel, và tặng bà ta 142 chiếc thìa bằng sứ, vết tích của bộ sưu tập cũ. Bà ta rất xúc động và cảm xúc ấy rất dễ lây lan. Và chúng ta đã đến ngày diễn ra cuộc họp thứ hai. Hector đứng dậy, với vẻ hãnh diện, thú nhận rằng hầu như đã không còn nghĩ đến việc sưu tầm nữa và gã được hoan nghênh nhiệt liệt. Người ta vui chung niềm vui của người khác, một tinh thần đoàn kết chắc chắn ngự trị. Sau buổi họp, Marcel đề nghị gã thứ Bảy này làm một chuyến ngắm biển. Và hít thở biển nữa, Hector chêm vào. Ừ, hít thở biển nữa. Nói cho cùng, Marcel cô đơn cuối tuần này bởi vì

Laurence có một đại hội bóng bàn, tóm lại là một kiểu tụ tập của các cựu tuyển thủ bóng bàn, và tất cả sẽ diễn ra trong một lâu đài ở Sologne.

Thứ Bảy, trước biển, Marcel hóa nhà thơ. Lặng ngắm chân trời chấp cho anh đôi cánh trong giọng nói.

Cậu thấy không, Hector, con cá voi ở xa kia, đó chính là căn bệnh của cậu... và cùng nhau, tập trung kết nối tâm trí, chúng ta làm tất cả để kéo con cá voi đó về gần bờ... cơn bệnh của cậu một khi cập bến sẽ như một con cá voi mắc cạn. Quả là tuyệt khi họ ăn những con vẹm. Marcel gọi sâm banh, ngay cả khi Hector không thích lắm. Chẳng tiện làm phiền lòng anh khi anh đang phấn khích với bữa ăn ngon. Anh là người ăn to nói lớn, và hay vỗ lưng bè bạn; vì không có được thể trạng của vận động viên, Hector thường co rúm mông chịu trận mỗi khi anh thể hiện động tác bạn bè thân ái. Bữa tráng miệng, Marcel hỏi cậu bạn mới xem cậu hình dung thế nào về cuộc sống sau khi dứt bỏ những bộ sưu tập. Đó là khoảng vắng đục trong buổi trò chuyện.

Hector chẳng hình dung gì hết, về tương lai thì lại càng không. Marcel nằn nì, và gọi ra một cuộc đời tươi đẹp với một con chó cưng cùng một cô vợ. Cậu biết đấy, Laurence có vài cô bạn rất kháu, cứ nên yêu những cô vận động viên lưng có hơi thô một chút, nhưng họ rất đẹp, nếu cậu muốn chúng tớ sẽ giới thiệu cho cậu một cô. Ôi bạn bè tốt làm sao cái cậu Marcel này. Hector tự trách mình đã có những ý nghĩ xấu xa, nhưng gã tin rằng, trong thoáng chốc, hẳn phải chán phát điên nếu sống cái cuộc đời như của Marcel. Đương nhiên, đó là những ý nghĩ tồi tệ, Marcel là một tâm hồn trong sáng.

Marcel sưu tầm tóc. Tất nhiên là tóc đàn bà con gái. Là người đàn ông may mắn, anh có một góc riêng dành cho đam mê trong nhà mình và Hector đã xúc động khi có thể đến thăm “thánh địa” này. Gã cường điệu một chút để không làm phật ý bạn, cũng ô a ra trò, kể cũng khá thành công đối với một kẻ giao hoạt tập sự. Gã cảm thấy sức ép của những kẻ được trao gửi bí mật thiêng liêng. Cần phải biết rằng người ta nhận ra một người sưu tầm khi thấy đối tượng hoàn toàn dừng đứng với bộ sưu tập của kẻ khác. Một cách thân ái giả tạo, Marcel cũng tìm cách thử chàng Hector vừa mới lành bệnh. Mẫu đầu tiên của bộ sưu tập, “tóc đỏ niên hiệu 77”, ngay lập tức khiến gã kính nể. Hector nghĩ rằng một mái tóc mà không có phụ nữ cũng giống như một bàn tay không có cánh tay; và theo đuổi sự diệu kỳ của mái tóc phụ nữ chẳng ích lợi gì ráo. Những mái tóc không có quyền trở thành những lối cụt. Marcel đang thao thao bất tuyệt về những năm 70, nghe nào. Anh đánh giá rằng không có thời kỳ nào chuộng tóc tai như thời giữa thập niên 70. Về điểm này, không ai có thể bảo anh làm được, những năm đó hẳn nhiên là rất ưa tóc tai. Thời kỳ thăm cho những kẻ hói. Hector, trong sự phát triển của lý thuyết theo kiểu Marcel, nghĩ đến cha mình và nỗi ám ảnh của ông cụ với món ria mép.

Chúng ta xem qua những món tóc vàng 83 và 84, những mái tóc nâu vĩnh hằng năm 88, và mái tóc nâu đỏ cách đây có vài ngày. Hector, chủ yếu vì lịch sự, hỏi làm thế nào anh có thể thu lượm được tất cả những thứ tuyệt vời này. Marcel thú nhận rằng anh có quan hệ với tiệm cắt tóc ở phố bên cạnh. Tay thợ sẽ gọi tới mỗi khi thu được mẫu tóc hiếm gặp nào đó và tới chỉ việc tới gom kho báu. Sưu tầm độc một thứ, lại là thứ dễ kiếm, không phải bất an, quả là lợi đủ đường. Đến đó thì Laurence trở về và đề xuất chuẩn bị bữa tối. Hector ngáp nhưng điều đó không đủ là cái cớ để chuồn. Gã mạo muội hỏi anh bạn rằng chẳng lẽ vợ cậu không ghen với bộ sưu

tập của cậu sao. Laurence mà ghen? Marcel không cười nổi vì cái điều xuẩn ngốc nhất hạng ấy. Laurence không ghen, và Laurence đang nấu món rô ti mà cô dành riêng cho sự trở về của mình; đó là một trong những điều đặc biệt của cô, cô đặc biệt ưa thích ăn rô ti mỗi khi trở về nhà từ các giải bóng bàn. Hoàn hảo, Hector nói. Dù gì, gã không có lựa chọn, người ta mặc nhiên mời gã một ly Martini coi như khai vị. Marcel nhìn thẳng vào gã và trịnh trọng bày tỏ: “Tớ đã giới thiệu với cậu bộ sưu tập của tớ, và vợ tớ... Cậu đã thực sự trở thành một phần của cuộc đời tớ!” Hector xúc động vì được *thực sự* làm một phần cuộc đời của ai đó nhưng gã không thể ngăn mình cảm thấy bối rối. Gã còn chưa dám thú nhận rằng gã cực kỳ không mê món rô ti.

Laurence gọi Hector. Cô muốn biết gu ẩm thực của gã, chính xác hơn là gu của gã về độ chín, vậy là gã đi vào bếp. Ồ, tôi ư, chị biết đấy, tôi chẳng có gu gì đặc biệt cả. Cô xáp lại gần gã như thể muốn gí sát mặt vào mặt gã, đến nỗi Hector không còn nhìn rõ chi tiết nào trên mặt cô, cái lưới đang hoạt động mà cô vừa ấn vào miệng gã lại càng không. Song song với cuộc tấn công đường miệng này, bàn tay cô sờ mó tinh hoàn gã. Rồi rút lui cũng đột ngột như lúc bắt đầu, cô nói chắc nịch:

“Được thôi, tôi sẽ nấu đồ tái cho anh!”

Hector áp úng và đổ tội cho ly Martini. Tuy nhiên, gã cảm thấy một nỗi thèm khát không thể cưỡng lại được đáp trả cô nàng. Gã uống ồm ọp, và nhắm mắt lại để không phải nhìn khuôn mặt người bạn mà gã vừa phản bội, người đã cho gã xem bộ sưu tập của mình và người đã giới thiệu cả vợ với gã. Gã đúng là đồ phản trắc. Người ta giới thiệu cho gã những cô gái, và gã thì dâng hai hòn bi cho họ. Phải mất một lúc khá lâu gã mới thừa nhận mình đã bị tấn công tình

dục. Một từ quay cuồng trong miệng gã, một từ hiển nhiên, tuy nhiên lại là từ không dám bật ra; cuồng dâm, Chúa ơi, Marcel sống với một cô ả cuồng dâm. Chính cậu Marcel này đây đang tiến lại gần gã, và cứ như thể đọc được tội lỗi của gã, anh hỏi:

“Cô ấy làm cậu hài lòng chứ, vợ tớ ấy?”

Gã vọt miệng nói không, trước khi nhận ra sự thiếu tế nhị của một câu trả lời như vậy, gã vội vàng chối rằng có, có chứ, tất nhiên rồi. Hector không phải là một kẻ giỏi giao tiếp. Tại sao chuyện này lại xảy ra với gã chứ? Gã toát mồ hôi và Marcel lại gần rí tai gã rằng những cô gái chơi bóng bàn có cách ve vuốt tuyệt diệu, hừm, cậu biết điều mình muốn nói đấy. Hector tỉnh lại sau vài cái vỗ lưng, và Marcel đưa gã về nhà.

Marcel tiễn gã và dặn dò gã cứ gọi anh bất cứ lúc nào cần. Đêm đó đúng là tệ, gã day dứt với hình ảnh những bộ sưu tập cũ, gã mơ đến những ngăn tủ đầy ắp chẳng thiếu thứ gì. Gã quẩn luyến với những giấc mơ, và không chịu nổi phải mở mắt tỉnh dậy. Nhưng mới tảng sáng, có người gọi cửa; và chuông dai dẳng đến nỗi khó có thể giả chết được. Người ta giao cho gã một cái hộp khổng lồ, mà người đưa thư phải mò hôi mò kê nhể nhại mang vào đặt trong phòng khách, chễm chệ không khác gì một vị độc tài sau cuộc đảo chính. Như máy, gã mở cái hộp ra để dí vào mũi cả hai nghìn, ấy là con số ước lượng, nút chai sâm banh. Và ngay trên, một tấm thiệp có viết:

Ngài Honoré Delpine, từ trần ngày 12 tháng Mười, đã dành tặng ngài bộ sưu tập nút chai của mình.

Lần này, gã không thể hồi phục được nữa. Gã cố trở thành một người đàn ông bình thường như tất cả mọi người, nhưng chẳng ích gì, người ta gửi cho gã cả đống nút chai. Luôn có những cái chết đủ

phiền muộn để hủy hoại cuộc đời của chúng ta; vì cảm thấy quá đơn độc, họ đẩy nhanh thời khắc của những kẻ đang sống. Bị yếu lòng từ một lần bị vuốt ve cậu nhỏ, giờ lại bị bồi thêm đòn kết liễu bởi một bộ sưu tập được một nhân viên văn phòng trao gửi, cần phải chấm dứt chuyện đó với cái cuộc đời đang tiến thẳng trước một tấm gương. Cái cuộc đời lấy quá khứ của gã làm hình mẫu. Làm sao gã có thể biết, vào khoảnh khắc ấy, gã phải giữ vững ý chí thì mới được biết cái phần đời lạ thường tiếp đó. Chân tay gã cuống lên, và gã vọt ra ga tàu điện ngầm bởi đó chính là nơi gã có hẹn với cuộc tự sát bất thành và, chuyện phụ thôi, là mở đầu của cuốn sách của chúng ta.

VI

Sáu tháng sau, chàng ngự anh hùng của chúng ta trở về từ Mỹ, đất nước lớn mà gã biết không hơn gì biết về hạnh phúc. Mụ gác cổng nì nèo đòi vài xu, và một tay bợm hàng xóm say rượu (hơi thừa từ) toan chặn gã lại. Chỉ khi đã yên vị ở nhà mình, người ta mới có thể ngừng lại để nhìn về phía sau. Cả đêm đó, Hector không chớp mắt. Sau sáu tháng dưỡng bệnh, gã phải có đủ dũng khí để bắt đầu lại một cuộc đời bình thường. Đó là từ mà vị bác sĩ rám nắng đã dùng: “Cuộc đời bình thường, ông bạn ạ, sẽ làm lại một cuộc đời bình thường”. Ít nhất cũng phải thử tử tử một lần để được một vị bác sĩ gọi là “ông bạn”. Cuộc đời bình thường, cuộc đời không có sưu tầm sưu tập gì hết. Lần này, gã đã được chữa khỏi. Gã thực sự không biết nói như thế nào, từ chính xác giây phút nào, nhưng trong thời gian nằm viện điều dưỡng này, gã đã rửa sạch được quá khứ. Gã có cảm tưởng rằng vài phần tế bào của một người nào khác đã nhảy dù vào người gã.

Anh trai gọi để hỏi xem gã tính làm gì. Anh đã cho gã hưởng một kỳ nghỉ phép dài, nhưng giờ đây, khi gã đã *come back*, gã phải nói cho anh biết khi nào thì quay trở lại làm việc. Anh không dám thú nhận với gã rằng lý do thật sự của sự thúc ép này là vì anh nhớ gã! Vắng gã, công ty lại mang cái vẻ công nghiệp đầy tàn nhẫn. Hector xin nghỉ thêm một tuần bởi một lý do lạ đời: gã vẫn chưa có vẻ gì của một người vừa đi Mỹ về. Mà có cái vẻ đúng với việc mình làm thời gian vừa qua, trong thời buổi này, mới là việc hàng đầu. Vả lại những người đã từng đi Mỹ nói là *States*, và càng ở lại lâu, họ càng kéo dài chữ *a* để đánh dấu sự thân mật nào đó, mà chúng tôi, chính chúng tôi, chẳng thể nào hiểu được... *Staaaaaaates*. Sự thân

mặt ấy cần được diễn giải như một bằng chứng. Vậy là gã cần một tuần để học mọi thứ về nước Mỹ. Một tuần để trở lại với công việc, lành hẳn bệnh và với chứng cứ không thể chối cãi chôn vùi sáu tháng dưỡng bệnh chẳng mấy vinh quang.

Đến thư viện François-Mitterrand, gã hỏi khu Nước Mỹ để rồi cuối cùng bước vào phòng Địa lý. Hector có cái thú lướt ngón tay dọc theo gáy những cuốn sách, gã nhớ lại một bộ sưu tập cũ mà lòng không mấy may rung động. Làm sao gã có thể ngớ ngẩn đến thế? Gã ngập ngừng muốn làm vài cái hít đất, ngay cả trên nền sàn mềm, cốt để ngay lập tức thể hiện chút hãnh diện. Cuối cùng, gã cũng chạm mặt cuốn *Atlas nước Mỹ*. Gã vươn tay ra, và cánh tay gã va chạm với một cánh tay khác; và cần phải lần ngược lên cánh tay khác này mới nhận ra rằng nó thuộc về một vật mẫu của giống người gốc nữ. Gã vừa bước vào cuộc cạnh tranh với một cô gái vì cùng một cuốn sách. Vì lịch sự, nàng là người lên tiếng xin lỗi trước. Là người ga lăng, gã nhường nàng cuốn sách. Sự kết hợp giữa thái độ lịch sự và tính ga lăng rốt cuộc đưa đến quyết định sau: đôi ta cùng chia sẻ cuốn sách, đôi ta sẽ ngồi cùng nhau và đôi ta sẽ cố không quá lạnh chanh mà lật trang. Trên đường đi đến ghế phôi, và không hề chủ định, Hector nhớ lại một câu châm ngôn Croatia đại ý là người ta thường gặp bạn đời của mình trước trang sách.

Trước tiên, ở đây có một cuốn sách.

“Hẳn là anh đang quan tâm đến nước Mỹ, nàng hỏi?

- Vâng, tôi vừa từ đó về.

- Ôi, thế ư, anh đã đến *Staaaaaaates*”

- Vâng, và tôi có cảm tưởng rằng cô cũng vậy.”

Chúng ta đang chìm đắm trong những điểm chung và những sự trùng hợp. Và để củng cố cho sự trùng hợp màu nhiệm này, mỗi người đều pha thêm đôi câu bình luận, trong khi vẫn đánh mắt vào cuốn Atlas. Vàng, đúng thế, Boston, nơi đó tuyệt lắm, đúng là đô thị đẹp với 8.322.765 dân. Còn Kansas ư, cái đường kinh tuyến Bluewich vắt qua như vậy thật là dở hơi. Tóm lại, người ta phô phang những lời bịa đặt chu du khắp thế giới. Và nếu một trong hai người thực sự đã từng đến Mỹ, ắt hẳn thế là đủ lật tẩy sự dối trá của người kia. Khi cả hai người cùng nói dối về một chuyện, chẳng mấy khi bị lộ mặt đầu. Chính lúc ấy Hector lại mắc sai lầm chết người khi hỏi cô gái cùng xem Atlas với mình rằng tại sao nàng lại mê nước Mỹ đến vậy. Nàng giải thích với gã rằng nàng là nhà xã hội học. Đó là từ gây bối rối với gã đến nỗi gã thần người ra một lúc mới hiểu ra nàng vừa hỏi lại gã câu đó. Đôi họ như thể đang giao bóng qua lại. Gã đang thua, gã chẳng biết nói gì; và như lẽ thường, khi người ta không biết nói gì, người ta nói sự thật.

“Tôi muốn làm người khác tin rằng tôi đã đến đó”.

Gã nghĩ nàng sẽ coi gã là một thằng điên, nhưng điều nàng thực sự cho là điên rồ, ấy chính là sự trùng hợp. Chính nàng cũng muốn làm người khác tin điều đó! Hào hứng trong lòng, Hector hỏi tên của cô gái, và xong, gã đang mặt đối mặt với một nàng Brigitte. Và hoàn toàn khác thường, gã cần phải biết tên nàng để, rốt cuộc, thấy nàng đẹp. Gã không bao giờ nhìn kỹ người lạ, và tên của một cô gái đã trấn an gã.

Trước khi hoàn toàn làm gã hốt hoảng.

Brigitte, thật đầy hứa hẹn; có chút lạ lùng, nhưng tại sao không? Người ta, bất hạnh thay, không bao giờ được lựa chọn tên của người mình gặp. Đó là tip phụ nữ khiến bạn muốn uống trà. Đêm

đầu tiên ấy, nàng nghĩ về Hector. Họ đã hứa ngày hôm sau sẽ gặp lại nhau. Brigitte không có thói quen gặp gỡ với người trên phố, trong thư viện càng ít, và người cùng có ý định trước một cuốn sách còn hiếm hơn nữa. Cô ngủ có thể nói là chập chờn, và số lần tỉnh giấc trong đêm hẳn nhiều hơn tất cả những sự kiện trong đời gộp lại. Chúng ta chưa biết rõ những người tên Brigitte thì như thế nào. Chắc chắn, cô không bất hạnh, bố mẹ cô là những cán bộ về hưu đầy trọng vọng, các anh chị em của cô cũng là những anh chị em đáng mến. Và cô đặc biệt lại có đôi bắp chân đẹp tuyệt vời.

* * *

Chúng ta vẫn cứ phải biết một điều. Giống như truyện cổ tích, một điều huyền bí đang vây quanh Brigitte. Hồi nhỏ, cô nằm ngủ trên cỏ, bãi cỏ đã khô từ lâu. Cô bé mơ mộng, và đôi mắt của cô bé muốn đuổi theo ngọn gió, và tương lai, và những hồi ức cũ. Ngày hôm đó, những ý nghĩ của cô êm dịu như thể những lúc tỉnh giấc và những cơn buồn ngủ thay nhau tiếp nối. Một con bướm đã tin tưởng chọn chỗ đậu trên mũi cô bé, và từ cự li rất gần, Brigitte đã chiêm ngưỡng vẻ đẹp tráng lệ của những chuyển động cánh bướm. Nó đậu lại rất lâu trên mũi cô bé, lâu và ngoan. Brigitte đã nhìn thế giới phía sau con bướm, và đôi cánh gần như trong veo của nó tạo nên một lăng kính thần tiên. Khi nó bay đi, Brigitte còn dõi theo đến khi nó mất dạng. Cô bé còn bối rối mãi về sau bởi cái giây phút ấy, khi em nhìn thế giới qua màng lọc là cánh bướm. Em sợ rằng sau đó, mọi thứ chẳng bao giờ còn đẹp được như thế. Tuy nhiên, em đã rút ra từ giây phút diệu kỳ ấy một niềm tin kỳ lạ. Đó là sự chắc chắn rằng em sở hữu một khả năng hiếm có; ở em vừa phát triển một năng lực độc nhất vô nhị mà một ngày nào đó sẽ được hé lộ.

* * *

Ngày hôm sau, họ đều hết sức dễ thương trong buổi hẹn. Nói chuyện là việc dành cho cánh đàn ông, và đàn ông ở đây là Hector. Vì nàng đã đề cập đến vấn đề xã hội học, gã hỏi: nhưng tại sao lại là *xã hội học*? Nàng muốn mỉm cười, nhưng vì không hoàn toàn thoải mái (chắc cũng cần đến hai mươi sáu ngày để xả hơi), nàng giải thích rằng nàng đang nghiên cứu, trong khuôn khổ đề tài luận án tiến sĩ của mình, *nỗi cô đơn giữa đám đông đô thị*. Hector nhắc lại, với vẻ hiếu kỳ có chút cường điệu, *nỗi cô đơn giữa đám đông đô thị*. Đúng vậy, là trải qua sáu tháng ở Paris mà không hề có bất kỳ một mối quan hệ xã hội nào. Vậy là, nàng đã nói với gia đình và một vài người bạn của mình rằng nàng đã tới Mỹ. Phía bên kia đại dương, họ không thể có cơ hội quấy quả nàng nữa.

“Tôi đã không nói gì từ sáu tháng nay. Đó cũng là lý do tại sao tôi lại ăn nói lúng búng như thế ngày hôm qua, nàng phân trần.

- À, ra thế,” Hector đáp.

Sau câu đáp gọn lỏn này, họ quyết định làm việc cùng nhau. Giữa hai lữ khách giả vờ tới *Staaaaaates*, cần có sự tương trợ lẫn nhau. Họ ngồi trong những chiếc ghế pho tôi lớn để giúp nhau ôn lại. Hiểu biết của họ về nước Mỹ gắn liền với ao ước được đến đó, và lại đến đó nữa. Sau vài ngày, họ buộc phải sáng tạo ra những nước Mỹ mới.

Lần đầu tiên, Hector lo không biết mình có được yêu mến không. Gã soi đi soi lại mình trong gương và đi sắm một cái ca vát. Cần phải kể chuyện này cho Marcel bởi vì đó là một chuyên gia về phụ nữ, ít nhất cũng về khoản tóc tai. Marcel chưa bao giờ hài lòng đến thế khi là bạn của ai đó. Ở quán bar nơi họ hẹn nhau, anh thậm chí còn gọi một đồ uống có cồn. Nơi này khiến người ta liên tưởng đến những bệ xí bệt khổng lồ. Marcel hét lên khá to, khua khoắng chân tay đủ

mọi hướng, và đó chính là cách anh thể hiện khi chú tâm vào các mối tình của Hector. Anh hết sức nhập tâm thực hiện nhiệm vụ, và trong vai một kẻ say khướt huênh hoang, hay trong vai một tay vận động viên Nga, dù là gì, người ta cũng thấy được sự tình cảm của anh. Nguyên việc thậm chí gọi lên khả năng một cô gái bước vào đời cậu bạn cũng đã làm anh tuôn nước mắt. Trong khi lẽ ra anh mới là người an ủi và khuyên bảo thì chính Hector lại phải làm anh phần chấn hơn; những phi vụ yêu đương luôn tràn trề trong trái tim Marcel; chúng tưới tắm lên anh những cánh hoa hồng.

Rời khỏi thư viện, Hector và Brigitte đã là một cặp. Không cần biết quá rõ số phận muốn gì ở họ, họ ngồi vai kề vai, đối diện với cuộc đời. Chính những giây phút trước khi ngã vào tình yêu là lúc họ thẳng thắn tiết lộ những điều hiển nhiên. Hector nói về quá khứ sưu tầm của mình, Brigitte thú nhận đã từng sưu tầm cúc áo cho đến tận năm mươi bảy tuổi rưỡi, cuối cùng họ cười ngờ ngạc nhiên như tất cả những người mà họ đã nhìn thấy cười ngờ ngạc nhiên trong các vườn hoa công cộng; đó là một trong những giây phút hiếm hoi khi sự ngu ngốc lại đâm có lợi. Một cuộc đời khác vậy là đã mở ra, và nói cho thơi, thì giờ khắc này có nét quyến rũ của một bầu trời quang đãng sau khi trút hết mây giông. Vừa ngắm Brigitte, Hector vừa cảm thấy chắc dạ. Gã cảm thấy hiển nhiên như một chiếc Limousine ở cổng sân bay. Brigitte, vốn giữ mình, để mọi chuyện diễn ra mà chưa biết cái tiềm năng gợi tình đang im lìm một cách uổng phí trong mình.

Tiềm năng gợi tình, cụm từ có tính khêu gợi. Quả tình, chúng ta ngay tức khắc hy vọng điều gì đó mang tính nhục dục. Brigitte, chưa từng được vinh danh ở bất kỳ đâu, hoàn toàn nổi bật. Lần cuối cùng Hector nhìn thấy một cô gái khỏa thân, hiển nhiên là trên ti vi. Ý nghĩ về tình dục quả là một liều thuốc độc ngấm ngấm trời dậy khi thấy những cặp giò. Từ khi rời khỏi thư viện, cặp tình nhân tương lai ít

nói hẳn. Căn hộ của Brigitte nằm ở tầng trên cùng một khu nhà giữa trung tâm thành phố, tiếng ồn ào dưới phố vọng lên như ru ngủ căn phòng, những người chung tòa nhà mới đây đã bỏ phiếu lắp thang máy. Người ta để mặc mình bị kéo lên hòng sớm được yêu nhau. Hector tỏ ra sành sỏi, gã kéo một phần rèm lại; chắc chắn, gã muốn được ở trong bóng tối hoàn toàn. Gã sợ rằng cơ thể của họ không sánh tầm được với cuộc gặp gỡ của họ. Gã vẫn đứng trước cửa sổ, một giây, một giây hóa dài, một giây không còn chỉ là một giây mà như vô cùng vô tận. Sau lưng gã, có cơ thể của một cô gái không còn bị che đậy bởi bất cứ thứ gì. Hector đã nghe thấy tiếng quần áo phụ nữ trút xuống mặt đất, âm thanh của sự chẳng gì cả chứng thực cho đôi tai đàn ông. Brigitte trần trụi dưới chân; Hector lật chăn ra. Trước vẻ đẹp của giờ khắc này, gã như tan chảy dù vẫn đứng vững; xương sống gã như tụt xuống tận chân. Trước cảm xúc này, Hector như một cái xác không hồn. Gã áp cơ thể mình lên cơ thể nàng và đặt môi gã lên môi nàng. Tất cả giờ chỉ còn là việc của sự thình lạng. Một sự thình lạng khởi đầu đám rước; mỗi người có cảm tưởng như đang làm tình với nhà thờ.

Những phút sau đấy, Hector thấy không thoải mái vì hạnh phúc đột ngột này. Brigitte, nàng cũng vậy, không thấy thoải mái; nàng siết chặt tay. Sau những nhịp thở dài bài bản; họ lại làm tình. Nhiều lần và nhiều lần nữa. Đêm buông xuống, Hector mặc lại quần áo; gã muốn đi dạo dưới trời sao. Brigitte hôn gã trên bậc thềm. Vừa bước ra ngoài, gã đã nghĩ về đôi vai của cô gái gã vừa yêu điên cuồng, cái gáy trong buổi ban chiều. Vậy là, gã bắt đầu loạng choạng; cảm xúc như đồn chân gã. Gã tự cho phép mình đi lòng vòng trước khi trở về nhà, gã bạo dạn hơn bằng cách tự huỷ hoại về hạnh phúc. Gã nghĩ về cơ thể Brigitte, gã những muốn ngắm nó dưới kính lúp, vén váy nàng trong thang máy và lấn vào cặp đùi của nàng. Cơ thể của người khác, cơ thể của phụ nữ, nói thế nào nhỉ, gã có cảm tưởng

mình bất thần trở nên thuần khiết. Nhờ cơ thể của người khác, người ta tiến bộ, chính nhờ cơ thể của người khác mà người ta trở nên trong sáng.

Đêm lang thang của Hector kết thúc ở văn phòng. Anh trai gã đến đúng giờ như mọi ngày anh vẫn đến. Anh ngạc nhiên nhìn thấy gã đến sớm như vậy. Không thể chờ được, gã đã đi bộ cả đêm! Gã muốn gặp anh để báo một tin trọng đại. Đám cưới của gã, đúng thế, gã sẽ cưới Brigitte! Ernest đi khoảng trăm bước, đó hẳn là khoảng cách cần thiết để thể hiện sự cuồng nhiệt. Anh mở cuốn danh bạ ra để báo tin cho tất cả mọi người; a lô, cậu đang ngồi đấy chứ? Hết hai tiếng đồng hồ, tự rửa xả mình vì không biết nhiều người hơn nữa, anh lật lại cuốn danh bạ và lại bắt đầu vòng mới thông báo tin tức tuyệt diệu này. Ở Gilbert Associate and Co, một bữa tiệc cocktail được tổ chức để ăn mừng sự kiện này. Có hàng hà sa số những món khai vị và Hector chẳng hề xao lòng vì những cái đĩa. Hiển nhiên Marcel cũng được mời (Laurence không thể thu xếp được vì cô có một cuộc tập huấn sống còn cho một giải đấu quan trọng). Đến sáu giờ, đến tiệc sâm banh long trọng và người ta ôm hôn nhau không ngừng. Có cả những tiếng hô hào hip, hip, hoan hô Hector. Cuối cùng, người ta hỏi gã cô gái may mắn ấy là ai. Và chính thời khắc phát âm cái tên “Brigitte” gã chợt nhớ ra là vẫn chưa nói với cô gái may mắn ấy ý định của mình.

* * *

Brigitte bị dẫn vật cả ngày bởi một nghịch lý lạ lùng: chính nhờ chìm đắm hoàn toàn vào nỗi cô đơn giữa đô thị mà nàng đã gặp người đàn ông, hiển nhiên, của đời nàng. Nàng không biết có nên thay đổi đề tài luận án xã hội học của mình, và rồi cân nhắc rằng hạnh phúc

là một việc ích kỷ, nàng thích giữ riêng cho mình phát hiện cốt yếu này hơn: để gặp được tình yêu, cần phải tìm kiếm sự cô đơn.

* * *

Não bộ của Hector mê đắm với mùi Brigitte đã quên phéng một trong những đặc thù của hôn nhân, ấy là kết nối hai con người. Nhưng rốt cuộc, quan trọng gì đâu, đó chẳng phải là điều hiển nhiên ư? Người ta luôn có thể quên nói ra những ý định của mình khi chúng là quá đương nhiên. Đó là sự thật, họ sắp kết hôn. Và ngay buổi tối khi họ gặp nhau để có đêm thứ hai, đề tài này được khơi mào một cách đơn giản. Chúng ta cưới chứ? Vâng, chúng ta cưới.

Đơn giản làm sao, cậu Hector và cô Brigitte này. Cứ như anh hùng xứ Thụy Sĩ ấy. Thú vui thể xác phát huy tất cả các khía cạnh trong quyền bá chủ thời kỳ đầu của nó. Chính các bắp chân Brigitte cũng phải ngạc nhiên vì độ dẻo dai như vận động viên Olympic của chúng, Hector nhận ra mình say mê nhay dái tai. Dưới tấm chăn, người ta như vô danh. Người ta rèn cách nói có bằng mọi ngôn ngữ. Trưa hôm sau, Brigitte nhật tảo tây, và chỉ nguyên việc nhật rau thôi cũng thật mê hồn.

Những kẻ đang yêu luôn trải nghiệm hai cảm giác na ná chứng cuồng loạn thể nhẹ. Đầu tiên, họ thấy cuộc đời toàn màu hồng. Đột nhiên, việc hằng ngày cũng đâm ra có nhạc điệu, và những nỗi lo lắng thường bữa vây sự tồn tại của mọi kẻ độc thân đáng trọng giờ biến mất nhẹ như không. Cuộc đời với họ đẹp mờ ảo và thiếu sự sáng suốt mà sau này họ sẽ cảm thấy khi lặn đi trước vẻ đẹp của đứa con mới sinh xấu xí của mình. Cảm xúc thứ hai là sự chênh choáng thể nặng. Ví như Hector, mở miệng ra là “vợ tôi”. Một điều vợ tôi, hai điều vợ tôi. Chỉ cần trên đường có người hỏi giờ, gã sẽ lập tức trả lời “tôi không có đồng hồ, nhưng nếu vợ tôi ở đây... vợ tôi

có một chiếc đồng hồ rất đẹp...” Brigitte mang dáng dấp của Bà Columbo. Nói câu nào có “vợ tôi” câu ấy quả là dễ khiến người ta bối rối. Thậm chí có thể đổi mới bằng cách đưa ra quốc tế. Một từ ngoại hạng tiếng Mỹ không phải bàn cãi đang thịnh nhất, còn gì sang miệng hơn từ “my wife” được tung ra đúng lúc. Chẳng chóng thì chày, Hector hẳn rồi sẽ đến nước *you fuck my wife*; may thay, ít nhất gã cũng không tự lẫn mình là Robert de Niro⁶.

Nhưng trước hết, cần phải gặp anh trai của Brigitte đã. Trong gia đình, anh luôn giữ vai trò là người quyết định. Anh như người đỡ đầu, ít nhất là để hôn lên tay. Ngay cả cha của Brigitte cũng chưa từng quyết định gì mà không hỏi ý kiến cậu con trước. Gérard không có nhiều nơ ron thần kinh lắm, nhưng có cặp đùi rất khỏe. Anh đã tham gia cuộc đua xe đạp Paris-Roubaix lừng danh nhưng, bất hạnh làm sao, anh đã ngã phải một hòn đá cuội, nó lún sâu vào não anh. Cộng thêm việc sử dụng chất kích thích từ những năm trước đó, cú ngã này đã hoàn tất việc biến anh chàng thành người thực vật, đến nỗi mà vài kẻ ác mồm còn gọi anh là *Tối tây*. Có sự bất công trong cách gọi này, và những kẻ bạc bẽo đã quên phát giờ khắc vinh quang của Gérard khi anh leo lên bục chiến thắng cuộc đua Ouarzazate-Casablanca. Khi sự đã rồi thì quá dễ chỉ trích. Duy có gia đình Brigitte vẫn trân trọng chiến thắng này. Đáng tiếc là không một hình ảnh nào về chiến công ấy được ghi lại. Chỉ có một bức ảnh được lồng kính đặt trong tủ buffet của cha mẹ anh là làm chứng cho thành tích này. Bức ảnh có cảnh Gérard được đám lũ nhỏ thanh niên vây quanh, ồm ồm nhưng hiếu chiến thì thượng thừa, tay giơ cao chiếc cúp trong gió và trong bụi (những kẻ độc miệng gọi anh là *Tối tây* nói rằng bức ảnh này được chụp trong hiệu ảnh ở Bobigny, đúng là đặt điều trắng trợn). Và chính tấm ảnh anh hùng này đã biến Gérard trở thành người lãnh đạo không thể chối cãi của cả gia đình. Nói cách khác, muốn có cơ may danh chính ngôn thuận sở hữu cô

gái của đời mình, Hector phải gạo bài cho thuộc câu chuyện xe đạp của anh ta.

Chắc chắn vận may không từ bỏ gã bởi trong các mối quen biết, ừ thì khá xa xôi, gã có ưu thế là biết cậu con trai của Robert Chapatte⁷. Sau vài cuộc gặp, gã đã biến thành bách khoa toàn thư, hỏi gì đáp nấy, và không lấy gì làm lạ chuyện làm sao mà Laurent Fignon để tuột chức vô địch Tour 89 vào tay Greg LeMond trong có vài giây đáng nguyên rủa. Brigitte tự hào về tinh thần thể thao của chồng tương lai, cô không hề lo lắng về các tình huống xảy ra trong buổi gặp gỡ thượng đỉnh giữa hai người đàn ông của đời cô. Hector đóng bộ đẹp nhất (quá ít niềm tin vào bản thân, gã thậm chí còn nghi ngờ cả chính điều đó); và chiếc cà vạt màu vàng làm gã nhột nhột đi phần nào. Chỉ còn việc chọn tư thế đón tiếp nào cho hợp. Biết rằng với những người đã quen thi thố, tất cả được quyết định ngay ánh mắt đầu tiên, cần phải tranh thủ lấy le ngay trước khi tiếng còi hiệu lệnh vang lên. Trong khi Brigitte chuẩn bị món cà chua nhồi trong bếp, món khoái khẩu của anh trai nàng, thì Hector ngồi trên tràng kỷ, đứng lên, lại gần cửa sổ, định hút thuốc, không, như thế không có tinh thần thể thao, đặt một tay lên bàn để tỏ vẻ uể oải, diễn vẻ ngạc nhiên, muốn chuồn quách cho xong... Mồ hôi mồ kê túa ra như tắm, gã loay hoay tìm tư thế lý tưởng thì thành lình, không biết tại sao lại thế, một ý tưởng xoẹt qua óc gã. Một ý tưởng xuất thần, tư thế *chấp tay sau lưng*.

Chuông cửa reo.

Gérard bước vào và thấy người đang ở vị trí ứng vai danh dự là em rể anh. Đột nhiên, sự ngạc nhiên lóe lên trong mắt anh. Hector đứng là ra đòn hiểm. Thật lạ lùng khi được một người đàn ông tay chấp sau lưng đón tiếp. Như thể một người quản gia; ý nghĩ phải tôn kính

vọt ra. Thái độ này khiến người ta cảm động tới mức không thể tưởng tượng được, và ngực gã ưỡn ra phía trước như những chú lính chì, người ta không biết phải phản ứng thế nào với cái kiểu chấp tay sau lưng ấy. Nhưng Gérard của chúng ta không phải hạng người thấy vướng víu với điều gì khác ngoài tiếng vang dội thoáng qua của một nỗi ngạc nhiên. Anh tiến về phía Hector, bước chân nặng nề, bước chân của một người đàn ông xưa kia từng bước lên bậc vinh quang của cuộc đua Ouarzazate-Casablanca. Lại một lần nữa, và giống như hết thảy những khoảnh khắc lớn trong đời anh, không khí bỗng như sa mạc và cổ họng thì khô khốc; người ta được ném trái bầu không khí huyền thoại trong cuộc gặp này. Brigitte và cà chua nhồi vẫn im lặng. Hector, tay chấp sau lưng, làm tất cả để không tỏ ra dờ dẫm, gã nặn ra một nụ cười mà rốt cuộc chỉ làm giật giật một cái xương gò má sắp hết đời.

Chính lúc đó đã diễn ra câu chuyện sau đây.

Hector không có thói quen chấp tay sau lưng. Thì gã chưa từng bị cảnh sát bắt giữ và cũng chưa bao giờ làm tình với Bà chủ Vọng lâu. Vậy là rõ ràng, *đôi tay chấp sau lưng* của gã tận dụng tầm nhìn mới mẻ của chúng và cứng đờ lại để xén bớt thời gian thống trị tai hại của *đôi tay để trước đùi*. Nói cách khác, và điều này kéo dài gần như hai giây, với tình huống này thì như kéo dài vô tận, bàn tay phải của Gérard cứ lơ lửng trong sự cô độc. Brigitte lo lắng: Nhưng sao anh ấy không chìa tay ra? Làm sao nàng biết được rằng Hector đang là nạn nhân một vụ trả thù của *đôi tay chấp sau lưng*? Vụ trả thù mà gã đã chế ngự thành công não bộ trong chớp nhoáng và cuối cùng, bàn tay phải của gã đã thoát. Chỉ có điều, nó vọt ra quá nhanh từ sau lưng (tốc độ điên rồ) đến nỗi nó không thể ngừng lại đúng tầm tay Gérard, mà lao thẳng vào mũi của anh, đập một cú mạnh.

Gérard chao đảo về phía sau, hơi giống như tháp nghiêng Pisa rồi cũng sẽ thế độ một trăm năm mươi hai năm, mười bốn ngày, mười hai phút nữa.

Mất một hồi Brigitte đã tin rằng hành động của gã là cố tình. Làm sao Hector có thể giải thích được sự vô ý của hành động ấy chứ? Người ta có thể xin lỗi vì sự vụng về của bàn tay khi lỡ làm vỡ lọ hoa, chứ làm sao biện minh cho một bàn tay bay thẳng vào một khuôn mặt? Liệu gã có nên thú thật sự vô tổ chức rõ ràng rành của đôi tay gã? Gérard đột ngột đứng dậy nhưng vẫn quá sốc để phản ứng lại; trong thâm tâm, anh tôn trọng cử chỉ của Hector. Không biết rằng đó chỉ là một tai nạn tồi tệ, anh đành nhìn gã trai này cũng to gan đầy và thế thì xứng để cưới em gái anh ngay lập tức. Hector toát đến giọt mồ hôi cuối cùng. Gérard đưa tay lên xoa mặt. Mũi anh không bị vỡ. Chỉ có một chút máu lấm tẩm, nhưng đó là thứ máu cao quý; Gérard luôn luôn lịch sự để nó đông lại.

Trong bữa tối, Hector không đính chính gì cách lý giải của Gérard. Anh vẫn tin chắc sự cố tình của cử chỉ này (sự phân tích sẽ mang lại cho gã không ít rắc rối trong những tháng tới, bởi một cách hệ thống, gã sẽ táng một cú đấm vào bất kỳ người lạ nào gã gặp lần đầu). Một cách tế nhị, Brigitte giải thích với Hector rằng anh trai nàng là thế, anh thường lý giải mọi chuyện theo cách thức lạ lùng, nhiều khi hơi ấu trĩ.

Gérard về nhà, và tận hưởng bóng trăng tròn để đi dạo dọc theo bờ sông. Cú đấm anh đã nhận ngay giữa mặt khiến anh trở nên lảng mạn. Anh nhớ lại cảnh tượng đó, và run lên vì xúc động và tự hào với ý nghĩ em gái anh sẽ cưới một tay anh chị như Hector. Động tác của bàn tay ấy đã đẩy buổi tối hôm đó vào bán cầu tinh tuyền những điều không thể quên được. Cuộc gặp gỡ tốt đẹp này vừa bước vào

lịch sử cá nhân của anh và sánh ngang hàng với kỷ niệm không thể xóa nhòa về bức chiến thắng Ouarzazate-Casablanca.

Đêm ấy, Hector thở tư thế truyền giáo.

VII

Thông qua Gérard, bố mẹ Brigitte ưng thuận cả hình thức và tâm hồn của Hector. Phía bên kia, mọi chuyện cũng chỉ mang tính hình thức, với điều kiện Brigitte yêu món xúp của bà mẹ. Hector mơ mộng được thấy trong mắt cha mẹ gã điều mà gã gọi là *một sự tôn trọng đầy tình cảm*. Gã muốn được nhìn nhận như một người cha tương lai của gia đình, típ đàn ông có thể tổ chức những kỳ nghỉ hè phải chăng mà vẫn chăm lo nhu cầu giải trí của từng người. Hector bối rối, đây là lần đầu tiên gã về cùng một cô gái. Gã hy vọng, vì sự mới mẻ lớn lao này, thấy mắt cha mẹ ngời sáng lên một lần, hy vọng một sự đổi hướng trong lối mòn nếp ngày những cảm xúc ủ ê. Nếu gã mơ được bố mình nhìn nhận như một người đàn ông trưởng thành một, thì gã ước ao bố mình để mắt đến mình trong thoáng chốc gấp mười lần. Hôm trước, gã đã gọi điện báo chuyển đến thăm lệ thường của mình. Bà mẹ đã sợ gã báo hủy, vì gã có bao giờ điện thoại gì đâu, cuộc hẹn hằng tuần là bất di bất dịch, cũng như ngày nọ tuần tự nối tiếp ngày kia. “Mẹ à, ngày mai con sẽ đến cùng... con sẽ đến với bạn gái con...” Câu nói này được vây giữa tiếng vọng gây ra bởi vết rạn giữa các vì sao. Người ta nói rằng đã có hàng nghìn gã đàn ông và hàng nghìn cô ả đột nhiên đến ngồi trong phòng khách của cha mẹ. Hai tai Bernard động lên: “Ông biết chưa, con nó dẫn bạn...”. Brigitte, trong tưởng tượng của Mireille, như một bà bá tước đội vương miện đến từ một đất nước xa lạ vì quá nóng; cô vừa là tất cả vừa chẳng là gì. Chẳng mấy chốc, sự bồn chồn bao trùm căn bếp: nấu xúp gì bây giờ? Nếp nhà đã chệch hướng; tệ hơn nữa, nếp nhà giờ như hóa thành chiếc phi cơ và làm tan tác những đám mây. Mireille toát mồ hôi. Huống chi là không thể kéo ông bố vào bếp cùng, ông gây phiền phức, và cơn căng thẳng càng lúc càng

dồn dập, bao lâu nay ông luôn gây phiền phức, bà lẽ ra không bao giờ nên cưới ông, đúng là ông chồng vô dụng! Vậy là bố Hector, không hề lấy làm phật ý, đó là một người đàn ông dịu dàng, tìm cách trấn an bà, “xúp em nấu rất tuyệt mà, đừng lo”, và nước mắt nhạt nhòa, bà hy vọng: “Thật chứ, anh nghĩ con bé sẽ thích món xúp của em chứ?”

Tối hôm sau

Brigitte nhoẻn miệng cười liên tục. Và qua những nụ cười này, người ta đã biết rằng cô hẳn là thích món xúp. Phần còn lại chỉ là văn học bỏ túi. Người ta bỏ sạch những chủ đề không thích hợp để trò chuyện, cả nhíp gỗ đều đặn của chiếc đồng hồ Liên Xô nữa. Chỉ ngồi và ăn. Thật tuyệt vời, tuyệt diệu, thần kỳ, mê ly, Brigitte xin thêm xúp; kiềm chế không nhỏ nước mắt, Mireille tự hỏi cô gái trẻ quá sức hoàn hảo này là ai. Sau bữa tối, có nghĩa là mười hai phút sau khi họ đến, cuộc nói chuyện được chia làm hai: đám phụ nữ một bên và nam giới bên kia. Đó quả là thời gian tuyệt vời, tic tac. Hector khơi mào một cuộc bàn luận nhỏ về một chủ đề nhỏ: cuộc sống. Bố gã hỏi gã về các dự định nói chung, và dự định với cô gái này nói riêng. Gã nhỏ lệ, thứ lỗi cho gã, nhưng đây là lần đầu tiên gã có một cuộc nói chuyện tầm cỡ thế này với bậc sinh thành của mình. Brigitte, về phần mình, đang ghi chép lại công thức nấu xúp làm Mireille những muốn tự tử vì hạnh phúc.

Hector chưa bao giờ thấy cha mẹ mình hành động theo kiểu cách đó. Còn hơn cả một sự tôn trọng đầy tình cảm, gã nhận ra sự phòng trong khéo mắt; cái hồi hộp gã mơ mộng suốt những ngày xưa thơ ấu. Dường như cuối cùng gã cũng có một kiểu gia đình bình thường. Cha mẹ hạnh phúc và con cái hạnh phúc. Những Chủ Nhật ăn trưa cùng nhau trước ti vi. Và những đám cưới, thật ngốc. Ernest

đã có vợ, anh chắc hẳn đã nhầm nàng với cô nàng tóc nâu của phòng án dân sự, nhưng trên bức ảnh gia đình, điều đó không nhìn thấy được. Họ xây dựng một vỏ bọc đẹp đẽ. Nếu một ngày nào đó họ trở nên nổi tiếng, những tay săn ảnh sẽ ngán ngẩm với một kiểu hạnh phúc như vậy. Họ có một người bạn tuyệt vời, có một ông anh vợ cảm kích cú đấm ngay giữa mặt. Chỉ còn thiếu một mốc thời gian, và mốc này sẽ là ngày 14 tháng Sáu. Một ngày cưới để hoàn thiện lễ hội nước hoa hồng. May mắn là tất cả hạnh phúc đều đã sẵn sàng lên đường, chỉ cần đợi thôi. Trong đêm, Brigitte và Hector lên đường về hướng ấy. Đó là điểm đến mà hạnh phúc không mang theo từ nào trong va li của mình.

Ngày 14 tháng Sáu này giống như hai giọt nước với một ngày 12 tháng Sáu. Ngày 12 tháng Sáu luôn có vẻ tự hào ấy, cái không khí vui nhộn ấy. Ernest và Gérard lịch sự làm quen với nhau; giữa anh chồng và anh vợ thì cần phải giúp đỡ lẫn nhau. Marcel cũng là một người anh em với gã, không ai ăn vẹt như thế, để sau đó không phải là gia đình; anh ôm bụng như thể không tiêu hóa nổi hạnh phúc. Anh rưng rưng nhớ lại chàng trai này từ lúc bệnh nặng ra sao, và giờ đây, sức vóc thể này, đẹp đẽ và sắp cưới đến nơi. Tất cả điều này ít nhiều cũng nhờ công lao của anh, và chẳng ai chúc mừng anh cả. Chúng tôi, chúng tôi biết điều đó chứ, Marcel. Về phía mình, Laurence đã làm quen khắp nơi, và người ta đều tin rằng cô biết tường tận nơi này bởi vì cô say mê chỉ cho họ những địa điểm mà người ta không biết (những nơi phía sau những cái cây trong vườn, dưới bóng tình yêu của đôi uyên ương). Tất cả các vị khách mời đã tụ tập lại trong vườn nơi mà, dưới ánh nắng chói chang, họ nâng ly vì hạnh phúc trăm năm của tình yêu này. Không thể ngăn những kẻ cúi kính cũng cụng ly. Bữa tiệc rượu diễn ra trước nghi lễ, vì Hector và Brigitte muốn đi luôn ngay sau khi thề nguyện. Họ quyết định đi trăng mật ở Mỹ. Ngài thị trưởng cuối cùng cũng đến với chiếc khăn

ba màu cờ phòng khi, quá ngất ngây về hạnh phúc, có người quên mất vị trí địa lý nước mình. Brigitte trắng tinh khôi bởi bộ váy cưới bọc quanh cơ thể. Hector còn hết sức tập trung. Vẫn còn một thứ ám ảnh gã: nhẫn cưới. Đó là giây phút cuối cùng cần phải thật hoàn hảo. Gã đợi hết giây phút này mới thở phào nhẹ nhõm, lo sợ mình sẽ run khiến gã run rẩy. Gã sợ đến nỗi không đưa được nhẫn lên tầm tay cô vợ tương lai của mình.

Phần hai

MỘT KIỂU ĐỜI SỐNG VỢ CHỒNG

Đã tường tận đến cả góc ngách nước Mỹ, đôi uyên ương chủ yếu dành thời gian ở trong khách sạn. Họ lấy làm cảm thông với nhân viên dọn phòng. Trên máy bay, mỗi hành khách có thể xem bộ phim mình thích nhờ một màn hình cá nhân. Và trở lại Pháp, họ dọn về sống trong một căn hộ lớn hai phòng. Nhờ sự giúp đỡ tận tụy lúc của Marcel lúc của Gérard, việc dọn nhà chỉ mất vốn vẹn ba ngày. Việc tốn thời gian nhất hóa ra là sắm sanh đồ đạc theo đúng mơ ước của họ. Cho tới tận thời khắc huy hoàng của cuộc gặp gỡ định mệnh, hai cá thể người này đã sống chỉ biết có bụi và sự loại trừ tình cảm. Hiện tại, họ muốn đổi đời hiện đại để hướng hẳn tới tương lai. Những thôi thúc hiện đại thường là những thứ gợi nhớ về quá khứ tước đoạt. Vậy là họ tiêu tiền cho một cái máy hút bụi điều khiển bằng giọng nói, một máy nướng bánh chống cháy, một tấm thảm và những tấm rèm đổi màu. Họ cũng mua một con cá vàng đặt tên là Máy Cam (Cam là tên); và chẳng mấy chốc, con cá vàng đã trở thành một thành viên ruột rà của cặp đôi.

Brigitte đã nhận bằng và sắp sửa trở thành giảng viên xã hội học. Hẳn nhiên, nàng sẽ ăn vận những bộ váy áo công sở; vậy là đám nam sinh sẽ chực chờ đến tối, vừa chúi đầu vào đồng ngôn ngôn bài vở ôn tập, vừa tơ tưởng đến nàng. Hẳn nhiên, Hector khó mà chịu đựng được ý nghĩ này, ghen tuông lẫn hạnh phúc thi nhau giằng xé gã. Cưới nàng, gã những toan biến nàng thành bà hoàng trị vì vương quốc chỉ có duy mình gã là thần dân. Vậy là, gã đề nghị một việc hoàn toàn khác: lập công ty riêng! Phát kiến sáng chói, Hector trở thành một cá nhân xuất chúng với khả năng hoạch định những kế hoạch để đời. Brigitte cũng ao ước được làm việc cùng gã, không

rời xa một giây, yêu gã mê muội. Nhưng làm gì? Làm gì mới được chứ? nàng hỏi gã. Được thể, Hector mới thùng thảng tiết lộ cái ý tưởng xuất chúng vừa lướt qua óc gã. Đứng hẳn trên giường, tay vung cao, gã đột ngột hét lên:

“Cho những kẻ ưa bịa chuyện!

- Cái gì cho những người ưa bịa chuyện cơ?

- Một công ty lữ hành cho những kẻ ưa bịa chuyện!”

Đây, ý tưởng của gã là thế. Và chẳng mấy chốc, nó đã thành công vang dội. Hector từ bỏ, quả là một mất mát lớn cho tất cả, Gilbert Associate and Co. Ernest run lên vì xúc động khi nhìn thấy cậu em trai nhỏ đã tự bay trên đôi cánh của mình. Anh nghĩ đến một ngày rồi cũng sẽ đến lượt cô con gái Lucie, và rằng một ngày xa hơn, anh sẽ chết vì bệnh ung thư ăn rỗng xương cốt. Chúng ta tất phải phát triển rồi lụi tàn, và ở khoảng giữa, anh dành cuộc đời dần thân vào tất cả những cánh cửa để mở.

Các bữa trưa Chủ Nhật, họ nhiệt tình mời mọc cả gia đình. Chẳng phải bữa trưa Chủ Nhật được tạo ra là vì thế sao? Brigitte là một đầu bếp tồi có khả năng làm hỏng cả món ăn mua ngoài hàng về. Bù lại, nàng dọn bàn rất khéo. Đặc biệt là chiếc bàn mà đôi uyên ương thi thoảng lại trưng dụng để làm tình. Nàng moi ruột ba con gà tây với sự lóng ngóng mà Hector hẳn rất tự hào vì cưới được nàng. Với gà tây, cũng cần phải có thủ thuật. Tất cả mọi người đều hòa hợp, như một bức tranh. Họ nói chuyện rêu rĩa, nhưng Gérard giải thích với Bernard rằng người ta không thể leo lên đỉnh Ventoux với bộ ria như thế được, lông sẽ cản họ lại. Cha mẹ của Brigitte gật đầu tán đồng, họ rất đổi tự hào về Gérard mỗi khi anh nói về xe đạp. Khi Lucie vào phòng tắm để nặn mấy nốt mụn trứng cá cho sáng sủa,

cha mẹ hai bên của đôi uyên ương chủ nhà thì nhau hỏi khi nào thì họ có cháu. Ernest cho rằng người ta đang bảo bọc trẻ con quá đáng, làm như thể chúng đang đi du lịch ở Thụy Sĩ không bằng: “Đúng thế, tất cả họ sẽ nói rằng chúng bị hen! Trong điều kiện như vậy, bảo làm sao thế hệ này lại chẳng yếu đuối và kém trưởng thành?” Sau lý thuyết Ernest này (nhân tiện, lý thuyết này đã tan tác theo một kiểu rất từ từ), Hector đành thú nhận rằng sinh một đứa trẻ không phải là ưu tiên trước mắt trong kế hoạch của họ. Và rằng, không thể phản bội Cam Máý được, nó vừa bắt đầu thấy thích thú với cái bể mới nơi nó nhìn cuộc đời toàn màu hồng.

Kế hoạch trước mắt là ưu tiên mở rộng AVM (công ty lữ hành cho người ưa bịa chuyện). Chỉ vài tuần là đủ đầy ắp lớp. Nếu ban đầu AVM chỉ đặc biệt ưu tiên nước Mỹ và Nam Mỹ, thì trên thực tế, không còn ngóc ngách nào trên địa cầu này là không có lớp học của họ. Người ta có thể, chỉ sau một khóa học dài sáu tiếng, khiến người khác tin sái cổ rằng mình vừa trải qua sáu tháng ở Tadjikistan, Irak, hay liệu lĩnh hơn là đến Toulon. Những giảng viên của AVM sẽ cung cấp, nói theo họ là, những giai thoại có thể triệt tiêu mọi sự nghi kỵ, những bằng chứng không thể chối cãi về chuyến đi của họ. Và thậm chí cả những lý lẽ vạn-năng, áp dụng mọi lúc mọi nơi: để nói về một đất nước, hãy nói rằng *chẳng còn gì giống như trước*, mọi người sẽ nhất trí trăm phần trăm với điều bạn nói dù chẳng hiểu bạn đang nói về cái gì. Cuối cùng, đối với những người ví rùng rĩnh hơn, công ty có dịch vụ cung cấp bằng chứng, kỷ niệm có dấu ấn cá nhân đủ sức vượt qua mọi bài kiểm tra về nghệ thuật ghép ảnh. Hoặc là, đối với một vài địa danh nổi tiếng nguy hiểm, ta có thể vờ bị thương chút ít. Ví dụ có khóa học: “Việt Nam 1969, và lựa chọn vết thương chiến tranh.”

Ở ngay lối vào công ty có đóng khung một bài báo trình bày bản điều tra xã hội học được thực hiện xác suất trên một nghìn đáng may râu.

a, Bạn thích ngủ với cô gái đẹp nhất thế giới mà không ai biết điều này?

b, Hay bạn thích tất cả mọi người đều tin rằng bạn đã ngủ với cô gái đó mà thực ra là không có chuyện ấy hơn?

Kết quả áp đảo khẳng định rằng, trong xã hội chúng ta, tất cả chỉ là vấn đề *đánh giá của người khác*. Thực tế, có đến 82% đàn ông được hỏi đã lựa chọn phương án b.

* * *

Hector đặc biệt ưa thích việc ngồi thoải mái trên ghế tựa đọc tạp chí trang trí nội thất. Giá đồ gỗ Anh quốc đúng là điên. Gã cảm thấy tuyệt khi được ở nhà, với vợ. Đôi khi, cơn buồn bực bất ngờ ủa tới xâm chiếm lấy gã, vào thứ Ba hay thứ Bảy nào đó mà chẳng có gì đáng ngạc nhiên là phải tìm cách xua đuổi nó. Cũng chính vào những giây phút ấy mà gã nhận ra giá trị bổ béo của quan hệ tình dục: ta lấp đầy cái rỗng tuếch của sự tồn tại bằng cách xoắn xuýt lấy nhau, bít khoảng trống ấy bằng xác thịt. Hector đặt tờ tạp chí xuống và, khi hôn lên môi Brigitte, lắm lúc gã cảm thấy nhói lên vì hạnh phúc. Đó là một thứ hạnh phúc bủa vây từ mọi phía, trào lên như quân đội của Napoléon trên đất Phổ. Những ẩn dụ có bao giờ thiếu mỗi khi họ hôn nhau. Nhờ sự phát đạt của công ty, Hector và Brigitte dọn đến sống trong một căn hộ năm phòng, một phòng khách lớn và bốn phòng ngủ. Mỗi tối, đôi uyên ương hùng hực lửa lại đổi giường để làm tình. Họ thực sự nghĩ rằng lối mòn là vấn đề về địa điểm, chứ không phải tại cơ thể, ảo tưởng.

Không thể biết chuyện này diễn ra chính xác vào thời điểm nào. Nó chắc chắn là tiếng sóng dội của một tình cảm ban đầu còn mơ hồ. Và lại, người ta không thể nói rằng Hector được cảnh báo ngay từ những ngày đầu tiên.

Mùa hè năm nay còn hơn cả một sự hứa hẹn, ta biết chắc rằng những tia nắng mặt trời kích thích cơ thể của những kẻ đang yêu; giữa cái thời kỳ mà nhà nhà người người đều than phiền sự biến mất của các mùa, chủ đề ưa thích của tất cả những người *thực sự* có gì đó để nói với nhau, thì mùa hè này không phản bội ai cả. Brigitte đã thay bộ xoàng xĩnh để làm thứ mà cô gọi là việc nhà *của* cô. Hector muốn giúp (cuộc hôn nhân của họ mới chỉ tròn năm), nhưng Brigitte cười mà nói rằng gã nhúng tay vào còn mất thời gian hơn, đàn ông đàn ang mà. Hector bắt đầu hát vài đoạn trong một bài hát cũ, Brigitte rất mê giọng gã. Nàng cảm thấy hạnh phúc và vững tâm, hạnh phúc ngay cả khi đang lau dọn vào chiều thứ Bảy. Mùa hè này, họ đã quyết định không đi xa nữa để tận hưởng một Paris không có người Paris. Tối tối, họ sẽ cùng nhau tản bộ dọc sông Seine, với những ngôi sao băng lấp lánh và những kẻ yêu nhau chìm đắm trong hạnh phúc. Brigitte sẽ sắm vai công chúa. Còn giờ, cần phải dọn dẹp lau chùi đã. Những tia nắng mặt trời tố cáo sự thiếu sạch sẽ của những tấm kính.

Sự thiếu sạch sẽ của những tấm kính, đó chính là mở màn tấn bi kịch của chúng ta.

Cửa kính để mở. Xa xa, ta chắc hẳn còn nghe thấy tiếng của những cô gái vội vội vàng vàng và cả tiếng những chàng trai đang hồi hả

bắt kịp họ. Hector, theo thói quen, ngồi đọc một tờ tạp chí nội thất, gã nghĩ đến món đồ gỗ trong phòng khách như gã có thể nghĩ về lễ khai giảng của con cái gã nếu như gã có thời gian để mà sinh con. Brigitte rất nhanh nhẹn trong việc nhà. Hector ngẩng đầu lên nhìn, bỏ tờ tạp chí xuống. Brigitte đang đứng trên chiếc thang gỗ nhỏ, hai bàn chân không đặt cùng một bậc, làm cho hai bắp chân nàng chịu hai lực khác nhau; nói cách khác, bắp chân đứng trên bậc cao hơn thì tròn lẳn hoàn hảo, trong khi chân kia lộ rõ những đường gân nổi lực. Một bên thì hồn nhiên, bên kia thì hiểu biết. Sau khi quan sát hai bắp chân nàng, Hector ngẩng đầu ve vuốt ánh nhìn lên hông của vợ. Có một chuyển động nhẹ, những đợt đều đặn như thể những cơn sóng dồn cuối ngày và chỉ cần ngẩng đầu cao hơn nữa là hiểu tại sao lại có chuyển động này. Brigitte đang lau kính. Chậm lại. Brigitte lau đến phần cao hơn của tấm kính. Công việc được làm tốt và mặt trời đã tranh thủ rọi qua những chỗ trống đầu tiên hờ ra vì được lau sạch. Với sự tinh tế và với tấm giẻ nắm chặt trong tay, Brigitte lau và truy quét từng vết bẩn nhỏ nhất trên ô kính; phải không còn nhìn thấy vết gì, phải sạch bong trong veo. Brigitte chỉnh lại vài lọn tóc bung ra từ túm tóc buộc đuôi ngựa. Hector chưa bao giờ nhìn thấy gì gợi tình đến thế. Đúng là kinh nghiệm của gã về mấy vụ gợi tình giống như phép màu từ một vết nứt. Phòng khách được sưởi ấm trong ánh mặt trời. Cảm thấy ánh nhìn dán vào lưng, Brigitte quay lại kiểm tra: quả có vậy, Hector chồng nàng đang dán mắt vào nàng. Nàng không thể nhìn thấy cổ họng gã đang khô khốc đến mức nào. Và cuối cùng, kính đã sạch bong. Hector vừa chạm mặt hạnh phúc, hạnh phúc cũng đơn sơ vậy thôi. Đặc biệt là với hạnh phúc thì không phải thể hiện khí chất nam nhi, Hector là tiêu biểu cho người ít khí chất này nhất, bạn biết rồi mà. Quả đúng là hạnh phúc thường bất ngờ. Trong chuyện cổ, thường nó hiện hiện vào giây phút chàng

ky sĩ cứu công chúa; còn ở đây, nó nổi lên vào giờ phút người anh hùng nhìn cô anh thư lau kính.

Mình hạnh phúc, Hector nghĩ thầm. Và ý nghĩ này không dễ từ bỏ gã.

Sau khi lau kính, Brigitte ra ngoài cùng cô bạn gái để tranh thủ đợt giảm giá tháng Bảy; cô trở về tức thì với hai cái váy, một gi lê màu tím hoa cà và bốn quần chần. Hector chẳng hện hò với gì cả, nên gã vẫn ngồi mặt đối mặt với tấm kính sạch. Rồi đột ngột, gã đứng dậy và ngạc nhiên về giờ phút sống không ra sống mà gã đã lết qua. Đã nửa tiếng kể từ khi vợ gã ra ngoài. Gã đã sống vô vị, cổ họng khô khốc, trong một thế giới chết. Không một ý nghĩ nào lướt qua óc gã.

Cả đêm sau nữa, Hector vẫn còn thao thức nghĩ về giờ khắc trọng đại mà vợ gã lau kính. Thời khắc hạnh phúc nguyên sơ là đây, một giây phút trong cuộc đời vợ mình, gã nghĩ, đúng là một giây phút đáng ngưỡng mộ. Bất động, gã đứng đối diện đêm tối với một nụ cười, ăn đứt mọi nụ cười trong quá khứ bởi sự hiện hình đáng kinh ngạc. Tất cả những người đang sống trong hạnh phúc viên mãn thường sợ không còn được sống lại giây phút nào như thế nữa. Điều lạ lùng của giờ phút ấy dù vậy cũng khiến gã bối rối. Đôi khi người ta thích, có hơi quá đà, chìm trong sự êm dịu của nhịp sống thường nhật, có thể chuyện này đơn giản cũng chỉ là vậy. Không việc gì phải cố hiểu ra đầu ra đuôi, ta quá thường xuyên lãng phí hạnh phúc khi cố phân tích nó. Vậy là Hector khẽ vượt cặp mông của Brigitte, quần lót của nàng mới. Nàng trở mình, đầy nữ tính, và bỏ giấc mơ đang dở vì người đàn ông cùng giường với mình. Hector trượt dọc cơ thể Brigitte và tách hai đùi nàng ra; nàng vùi những ngón tay vào tóc gã. Thế cân bằng đến rất nhanh, cơ thể hai người đối diện nhau, trần trụi và sẵn sàng. Nàng ghì chặt lưng gã, gã ôm

lấy gáy nàng. Nhập cuộc hoan lạc, sự cuồng nhiệt càng lên cao. Chẳng có gì khác ngoài hành động. Đến những tiếng thở dài cũng nghe như tiếng uống từng ngụm nước trong sa mạc. Không thể biết ai có được khoái cảm nhiều hơn, không có chỗ cho sự ham hiểu biết trước những cơn cực khoái. Chỉ biết rằng Hector, khi giờ phút ấy đến, dù đầu gối đã rỗng tuếch như vỏ sò, thì vào giây phút khoái lạc, vẫn còn bị ám ảnh bởi hình ảnh này - Brigitte đang lau kính.

Những ngày tiếp theo trôi qua bình yên. Hector vẫn nghĩ về điều mà gã cảm thấy, mà không hề nhận thức được mối liên hệ với quá khứ của gã. Hoàn toàn tin tưởng rằng mình đã lành chứng bệnh cuồng sưu tầm, đôi khi gã còn tự chế nhạo cách ngu ngốc mà gã từng sống bên ngoài những điều cốt lõi. Kể từ khi gã gặp Brigitte, mọi ý định phát bệnh dường như là không thể. Cái nhục dục hiển nhiên, cái mùi Brigitte ấy, tất cả những cảm xúc mới mẻ này đều có chung một điểm: tính duy nhất. Chỉ có một Brigitte duy nhất là Brigitte của gã, và mê mẩn trước một *thứ duy nhất*, đối tượng tình yêu của gã, gã đâm sợ phải tích lũy. Ta có thể sưu tầm phụ nữ, nhưng không thể sưu tầm người vợ mà ta yêu. Niềm say mê của gã với Brigitte là không thể nhân bản.

Và gã càng yêu nàng, nàng càng là độc nhất.

Mỗi một cử chỉ của nàng, là duy nhất.

Mỗi một nụ cười của nàng, cũng độc nhất như một con người.

Nhưng những sự thật hiển nhiên này không loại trừ được sự ám ảnh đối với một thứ duy nhất trong những cử chỉ này. Đó không phải là điều đang ngấm ngầm diễn ra trong não Hector đấy sao? Hơi tự mãn thái quá, gã đã quên bằng quá khứ và sự ám ảnh khiến những cơn cuồng sưu tầm vẫn luôn tái đi tái lại ám gã. Cứ nghĩ mãi về việc

lau kính đã mời cơn bệnh tái phát. Hector cần phải hết sức thận trọng, cơn thôi thúc đang rình mò gã, và trung thành với tai tiếng bất lịch sự huyền thoại của mình, cơn thôi thúc ấy nào có bao giờ gõ cửa trước khi vào.

Điều mà một số người trong chúng ta e ngại đã xảy ra. Clarisse không còn cắt móng tay móng chân từ gần hai tháng nay khi cô ả chấp nhận một tư thế làm tình, rớt cuộc cũng khá hoang dại, với Ernest. Lạc thú thì lạc thú thật nhưng cũng để lại nhiều vết cào trên lưng anh, những dấu tích không thể chối cãi của một người tình hồ cái. Là anh trai của Hector và đặc biệt lại là thanh niên thộn, Ernest phải từ chối không cởi đồ trong suốt hơn chục ngày nay, và dối Justine rằng đột nhiên anh bị lạnh lưng. Nỗi sợ chuyện vỡ lở không đủ khiến anh hối tiếc những giây phút khi anh hôn lên bờ vai của Clarisse hồ cái trong bóng tối phủ mờ của mái tóc dày. Đúng ra thứ tình thuần túy vị xác thịt ấy làm gì có tương lai, nhưng Justine đang đầu lại tự lợi vào ngõ cụt ấy để, giữa đêm, vén áo lót của chồng, người mà phải nói là, cả chục năm nay đều cởi trần đi ngủ. Có điều gì đó ám muội, và phụ nữ luôn ở đó để bóc trần sự ám muội này. Anh phải dọn va li ngay trong đêm, và còn chẳng kịp thực hiện giấc mơ đầy nhục cảm có vẻ đầy hứa hẹn (với một cô nàng Trung Hoa). Vậy là gà còn chưa gáy, anh đã bấm chuông nhà cậu em trai để nói rằng anh đã ngủ với cô nàng tóc nâu cùng văn phòng, Clarisse là tên cô, và rằng vợ anh, tiên sư mấy cái vết cào, vừa mới phát hiện ra điều đó, liệu anh có thể ngủ ở nhà chú không, ngủ một giấc cho nên hồn, anh chẳng chắc có được thế không, nhưng quả tình ngủ ở khách sạn sau những gì vừa xảy ra, thì anh không hứng. Hector ngay lập tức trào dâng lòng thương cảm, tình anh em gắn bó và mời anh ngủ trên một chiếc sofa-bed, êm ái mà lại hiện đại. Ernest cảm thấy thoải mái trên chiếc giường mới này (và giá như cô ả Trung Hoa trở lại...), trước khi tự thấy mình đáng bị bất hạnh như vậy.

Ernest xưa nay đều rất rắn rỏi. Là tín đồ của những câu to tát về cuộc đời, con người này Chủ Nhật sẽ hóa ra thân tàn ma dại. Và đó là Chủ Nhật tệ hại nhất, Chủ Nhật mà chúng ta đã bị cắt bớt mất một tiếng đồng hồ. Anh đã gỡ lại tất cả những năm tháng không được rên rỉ. Người đàn ông tội nghiệp làm lủi trong đường hầm... Còn con gái anh! Lucie bé bỏng, Chúa ơi, anh sẽ không bao giờ còn được gặp con nữa! Anh thậm chí sẽ không ở đó khi nó trở về nhà lúc sáng sớm, với đôi mắt đỏ hoe của tuổi mới lớn yếu đuối và hư hỏng. Vậy đấy, thế là hết! Cần phải luôn để ý móng tay của những cô ả ta ngủ cùng. Xuân ngốc làm sao! Giờ anh chỉ còn công việc, từ mai, anh sẽ vùi đầu vào những tập hồ sơ. Còn về vụ ly hôn của chính anh, có câu ngạn ngữ: bụi chùa nhà không thiêng... Đấy, chuyện cũng y chang; những tay luật sư sẽ biện hộ tội khủng khiếp trong vụ kiện của chính họ. Cũng chính vì thế họ thường kết hôn trong giới với nhau, hòng giảm thiểu ảnh hưởng này. Ernest đề nghị Berthier lo giúp anh vụ này. Cậu chàng Berthier là người tử tế. Hơn nữa, vì có thâm niên độc thân (Berthier đã đạt đến cảnh giới cao nhất của sự độc thân - quên đi sự tồn tại của phái nữ), cậu ta sẽ làm tất cả để thúc tiến nhanh mọi việc. Giữa những người đàn ông rồi sẽ héo hon cô quạnh trong cuộc đời cần phải tương trợ lẫn nhau. Mà không hẳn, cậu Berthier này có lẽ là đối tượng hoàn hảo. Cậu thậm chí còn xứng đáng được nhắc tới sớm hơn trong câu chuyện này.

Hector lấy làm bối rối trước tình trạng tồi tệ của anh trai, và càng bối rối hơn vì một điều lạ lùng: Ernest, vốn xưa nay là quán quân Olympic về món hạnh phúc, giờ lại chìm ngẫm vào đúng thời điểm mà rốt cuộc, gã cũng thấy cuộc đời màu hồng. Bố mẹ gã không muốn có hai cậu con trai một lúc; nói cách khác, anh em gã không thể, cùng lúc, sống dưới một mái nhà được. Cứ như bánh xe số phận đã chuyển hướng, và giờ đến lượt Ernest sẽ phải sống một

cuộc đời trăm cảm, và đến lượt Hector hưởng đời hạnh phúc. Cuộc đời anh em của họ là một ca tâm thần phân lập.

* * *

Nói đổi chiều của bánh xe giữa anh em cũng chưa hẳn là phải, vì Hector không ở đỉnh cao hạnh phúc. Những thời kỳ đen đui vẫn luôn rình rập đâu đó phía sau hạnh phúc. Điều này nghe có vẻ nực cười, đặc biệt là trong một bối cảnh như vậy (có một nàng Brigitte xinh đẹp nhường vậy, một công ty đang trên đà phát triển, một đứa con sẽ có sau này), nhưng Hector rõ ràng là có vẻ bồn chồn. Từ sáng nay, gã cứ đi đi lại lại, và cảm thấy không thể thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này. Brigitte, trong một bộ váy nhẹ nhàng hết sức hợp với thời tiết mùa hè, vừa ra khỏi nhà. Hector giống như của bỏ đi. Gã thậm chí còn không chứng nổi bộ râu của người đàn ông mỗi mệ; những sợi râu, quá uể oải, như dân văn phòng mỗi sáng thứ Hai. Đương nhiên là một con hầu sẽ thấy buồn chán nếu ở cạnh gã.

Một lúc sau, người ta thấy gã ngồi trong ghế pho tôi. Những suy nghĩ ghê gớm đang tuôn ra trong đầu gã. Đối diện với tấm kính được lau chùi từ thứ Bảy tuần trước, hoặc là một thứ Bảy nào đó xa hơn (kỷ niệm thường ủa về với gã, đến nỗi gã không còn biết chính xác cái giây phút ấy, khi gã chưa bao giờ thấy hạnh phúc đến thế, là khi nào), gã lặng thinh. Kính đã mờ dần, khoái cảm cũng đã đạt được, gã hẳn là đã có thể chết từ hôm đó bởi vì Thomas Mann đã viết rằng: “Ai được chiêm ngưỡng cái Đẹp là đã được sắp đặt trước sẽ chết.” Brigitte lau kính, đó hơi giống *chết ở Venise*⁸ với gã. Nhưng Hector không biết Thomas Mann là ai, vậy là gã có thể sẽ sống sót. Sự thiếu văn hóa có thể cứu rỗi cuộc đời. Ôi, buổi chiều thứ Bảy ấy! Thời khắc tuyệt diệu làm sao khi thời gian, dường như tôn trọng một vẻ đẹp đến vậy, đã ngừng trôi! Hector, đối mặt với tấm

kính, luôn luôn và vẫn cứ đối mặt với tấm kính, khóc vì tình yêu. Người ta liệu có thể yêu một cô gái đến thế không? Một cô nàng mong manh mà đầy quyền lực. Đó là giây phút mà gã đã nhìn thấy trong hồi tưởng. Giây phút nàng lau chùi cửa mà gã không lựa chọn như người ta không lựa chọn một tiếng sét ái tình. Nếu tất cả các cặp đôi được dễ dàng quay lại nơi họ đã gặp nhau, thì Hector có quyền sống lại giây phút Brigitte lau kính. Giây phút này sẽ là cuộc hành hương tình yêu của gã.

Vậy là, gã dành cả ngày để bôi bẩn tấm kính.

Bôi bẩn một tấm kính sạch hòng lừa người khác rằng nó bẩn một cách tự nhiên thì không phải là một công việc đơn giản gì. Và Hector, trước khi đạt đến mức hoàn hảo thực sự về bôi bẩn tự nhiên, đã cố xoay đủ mọi cách trong vô vọng. Nhờ sự mò mẫm, thử hết lần này đến lần khác, gã vừa đạt đến sự hoàn hảo để có được thứ mà người ta đáng phải coi như nghệ thuật thứ tám. Công thức dành cho người chiến thắng là như sau: vài vết tay khéo léo sắp đặt, một con ruồi chộp được khi đang bay rồi đập bẹp ngay tại trận (tốc độ thực hiện hành động này là tối quan trọng bởi một con ruồi hấp hối, đang lên những cơn co giật cuối đời thì dây bẩn hơn nhiều so với một con ruồi đã chết ngắc), một chút bụi đường, và để hoàn thành mọi sự, một tia nước bọt vừa phải là không thể thiếu được...

Khi Brigitte đi làm về, Hector đang nói chuyện điện thoại với anh gã - có người đã cho anh mượn một căn hộ nhỏ thời kỳ sấm hối này, vậy là, chuyện đâu có đấy ngay, Hector chơi chữ một chút, và Ernest cười ra chiều anh có hiểu. Vừa mới gác máy, gã đã kiểm được có cho buổi nghỉ làm hôm nay là do một cơn đau đầu. Brigitte vẽ ra một nụ cười:

“Anh cũng là chủ như em, anh không cần xin lỗi!”

Không có thời gian để mà lãng phí. Brigitte phải nhận thấy vết bẩn trên ô kính. Ngay lập tức, gã đối mặt với một trong những thách thức lớn nhất của nhân loại chúng ta: cố khiến người khác phát hiện ra điều mà họ không định trông thấy. Hector, sốt hết cả ruột, nghĩ cách nói, một cách vô tư nhất có thể: “Này, kính nhà mình bẩn đấy.” Nhưng gã rút lại, không thể trắng trợn thế được. Nếu thế, nàng sẽ hỏi gã tại sao, gã ở nhà cả ngày kia mà, nàng làm gì có thời gian lau chùi...

Khả năng này, dễ bị hiểu lầm sang ý nhắc nhở làm việc nhà, vậy nên loại. Gã phải lôi nàng vào phòng khách và để nàng phát hiện ra bí mật. Sau đó, gã gần như chắc chắn rằng nàng sẽ lau kính ngay lập tức: nàng không đời nào để lọt một tấm kính như vậy. Nhưng vẫn chưa được, ngày tưởng như dài vô tận. Brigitte có hàng tỉ việc phải làm trong bếp, hay trong các phòng ngủ và cuối cùng, buổi tối tuyệt diệu, khi cuối cùng, gã cũng thành công hướng nàng vào cái bẫy trong phòng khách, nàng không nhìn lấy một lần về hướng tấm kính. Khéo khi nàng cố tình làm thế, đúng là ranh ma. Hector nháy nhót trước tấm kính, rồi đột nhiên cúi đầu xuống. Nàng cười gã ngớ ngẩn, đức ông chồng hài hước. Gã tiếc cay tiếc đắng đã không làm một vết đậm hơn, đã không xì một bãi nước mũi lù lù lên đấy. Có lẽ đến lúc rồi đây, chỉ cần nàng quay lưng và gã sẽ lại lao ra bơi bần thêm! Quá nôn nóng bởi tình hình, quá kiệt sức vì khao khát, gã cảm thấy không thể chờ thêm được nữa. Vậy là gã chọn giải pháp tầm thường nhất, và ôm ngang eo nàng. Trước ô cửa kính, gã rử rì bảo nàng chiêm ngưỡng một trong những cảnh tượng lãng mạn nhất trần đời.

“Em yêu, nếu em mở mắt ra nhìn, em có thể sẽ thấy một điều lạ đấy...”

- À thế cơ đấy, cái gì cơ?

- Thì đây, em có nhìn thấy tòa nhà đối diện không...

- Vâng, thì sao?

- Thì thế, thế đấy, thật điên... Nhìn mà xem, ta có thể nhìn thấy chuyện trong từng nhà.

- Phải đấy... cái đó người ta gọi là đối diện. Thật là, chàng ngốc, không tốt hơn nếu... (Ngừng một lúc.) Nhưng tấm kính này mới ghê làm sao!”

(Có sự đặc ý của người thợ săn khi bày được con mồi, sự ngây ngất của chiến binh trong cuộc chinh phạt, cuộc đời thật êm ái như đám lính canh trên làn da nàng.) Không làm ai bất ngờ hết, gã cất giọng thảm hại làm ra vẻ ngạc nhiên:

“Ô, em nhận ra nó bản à? Anh thì chẳng thấy gì...

- Em không biết anh thấy sao... em chưa từng nhìn thấy tấm kính nào khiếp như thế!”

Brigitte vội vàng với vẻ dịu dàng của người phụ nữ chưa từng túng thiếu. Hector, không thể kìm được cơn cương cứng, lùi lại đến ba mét để vùi mình vào ghế pho tôi. Gã giống như một viên đá lớn chìm tận đáy cốc rượu, ngay trước khi nổi lên. Brigitte, vì không mọc mắt sau gáy nên không thấy gì hết. Nàng không nhìn thấy chồng, và càng không nhìn thấy vết nước dãi gã đã rải ra, vết nước dãi bắt đầu rót xuống chiếc cà vạt tường như vô số tội.

Thế đấy.

Chính lúc đấy điện thoại reo.

Hector không để mình bị quấy rầy, mọi thứ giờ có nghĩa lý gì nữa đâu. Brigitte, sau ba hồi chuông, quay lại và hỏi xem anh có định nghe điện thoại trước khi người gọi chết mất hay không (Brigitte quả tình là một phụ nữ kỳ cục). Cô không nhận ra vết nước dãi tố cáo dù rõ mồn một, chúng ta vẫn đang trong tình yêu mù quáng. “Rồi, để anh nghe”, gã vội nói. Nhất là không nên làm trái ý nàng, nàng cứ như một bức tường thành. Người gọi điện thoại lúc oái oăm ấy ít cũng đáng bị chặt tay, cắt dây thanh quản, gọt đầu. Hector bước giật lùi, mắt vẫn dõi theo cảnh tượng. Gã nhắc máy, để nó lơ lửng trong không khí vài giây, và gác máy dù đấy không phải là kiểu của gã.

“Nhầm máy em ạ!” gã nói như một cái máy.

Gã quay lại chỗ ngồi. Đột nhiên, chẳng biết từ đâu, cảm xúc ủa ra nhún chìm gã. Những cơn thổn thức quét qua mặt gã, giống như những người đàn ông của Magritte⁹ rơi từ trên trời xuống. Hector không nuối tiếc bất cứ điều gì. Vẻ đẹp của giờ phút này vừa được lặp lại. Không ngạc nhiên như lần đầu tiên, nhưng trong sự kỳ ảo của lần thứ hai này, một cảm giác e sợ cực lớn, nỗi sợ thất vọng, và đáng nói hơn cả, để có thể xoa dịu adrenalin, cần đến sức tàn phá của sự khuây khỏa. Tầm kính sạch sẽ, rèm cửa màu đỏ. Brigitte bước xuống thang nhưng không thể động dậy bởi Hector đã lao tới dưới chân nàng và thì thào cảm ơn. Đó chắc hẳn là biểu hiện của sự hài hước đáng sợ ở chồng nàng, vậy là, cả nàng nữa, cũng mỉm cười. Nàng bắt đầu cười như một cô gái nhận thấy người cô yêu thật ngớ ngẩn.

IV

Laurence nhắc đĩa thức ăn lên mà hít hà, đến thỏa lỗ mũi, không khí thơm mùi chả cuốn. Cô thấy dễ chịu khi được ở trong căn bếp tiện nghi của mình và tận dụng tối Chủ Nhật quây quần bên những người bạn để giải tỏa áp lực; chẳng mấy chốc, cô sẽ bước vào trận chung kết sống còn đối với sự nghiệp thi đấu quốc tế của mình. Huấn luyện viên đã cho cô hai tuần nghỉ phép, nhưng cô không thể ngừng dần banh, và ngừng luyện tập cổ tay kỳ diệu của mình; đấy, rõ là thế. Marcel nảy ra sáng kiến mời Hector và Brigitte đến ăn tối. Cô sung sướng được gặp lại anh bạn của chồng. Cô hoang mang không biết tại làm sao mà từ gần hai năm nay, anh toàn tránh chạm mặt cô. Rốt cuộc, cô có hơi lờ mờ đoán ra. Hector sợ cô xanh mắt kể từ vụ sàm sỡ của quý tộc hại nọ. Tuy nhiên, thái độ này, trong mắt cô ả, lại chỉ là biểu hiện của tình cảm quý mến. Vậy là, cũng chính vì muốn làm mọi chuyện rõ ràng, cô gọi gã vào bếp.

Vì xã giao, gã không thể từ chối.

Gã bước vào trong phòng chuẩn bị món chả cuốn, mặt lạnh tanh và hết sức bình tĩnh. Hoặc là ngược lại.

“Tôi giúp được chị gì đây? gã hỏi.

- Vâng, tôi rất muốn gặp riêng anh trao đổi một chút... thực ra là, vâng... tôi không hiểu tại sao anh lại cứ trốn tránh tôi từ hồi ấy... Khi anh đi Mỹ, tôi đã tin rằng, đó chỉ tại tôi...”

Vừa nói điều vừa nói, Laurence vừa chậm rãi nhưng chắc chắn tiến về phía Hector, cô muốn nói lại quan hệ của họ, xin lỗi về vụ quấy rối

tình dục hồi trước, thế mà, khi nhìn thấy gã, người bạn thân nhất của Marcel nhà cô, một cơn kích động nho nhỏ lại khiến cô ngửa ngáy, cơn kích động không thể kiểm được như ở thời đại bi kịch của Racine. Vậy là cô lao vào anh, hoàng hậu¹⁰ chẳng cuốn, và chính vì khao khát một lần nữa tóm được hai hòn bi của Hector mà bàn tay cô vấp phải một bề mặt rắn đanh. Tiên liệu trước có buổi tối nay, và đã đi guốc vào bụng cô, Hector đã bảo vệ háng của mình bằng vật dụng che chắn của dân cầu thủ. Laurence hét lên, và tức khắc, tất cả đổ bộ vào bếp. Người ta lao vào khăn cấp, và chẩn đoán được đưa ra tức thì: Laurence đã bị trật ngón tay út. Ngày hôm sau, chuyện lan tràn khắp các mặt báo thể thao theo phiên bản: *Laurence Leroy tuyên bố bỏ cuộc*. Hai fan bụi của cô ở Évry tha hồ nức nở.

Hector cảm thấy có lỗi. Tất cả vận động viên chuyên nghiệp hẳn có quyền nắn bóp của quý của người mà họ thích, đặc biệt là không bị ngăn trở. Gérard, trước cuộc đua Ouarzazate-Casablanca, hẳn đã phải vui thích thỏa thuê. Gã cảm thấy tội lỗi vô cùng, và chính đó là cảm giác nặng nề quá sức phải mang (hãy nhớ cho rằng gã đã phải gánh cả sự háo hức bất thường với hình ảnh Brigitte lau kính). Tinh thần của người Pháp hẳn sẽ đi xuống vì gã. Chẳng gì, cùng với cưỡi ngựa và kiếm thuật, bóng bàn là một trong những niềm tự hào lớn của người Pháp. Chúng ta là một dân tộc ưa thể thao! Và thế là giờ đây chúng ta chẳng còn là gì ngoài một rắc rối là ngón út trật khớp.

Chuyện vừa kể ở trên không hoàn toàn chính xác, và việc cải biên sự thật này cần phải đổ lỗi cho Hector. Trí tưởng tượng của gã đã chu du đến tình huống tệ nhất. Tất nhiên Laurence có bị thương, nhưng nhờ người bạn làm vật lý trị liệu, cô đã có thể bình phục, và tham gia trận chung kết, ái chà. Tuy vậy, cô bị tổn thương tinh thần, và lần đầu tiên sau mười hai năm chung sống, cô đề nghị Marcel tháo từng. Thường quá xúc động đến nỗi chẳng thể theo dõi được

trận đấu của người thương, anh không bao giờ muốn đi. Trong hoàn cảnh ngón tay út của cô bị trẹo lần này, anh sẽ phải vượt qua nỗi hoảng sợ của chính mình. Để vượt qua tình huống trớ trêu này, anh không có lựa chọn nào khác ngoài cầu cứu cậu bạn Hector đi với mình. Dù rằng bóng bàn còn thua cả môn thể thao kém thu hút gã nhất trên thế giới, nhưng cảm giác tội lỗi vẫn còn nguyên vẹn buộc gã phải chấp thuận. Thứ Bảy này, họ sẽ đi cả ngày. Hector hỏi Brigitte xem liệu chuyến đi “đột xuất”, không được báo trước ít nhất sáu tháng, có làm phiền nàng không. Không chút nào, nàng vội vàng trấn an gã; nàng là một phụ nữ hoàn toàn có khả năng tùy cơ ứng biến với một thứ Bảy như vậy. Và rồi, rất nhanh, với cái giọng ngây thơ vô tội nhất trần đời, nàng thêm vào:

“Em sẽ tranh thủ hôm ấy để dọn dẹp chút”.

Câu này lơ lửng trong không khí để rồi sau biến thành thứ khí duy nhất trong đầu Hector. Làm sao gã có thể nghĩ đến điều gì khác được? Nàng sẽ tranh thủ dọn dẹp, nàng sẽ tranh thủ dọn dẹp. Những bong bóng sợ hãi lớn phùng tấn công gã. Gã không dám đặt câu hỏi vẫn ám ảnh trong lòng, gã không dám hỏi chi tiết vụ dọn dẹp này. Nhưng nàng đã gỡ tung mối tơ vò trong lòng gã bởi nàng thêm vào rằng nàng sẽ tranh thủ lau kính. Ngay lúc ấy, và hoàn toàn đường đột, gã lại nghĩ đến ý định tự tử. Và rồi gã bình tĩnh lại, dù gì gã cũng là đàn ông! Ý nghĩ đầu tiên đến với gã là gã sẽ tự tay lau kính sáng thứ Bảy, ít nhất gã cũng chắc rằng nàng sẽ không làm điều đó khi vắng gã. Hay cũng có thể, gã sẽ bảo Brigitte là Chủ Nhật tới trời sẽ mưa lớn, ngầm ý rằng việc lau kính sẽ thành thừa vì nước mưa sẽ làm bẩn những ô kính sạch. Hàng tá ý tưởng xâm chiếm đầu gã, không gì có thể làm gã sợ hơn là không được chiêm ngưỡng một màn lau kính biết chắc sẽ xảy ra, điều đó đơn giản là không thể tưởng tượng được. Gã lại đứng trước một tấm gương, và

nhờ tầm nhìn này, gã cắt đứt được dòng suy tưởng ngồn ngang trong tâm trí. Gã run lên, và chính giờ phút này, gã toát mồ hôi như tắm. Gã cảm thấy rằng số phận lại một lần nữa tuột khỏi tay, và rằng gã sẽ trở lại là một bị thịt giày vò bởi những con ác quỷ hắc ám. Một cuộc trở về muôn thuở ngọ nguậy trong gã.

Chúng ta, xin thứ lỗi, đã đánh giá thấp thiên hướng gàn dở của Hector. Cần phải nói rằng quyết định mà gã vừa đưa ra có gì đó rất sốc: ít ra, cũng là với những ai không thể thâm nhập vào chỗ trú ẩn đầu tiên của chứng loạn thần kinh ở gã. Mới chỉ vài phút trước đó thôi gã còn đang run rẩy và vã mồ hôi như tắm, giờ gã đã vỡ lẽ: gã không bao giờ nên ngăn Brigitte lau kính. Vấn đề của gã không phải là chuyện nàng dọn dẹp, mà hơn hết, là không được ở đó nhìn nàng dọn dẹp. Do đó, gã cho rằng mình không có sự lựa chọn nào khác ngoài đặt một chiếc camera trong góc nhà. Chiếc camera bí mật, tắt nhiên rồi, và khi trở về gã sẽ tha hồ xem lại mọi hình ảnh. Đây, giải pháp của gã đấy. Thứ Bảy, gã sẽ đi mà trí óc thanh thản và yên trí hộ tống Marcel, người hộ tống Laurence. Từ giờ đến hôm đó, gã không đến chỗ làm, mà đi mua một thiết bị đủ hiệu năng. Quả không phí những giờ phút ngồi đọc hàng chồng tạp chí về công nghệ cao và nội thất hiện đại; thậm chí gã hài lòng vì thời gian ấy rất cuộc cũng phát huy tác dụng. Không một giây phút nào, trong mọi đường đi nước bước ấy, gã nghĩ đến Hector trước kia, người chăm chăm hành động với mục đích duy nhất là có được thứ gì đó. Gã đã làm thế nào để không nhận ra gã đã tái phát bệnh đến thế chứ. Căn bệnh của gã, khi bắt kịp gã rồi, đã hoàn toàn che mắt gã.

Chúng ta thật hạnh phúc khi có một người bạn đã, đang và sẽ giải thích cho chúng ta về cuộc đời của chính mình. Tuy vậy, Marcel không sâu sát kè kè như thế. Một cách ích kỷ, anh biết rằng nếu Laurence không may để thua trận đấu, không khí trong nhà sẽ rất tồi

tệ, và có người có thể thấy lại cơn ác mộng thịt băm khoai tây thành sự thật. Đó hiển nhiên không phải là suy nghĩ chính yếu của Marcel mà cả tim gan phèo phổi của anh đang kết nối sóng vũ trụ với vị thánh thần bảo hộ môn bóng bàn. Anh không khinh khỉnh, chỉ có những cơn nhoi nhói ở dạ dày là khinh anh. Và cuối cùng, chính vì sự nhộn nhạo khó chịu này mà hai người bạn lại nói đến chuyện lau kính. Vì muốn kể cho vui chuyện, cũng hy vọng rằng thế sẽ làm dịu đi những cơn nhấp nhểm đau dạ dày của cậu bạn, cố gắng bằng mọi cách giúp anh chàng sắp ngạt thở này tập trung vào thứ khác, Hector nghĩ rằng tốt hơn hết là kể những biến chuyển gần đây của gã. Vậy là gã bắt đầu giải thích gã đã giấu một chiếc camera lên nóc tủ ra sao, chiếc camera dõi theo từng chuyển động theo hướng một tấm kính bản. Bước đi này của gã xem ra đại thành công, bởi Marcel, bàng hoàng trước điều anh vừa nghe, lập tức dứt hẳn mọi rắc rối. Bực tức, anh hỏi một vài thông tin liên quan: việc này bắt đầu từ bao giờ, làm sao gã nảy ra cái ý tưởng điên rồ ấy... Vừa nghe dứt những lời giải thích, anh đã bắt được bệnh gã.

“Hector, cậu lại đuổi rồi!”

Thoạt đầu, Hector nghĩ đâu đến bể bơi. Rồi, gã cũng cất đầu ra khỏi chuyện nước non để hiểu nghĩa bóng của từ “đuổi”. Gã cần yên lặng để tiêu hóa cái thông báo khủng khiếp này. Mọi chuyện khớp cả, từng chút, từng mẩu đam mê mới của gã gắn kết, lần lượt từng chút một, với cuộc sống trước kia của gã. Nỗi ám ảnh cuồng nhiệt vì một món đồ, và khao khát không thể kiềm giữ có được nó trong tay. Sự đắm đuối ma lực đối với một thời khắc của vợ gã, và cái thèm muốn khôn cưỡng được làm sống lại nó. Vậy là gã nhắc lại, nhả từng chữ, cái câu này: “Tớ sưu tầm những khoảnh khắc vợ tớ lau kính.” Hector nhắc đi nhắc lại cả trăm có lẽ lần câu này. Mồ hôi ời, hoảng loạn ời, gã sưu tầm thời khắc của vợ gã. Càng nghĩ, càng sốc vì sự

hiển nhiên này. Và càng nghĩ, gã lại càng khao khát một cú lau kính; gã tái phát bệnh rồi. Gã cố nén khóc, tuy nhiên làm sao mà thôi nghĩ tới câu hỏi khủng khiếp này: có thể là một người đàn ông khác được không? Khi gặp Brigitte, gã đã tin mình chạm đến điều tuyệt diệu của sự duy nhất, cô gái duy nhất trong số các cô gái từng cử chỉ, cô gái duy nhất từ cách mím môi, đưa tay vuốt tóc mỗi sớm mai, với vẻ duyên dáng và thanh lịch, đàn bà ời là đàn bà, độc đáo trong cả cách mở đùi. Tuy nhiên, chẳng có gì phải làm cả, vẫn luôn là sự xấu xa, si mê và phi lý ấy thôi, vẫn là cuộc đời gà què ăn quần cối xay.

Marcel cho gã mượn khăn mùi soa. Anh hứa sẽ dẫn gã đến Deauville ăn vẹm. Chuyện đâu khác có đó. Ý tưởng ăn vẹm tưởng đâu là đòn hạ gục gã, nhưng, ngạc nhiên chưa, Hector tươi tỉnh lại. Ký ức về việc lau kính vẽ trên mặt gã một nụ cười (một kẽ nứt trên miệng gã). Cảm giác khó chịu đầy mâu thuẫn của một người sưu tầm ấy là gã tìm thấy trong thói hư tật xấu của mình nguồn vui lớn của cuộc đời. Chuyển sang sưu tầm tinh thần, giờ khắc lau kính đã trở thành cơ hội cho gã không sống cuộc đời bạc nhược (trong một buổi tư vấn tâm lý, người ta có thể sẽ nói rằng gã tìm cách giết bố). Khi Brigitte lau kính, đó là điệp khúc của gã, là bài hát mà những đôi tình nhân hát dưới mưa. Nghịch cảnh của cuộc đời mang nét quyến rũ của những thước phim âm bản. Vậy là gã không bất hạnh; đơn giản chỉ cần nghĩ về bí mật của gã. Để cảm thấy dễ chịu hơn, gã đã tìm ra giải pháp: không tìm cách chữa bệnh! Chính thế đấy, điểm mấu chốt của sự việc. Gã thích những buổi lau cửa kính của vợ gã cũng giống như người khác thích tiện đường dắt chó đi dạo thì tạt vào nhà thổ. Gã sẽ bắt đầu cuộc sống ngằm lần thứ n. Chắc chắn, có nguy cơ không hề nhỏ: lén lút quay phim người phụ nữ của cuộc đời gã, ta thấy rõ hơn cảnh thanh bình của gia đình.

Marcel thích mua báo khi đi tàu; những tờ báo đại chúng nói về các mốt mùa hè, tin lá cải và những ngôi sao. Dưới cánh tay anh, có một tờ tuần báo mà ngay trang nhất là *những vụ mất tích kỳ lạ*¹¹. Hai cô gái trẻ đã bị bắt cóc trong cùng một khu phố ở Paris. Người ta biết mọi thứ về cuộc đời họ, nhưng không có bất cứ manh mối nào về kẻ bắt cóc. Hector, vẫn còn kinh ngạc về quyết định của mình, nghĩ rằng gã sẽ không bao giờ nếm mùi bị cướp đi nhân cách. Cuối cùng họ cũng đến thành phố hơi giống Saint-Etienne. Và Laurence thắng trận đấu 23-21. Khi thắng trận thì cô ấy hiền như nai.

V

Brigitte không nhận thấy gì, camera được giấu kín đáo như trong phim tài liệu về thế giới động vật. Hector, khi trở về, làm ra vẻ chẳng có gì xảy ra, điều này xem ra lại dễ không tưởng bởi vì *làm ra vẻ chẳng có gì xảy ra* là cái vẻ gã có năng khiếu nhất. Tối thứ Bảy, họ làm tình đến mệt nhoài, thở ra đằng tai thì thôi để mà Chủ Nhật, cái ngày đôi khi khó giết hết thời giờ, được nằm dài, lơ mơ phục hồi thể lực. Rốt cuộc, lẽ ra họ nên cố gắng tránh điều đó thì hơn vì đã xảy ra một sự kiện nghiêm trọng (và lạ lùng đối với những người coi Chủ Nhật là ngày khó giết hết thời giờ): đó là Mireille gọi tới với giọng run run, hẳn là có chuyện với món xúp, Hector nghĩ thầm và, thế mà thành ra, đó là vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều bởi vì cú điện thoại này thông báo cái chết của bố gã. “Ôi lạy Chúa tôi...” Hector thở dài. Và ba phút sau, gã không còn thấy gì to tát nữa. Chỉ trừ, có lẽ là, một vài tiếng sôi réo của dạ dày, dấu hiệu cho thấy gã đang đói.

Cái chết cũng có thiếu sót, nó chặn đứng cuộc sống của những người khỏe mạnh khi bỏ lại trên tay họ những người không chết. Một bà mẹ, ví dụ thế. Lẽ ra người ta nên chết có đôi có cặp, đó sẽ là một chuyến du hành có tổ chức. Hector không biết rõ tại sao tất cả những ý nghĩ vô liêm sỉ này lại lướt qua tâm trí gã, đó có thể là do tác động của cái chết, người ta nhất thời bị chai lì. Hector không khóc, nhưng Brigitte, vốn tinh ý tuyệt vời, hiểu rằng một sự kiện không bình thường vừa diễn ra. Nàng tiến lại gần người đàn ông của nàng, người vừa đột nhiên mặt ngây ra như đứa trẻ, và đặt một bàn tay mềm mại lên má gã.

“Có điều gì không ổn à anh?”

Hector nghĩ về giây phút đó, như thể cơn mê sảng vô sỉ của gã dội lại, rằng gã có thể nhận tất cả từ người phụ nữ này. Khi mất đi người cha, ta có thể kiếm được bao nhiêu lần lau kính?

Ernest là anh cả, vậy nên anh sẽ lãnh trách nhiệm đón mẹ về. Hector dành cả đêm với họ. Justine cũng đã trở về căn hộ lứa đôi, sau khi thử sống đời độc thân. Họ đã đánh liều với khủng hoảng, và giờ thì đây, họ đã quên mọi thứ. Hector ngay lập tức nghĩ về chuyện may mắn xoay vòng. Trong tâm trí gã, sự trở về của Justine là điềm báo chấm dứt chuỗi may mắn của gã. Không còn nghi ngờ gì nữa: một mối đe dọa nghiệp chướng đè lên hai anh em, họ không thể cùng lúc hạnh phúc được (ít ra thì có ba anh em nhà Karamazov cùng một lúc rơi vào cảnh bi đát). Anh em là phải giúp đỡ lẫn nhau. Nói thế nào ấy chứ, anh thậm chí còn không thể chịu được một năm bất hạnh vì bất cứ chuyện gì đi nữa, đến nỗi mà quý ông đã phải tái hợp với Justine. Để giải tỏa tâm lý, gã sẽ mua xúp ăn liền và đun nóng cho mẹ. Hẳn là món xúp hàng ngày sẽ giúp bà mẹ lên tinh thần. Rốt cuộc, chuyện chẳng có gì là giống thế. Khi hai anh em động viên Mireille để bà ăn một chút, ít nhất thì cũng có cái gì để mà sống cho đến ngày đưa tang, bà cũng chịu và vấp phải phát hiện đau lòng: xúp đóng gói rất ngon. Suốt bao nhiêu năm qua, bà đã mua, rửa, thái hàng chục triệu mớ rau để, vào giờ phút chồng bà qua đời, nhận ra rằng xã hội hiện đại đã cung cấp những món xúp ăn liền ngon tuyệt. Bà rơi vào một cơn trầm cảm không thể có lối thoát chừng nào chưa trút hơi thở cuối cùng. Hector tỏ ra dao động, và chồng thêm tội lỗi mới này lên hàng đống những tội lỗi mà gã phải gánh chịu cho đến hết cuộc đời.

Những ngày trước lễ an táng, Hector xoay mòng mòng, cái thái độ bắt đầu khiến gã trở nên khác biệt. Gã đã có tuổi và lần đầu tiên, gã nhận ra mình không có con. Khi gã chết, ai sẽ là người đi quanh

ngôi mộ gã? Ai sẽ đến bỏ hoa? Không ai cả; không có con cái, nắm mồ chỉ là những nắm mồ và không bao giờ biết đến sự mềm mại của những cánh hoa. Dường như với Hector, gã đã luôn đi kiếm tìm lý do chính đáng để có con, và giờ đây gã vừa tìm thấy, trong sự hiển nhiên của nỗi cô đơn ở tương lai. Gã trở nên nhỏ nhen, cố kết với những lợi ích sống còn, gã không còn đáng yêu trong những giờ phút thế này. Sau khi đã đọc xong một bài báo viết về những tư thế tốt nhất để dễ có con (mặt chăm chỉ của Hector, ấy là gã có thích những gì hiệu quả), gã vồ lấy Brigitte như một con vật đang kỳ động dục. Nàng nghĩ gã cần được quan hệ không dùng biện pháp bảo vệ để được vỗ về vì cái chết của bố. Về điểm này, nàng hoàn toàn không lầm. Nhưng có bầu không nằm trong kế hoạch của nàng. Vậy là khi nàng chớm thấy ý định rậm rịch mở rộng gia đình của chồng, nàng thú nhận là nàng chưa sẵn sàng. Nàng đề nghị nuôi một con chó, cốt để làm quen dần dần.

Trời hôm ấy mưa, đó là chuyện thường tình! Cái chết cũng là một chuyện thường tình. Người ta không đổi mới, cũng không khoe khoang ngày mình chết. Dù gì, ai cũng nằm xuống giống nhau. Cánh phụ nữ vận đồ đen, và giày gót nhọn nhắc nhở người quá cố về tiếng tic-tac của cái đồng hồ quả lắc mà từ nay họ sẽ không còn nghe thấy nữa. Những giọt nước mắt của người mẹ lặng lẽ lăn. Trên khuôn mặt ấy, người ta có thể đọc được cuộc sống đã qua và cuộc sống ngắn ngủi còn lại. Người ta đặt một tấm bảng nhỏ trước mộ:

Ông từng rất yêu quý bộ ria của mình.

Hector dừng lại ở từ này, ria. Bố gã là trọn vẹn trong từ ấy, cái chết của bố gã cũng ở trong từ đấy. Thốt nhiên gã cảm thấy bộ ria giống như một gánh nặng đã được dỡ bỏ, trong không trung những sợi ria đang bay đi. Gã đã luôn sống trong nỗi sợ hãi và sự thiếu thốn, luôn

luôn bị giam hãm trong sự chật hẹp của căn phòng khách với một chiếc đồng hồ quả lắc to lớn. Cái chết của bố gã làm gã liên tưởng tới câu ngạn ngữ: và tất cả những lo lắng biến mất, tất cả những bộ sưu tầm, nhu cầu được bảo vệ; người ta không thể chờ đợi gì hơn từ một người bố đã mất. Người ta trở nên sống có trách nhiệm với cái vỏ của mình. Gã ngược mắt lên trời cao, vẫn là những sợi ria, và trên nền trời, một tấm kính lớn cầu bầu. Một tấm kính lớn mà Brigitte sẽ lau sớm thôi.

VI

Giống như khi khám phá một cô gái, phải cởi dần dần, Hector đã đợi nhiều ngày mới mở băng. Gã đã cất nó trong một góc kín đáo của phòng khách và giờ đây đang vào tầm chiều khi mà chẳng ai thấy gã hay biết gã, gã định ninh sẽ được chiêm ngưỡng màn thứ ba của bộ sưu tập. Đã ngồi yên vị, điện thoại đã ngắt, Hector sắp sửa thưởng thức giây phút quý báu này. Đột nhiên, gã cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, nói thế nào nhỉ, đó là lần đầu tiên gã nhìn Brigitte khi nàng nghĩ nàng đang ở một mình. Sự thay đổi này không rõ ràng đối với một người vô tư như Brigitte nhưng mỗi sự khác biệt về cung cách, dù nhỏ bé, tinh vi đến đâu, cũng không lọt khỏi mắt Hector. Gã thấy rằng nàng đứng bót nghiêng sang phải hơn. Chỉ độ vài milimét, chẳng đáng kể gì, nhưng trên video được giấu kín người ta thấy được tất cả những sự khác biệt của người phụ nữ được yêu. Tóm lại, người ta phát chán khi thấy nàng. Nàng không đốt cháy màn hình. May ra thì có thể giao cho nàng một vai phụ trong một bộ phim truyền hình Ý tối Chủ Nhật. Hector bình tâm lại. Trong lúc chờ đợi thời khắc thiên định, gã vô thức chỉ trích mọi thứ không phải là giờ phút ấy. Brigitte cần phải lau kính, hoặc không thì chẳng là gì cả.

Hector nhấn nút tạm dừng, và chiêm ngưỡng từng milimét bắp chân Brigitte. Gã vừa nảy ra một ý, một kiểu xuất thần trong sung sướng: phải lồng thêm chút nhạc vào hình ảnh! Gã nghĩ đến Barry White, tất nhiên là cả đến Mozart, Beatles, nhạc phim *Car Wash*, và rốt cuộc gã chọn một bản nhạc Đức rất nổi tiếng mà lời đại khái như thế này: nanenaille, iche- nanenaille, nanenaille, iche-nanenaille (phiên âm). Khi quay phim vợ mình đang lau kính, người ta không tiết kiệm gì chi tiết. Tất cả phải hoàn hảo. Thú vui xác thật là một môn khoa học

vật lý mà mỗi người phải sở hữu một Einstein của riêng mình. Với gã, bản nhạc Đức này kích thích gã. Brigitte thật tuyệt diệu; lần thứ ba, gã ngắm nàng trong sự thuần túy phô diễn đầy nữ tính. Gã dừng băng hết lần này đến lần khác. Mắt gã, mở lớn như cái miệng há ra trước khi hát hơi, nuốt lấy từng đoạn phim. Hector trở nên phụ thuộc hoàn toàn vào việc lau kính của Brigitte, đến nỗi gã cảm thấy hầu như chẳng còn hứng nào phải thỏa mãn (đôi khi làm tình với cô nàng anh quá yêu cũng khó). Dĩ nhiên, gã vẫn còn khả năng nắm bắt *carpe diem*, nắm bắt khoảnh khắc hiện tại của một ô kính sạch, nhưng giống như tất cả tín đồ Thiên Chúa giáo gốc Do Thái sống ở Paris, một cảm giác tội lỗi bên ngực trái dâng lên trong hắn. Ham muốn đã được thỏa mãn luôn mang màu sắc ác nghiệt của những năm tháng bắt tay với quân Đức quốc xã chiếm đóng. Gã cảm thấy mình tồi tệ, bố gã vừa chết và gã hưng hực đến mê mẩn. Cả cuộc đời gã chỉ là một sự dối trá, gã tầm thường và nổi xấu hổ chạy giằng giạt trên mặt gã. Nổi xấu hổ hiển hiện trên mặt gã.

Đúng lúc đấy.

Vâng, đúng lúc đấy băng ghi hình dừng lại bởi Brigitte bước xuống khỏi thang và rời khỏi khung hình. Hình ảnh tiếp theo là sự trở lại của Brigitte, nhưng lần này, nàng dẫn theo một gã đàn ông. Vâng, một gã đàn ông! Hector thiếu điều nghẹt thở, tuy nhiên không một mẫu bánh nào ngáng họng gã hết. Gã không có thời gian để bấm nút dừng; và những bi kịch tồi tệ trong đời chúng ta thường bắt đầu như vậy đấy. Gã đàn ông và ả đàn bà (vâng, Brigitte giờ đây đã trở thành “ả đàn bà”, gã đột nhiên có cảm giác chẳng mấy quen biết với ả) nói qua lại vài giây, và miệng họ gần nhau, gần hơn nữa, ôi những cái mồm bản thủ. Vì đoạn nhạc *nanenaille, iche-nanenaille, nanenaille, iche-na.nena.ille*, ta không thể nghe rõ họ nói gì với nhau. Hầu như có thể nhận ra một không khí mới mẻ hồ trong cái

không gian của sự phản bội thể xác ấy. Nhưng, chắc chắn là kẻ không mê phim ảnh, gã đàn ông giở ngay thú tính, gã tụt quần mình và tách đùi Brigitte ra; xong phim, hẳn là phải xác lập kỷ lục ấy chứ, chưa đến 12 giây.

Stop. (Hector dừng băng).

Ban đầu, ta không suy xét gì, ta nghĩ sẽ lao mình qua cửa sổ, ta nghĩ đến cơ thể của thằng đàn ông kia, nghĩ đến giây phút hân vận vẹo trên người Brigitte.

Tên dê tiện ấy thậm chí còn không để nàng có thời gian lau cửa kính; nói thế nào thì nói, thật là đòi bại. Phải nói rằng lúc ấy gã đang ở với một cậu bạn để xem bóng bàn; gã xưa nay vẫn chúa ghét cái môn thể thao khốn kiếp này, cái môn được phát minh ra chỉ để con người ta bị cấm sừng. Cơ thể của Brigitte đã bị vấy bẩn vào một buổi chiều thứ Bảy, nghe sặc mùi nghèo nàn của báo lá cải trong vùng, ai mà biết, nhỡ đâu nàng có quan hệ họ hàng dây dưa với thứ đực rựa kia, một chút máu mủ ruột rà sẽ khiến cái vụ kinh tởm này thành chuyện sỉ nhục nhân loại. Gã phải hít thở để nắm lại mọi việc trong tay, và nắm lại mọi việc trong tay nghĩa là tìm cái gã khốn nạn kia mà vặn cổ cho rồi đời. Chỉ có điều, gã không thạo mấy món bạo lực này cho lắm; đôi khi gã cũng đánh lộn tranh giành món đồ nào đấy, nhưng chưa bao giờ họ vượt qua giới hạn tiền định về bạo lực thể chất. Gã toát mồ hôi lạnh khi nhớ lại cái lưng lông lá của kẻ lạ mặt, cái lưng bè bè như phản thít, nàng đã lừa dối gã với một tay người nguyên thủy trong chiều thứ Bảy. Sự hèn nhát có thể xảy ra trong hành động tương lai của gã gặm nhấm bộ não bạc nhược của gã. Có thể còn những giải pháp khác, gã nghĩ đến việc thuê sát thủ, một gã kín đáo và chuyên nghiệp, một viên đạn vào gáy, và thế là xong, tên khốn kia sẽ bớt hành động dại dột đi với cái của quý đã bị

oạt xuống *vĩnh viễn*, cái thứ bắn thủ đã khám phá cả thế giới bên trong huyền thoại của Brigitte. Nhưng thẳng thắn mà nói, tìm đâu ra một gã sát thủ chuyên nghiệp giữa một buổi chiều thứ Sáu cơ chứ? Gã sợ rằng người ta sẽ cử đến cho gã một tay học việc khéo còn quên đốt tên người đặt hàng trước khi siết cò súng, khéo khi còn chưa kịp tra dầu.

Hector không đọc thơ Aragon, mà tóm lại, không cần đọc thơ Aragon cũng biết rằng ham muốn xác thịt là một sự độc chiếm. Nền độc tài tối cao mà người ta chỉ lật đổ được bằng cách tự lật đổ mình. Vậy là, ý tưởng tìm một kẻ giết thuê hóa ra nực cười khi người ta, trong giây phút hiếm hoi và nghiêm khắc, thoáng nghĩ tới hạnh phúc. Chia tay Brigitte chắc chắn có nghĩa là họ không còn gặp nhau nữa; và không còn gặp nhau nữa chắc chắn có nghĩa là gã không còn được tham dự vào những buổi lau kính. Trí thông minh được kích hoạt bởi cú sốc đáng gờm gã vừa trải qua dẫn chúng ta tới với những sự thật tốt đẹp hiển nhiên này. Và từ những sự thật hiển nhiên này dẫn tới sự thật duy nhất: không thể nói về điều vừa xảy ra với Brigitte. Cần phải bảo tồn bộ sưu tập “lau kính” bằng mọi giá; không đẩy bất cứ thứ gì vào hiểm họa cả, dù có bị coi là hèn nhát. Hèn nhát, cũng được, nhưng vì khoái cảm. Có người sẽ cho rằng điều đó là trụy lạc, dù rằng mỗi sự thỏa mãn nhục dục của người này luôn là sự trụy lạc của người khác: đến những kẻ loạn dâm khoái đau còn phán xét những kẻ “truyền giáo” không lão luyện là trụy lạc nữa là. Hector sa bẫy vì chính ham muốn tình dục của mình. Vậy là gã không được lựa chọn, và khi Brigitte trở về nhà buổi tối, gã nhìn thẳng vào mắt cô, và nở nụ cười tươi rói, nụ cười đã được thử nghiệm vào ngày cưới.

Yêu biết bao cái nụ cười này.

Phần ba
MỘT KIỂU SUY ĐÒI

Ở lại với một cô vợ đã lừa dối mình chỉ để ngắm nàng lau kính chẳng ngu ngốc hơn mấy so với việc đi Đông đi Tây chỉ để thấy trong khoảnh khắc vẻ đẹp cái gáy của người phụ nữ anh yêu, hay tự tử vì tình như Roméo và Juliette (trong trường hợp này, ắt hẳn nàng Juliette này phải là nhà vô địch lau kính), hay hái những bông sao bạc để tặng người đẹp của đức Chúa Trời¹², hay cất công đến tận Genève chỉ trong một ngày để tìm khách sạn Ritz vốn không tồn tại, hay có nhu cầu sống bằng những ảo ảnh dâm dục, hay cái kiểu yêu em như yêu bộ râu Staline, như nhau cả thôi, vậy nên Hector chẳng lấy thế làm tội lỗi vì chút ít lệch lạc tình dục của mình. Mỗi người có nỗi khổ riêng khi yêu. Dẫu vậy, làm cho một cô vợ nghĩ rằng anh không biết nàng đã phản bội anh dễ khiến nàng yên tâm làm việc nhà hơn. Sau buổi chiều vừa trải qua, Hector không phản đối thi thoảng dối trá chút. Gã không còn có thể ngắm nàng như trước kia được nữa, nói cho đúng, thậm chí còn tệ hơn nhiều, bởi gã vốn có cái nhìn không đổi về người tình. Khi ngắm nhìn vợ, gã thấy một người phụ nữ nhập với một kẻ cục cằn thủ lĩnh đảng Cộng sản nước Tiệp. Vì tối hôm ấy trên ti vi có chiếu một bộ phim hay, nên chuyện cũng chẳng có gì. Có người nằm trên xô pha, một cái xô pha dễ chịu, có người nói về một đứa trẻ vừa mới được nhận nuôi, và chia sẻ những khoảnh khắc đẹp về nước Mỹ. Brigitte lấy làm lạ về thái độ của Hector. Nàng cố tìm hiểu xem đã có chuyện gì, và hiển nhiên, tiếp nối truyền thống mỗi khi bị hoảng loạn đột ngột, gã tuôn ra một tràng những “không có gì, không có gì”, mà vang lên, phải nói là, rất thảm hại. Tuyệt vọng, gã liếc nhanh về phía tấm kính, và nhận thấy cái sự sạch đến náo nức của nó; gã hẳn sẽ còn phải chờ nhiều ngày, có thể là nhiều tuần, dưới lớp mồ hôi của một gã đàn ông

khác. Gã đã dối giá khi nói rằng gã đau đầu (đó là lần thứ ba gã viện cái cớ này trong cùng một buổi tối) và, Brigitte, lại một lần nữa, thả hai viên aspirine sủi vào cốc nước lọc. Đó là viên thứ sáu trong buổi tối, và đột nhiên, gã bắt đầu cảm thấy đau đầu thật.

Tuần tự, hết đêm thứ Sáu rồi đến sáng thứ Bảy (chả có gì đáng ngạc nhiên cả). Và, cách đó một tuần, thứ Bảy tuần trước, Brigitte đã lừa dối Hector trong hoàn cảnh tồi tệ như chúng ta đã biết. Làm như là ngẫu nhiên, buổi sáng, vừa tỉnh dậy, nàng hỏi dự định hôm đó của chồng (chuyện ngoại tình của nàng có vẻ đúng giờ như đồng hồ Thụy Sĩ). Nói trắng ra là liệu gã có đủ đầu óc mà lên chương trình? Hector chưa bao giờ có thứ gì dự định trước, và đặc biệt không phải vào những ngày mà vợ gã kiểm soát dò hỏi để cấm sừng gã trong khi gã hẳn đã quay lưng lại với các kiểu kế hoạch.

“Anh chẳng định làm gì cả... còn em?”

Cần phải mạnh dạn mà phản pháo lại như thế. Nhưng quý bà không hề nhú một cái lông mày, tỉnh bơ, không nhả một giọt mồ hôi (trong khi nếu là gã, hẳn đã giơ tay đầu hàng để khỏi bị nhồi máu cơ tim mà chết), phụ nữ quả là đáng gờm. Về khoản nói thật nói dối, phụ nữ quả là đáng gờm. Brigitte vậy là sẽ đi chợ loanh quanh và rồi, đến chiều tối, từ năm đến bảy giờ chiều, nàng sẽ qua thăm anh trai. Gérard vẫn đang khỏe như vâm, can có gì nàng phải sang đây chơi ngày thứ Bảy, lại còn cuối giờ chiều? Không, làm gì có chuyện, chẳng ai đi thăm nom anh giai gì cái ngày này. Anh em thì thường thăm hỏi nhau vào trưa thứ Ba. Nghĩ thế, máu Hector chảy giàn giụa (nhân tiện, gã đang cố lẩy một câu châm ngôn). Gã đang có cái tâm trạng mà mọi đức ông chồng bị cấm sừng đều hiểu rất rõ. Quý ông những muốn chả làm gì, chỉ kiên nhẫn đợi lần lau kính tiếp theo; nhưng khi quý ông nghe thấy ả vợ khoa trương cái thời gian biểu

gian dối ngay trước mũi, thì quý ông chỉ muốn đuổi phát ả đi cho rồi. Đàn ông thường nhỏ mọn như giải pháp của họ vậy: gã không thể chịu được đến nửa ngày. Brigitte vừa rời khỏi căn hộ xinh đẹp nhường ấy của họ (những ngày xưa, họ chẳng từng hạnh phúc đấy thôi) thì Hector đã bốc máy gọi điện cho ông anh rể kiểm tra chứng cứ ngoại phạm. Tất nhiên, kẻ đồng lõa khẳng định ngay. Làm sao gã có thể nghĩ, dù trong thoáng chốc, rằng anh sẽ bỏ rơi cô nàng? Gia đình luôn luôn ém nhem những vụ ngoại tình dưới đáy hầm, đó là những người Do Thái của tình yêu. Bề ngoài, chứng cứ ngoại phạm của nàng có vẻ thỏa đáng, anh em họ sẽ đi mua quà cho lễ kỷ niệm đám cưới của cha mẹ. Lũ đề tiện, họ cũng cùng một giuộc mà ra. Cả gia đình ấy hẳn phải cười bò ra sau lưng gã, tai gã xẹt ra khỏi như thể đoàn tàu đang ở biên giới Thụy Sĩ. Gã lẽ ra phải dè chừng chứ, ngu ngốc làm sao! May mà gã say mê việc lau kính của vợ; không có may mắn này, gã hẳn đã chẳng biết gì về cái âm mưu gia đình ngấm ngầm quanh gã. Hiện tại, gã phải hết sức chú ý và, tại sao lại không nhỉ, tính đến việc đặt thêm vài cái camera.

Nếu Hector vừa gọi cho Gérard, thì là gã đã tìm được một cái cớ nghe lọt tai cho cuộc gọi này. Gérard không phải loại người cứ bốc máy lên gọi mà được, cần phải có vụ, có việc hẳn hoi. Hết sức thô lỗ, và trong cơn bối rối, Hector chẳng nghĩ ra cái cớ nào ngoài việc rủ anh đi đạp xe một vòng chiều tối nay. May chẳng vì cuốn theo cảm xúc, anh có thể lung lay. Như chúng ta đã biết, anh đã trơ trên không thể ngờ xác nhận cái bằng chứng ngoại phạm của vợ gã, bất chấp sức cám dỗ của vòng quay xích líp. Ngược lại, gã không thể lường được thiệt hại chông chất của một cuộc phản công như thế. Gérard, cao hứng bất ngờ, đề nghị gã sao không đi luôn bây giờ, vụ đạp xe vài vòng ấy; đúng thế, tại sao phải lùi sang ngày mai khi mà ta có thể thu xếp ngay bây giờ chứ? Cái tay Gérard này quả thực ngây dại (giờ đây khi cuộc hôn nhân đã đến nước này rồi, Hector

cũng chẳng còn phải ngây ngất gì về những cái xe đạp của ông anh vợ, hay cuộc đua quền dành cho những tay nghiệp dư Bắc Phi mà tay đua xài doping hàng đầu châu Âu hẳn đã chiến thắng), nhưng vì đó là một gã ngây dại có cơ bắp tỉ lệ nghịch với nơ ron thần kinh, thì không thể, như người ta nói, làm phật ý anh ta được. Hector xỏ cái quần soóc vào, và trông gã hết như một ứng cử viên cánh hữu tranh cử vào ghế hội đồng thành phố. Gã nhìn mình trong gương để thấy hết cái độ gầy, chẳng cần tiến đến gần gã mới thấy những cái xương sườn nhô lên.

Gérard ôm hôn gã, người một nhà cả mà. Tớ vừa chống đẩy riêng tay trái trăm cái đấy, anh để thêm coi như lời chào. Người ta đi ngay xuống hầm lấy chiếc xe đạp cho mượn để Hector dùng, chiếc xe có vẻ non hơi hòng ngăn anh bạn không trở thành đối thủ tiềm tàng. Trên cầu thang, họ gặp một người hàng xóm tươi cười; và nếu bình thường, Gérard vốn là kẻ tay bắt mặt mừng không thể tin được, thì lần chạm mặt này diễn ra trong sự lạnh nhạt khiến gã chưng hửng (một cái bắt tay qua quýt). Người ta có thể thích đạp xe với em rể nhưng từ đó đến việc xem hàng xóm chẳng ra gì thì lại không được đúng đắn cho lắm. Hector đã kịp để ý thấy vẻ khó hiểu trong mắt của tay hàng xóm, nhưng nhất thời chẳng để tâm. Chỉ mãi lúc sau, khi cánh rừng Vincennes giống như trường đua ngựa mà gã cứ gò lưng đạp vòng quanh, thì gã chợt có cùng lúc hai cảm giác:

1) Người hàng xóm vừa rồi không nghi ngờ gì chính là một người bạn của Gérard đã bị anh vờ như không biết.

2) Dù rằng cảm giác thứ hai còn mơ hồ hơn nhưng dường như nó lại dần sáng tỏ. Hector có cảm giác đã nhìn thấy gã này ở đâu đó, tuy nhiên gã chưa từng đến nhà ông anh vợ trước cái chuyện xác minh bằng chứng ngoại phạm này. Hay đó là người nổi tiếng?

Không, người ta không làm thình khi giáp mặt những người nổi tiếng ở cầu thang. Cái ánh mắt xanh lơ này, cái nhìn này, gã biết, gã biết vì đã nhìn thấy ánh mắt ấy nhiều lần rồi... Ouarzazate-Casablanca! Đó là một trong những tay đua đứng trên bục vinh quang!

Người ta vẫn đạp xe tiếp, Hector nhìn đồng hồ: họ mới đạp xe có gần mười hai phút. Tại sao thời gian lại có vẻ trôi chậm thế khi ngồi trên xe đạp? Đó là môn thể thao hoàn hảo đối với tất cả những ai nghĩ rằng cuộc đời trôi quá nhanh. Hai bắp chân và hai đùi hoạt động liên tục khơi thông tâm trí, người ta đến phải bản khoản tại sao Gérard vẫn ngu ngốc vậy. Chính lúc đó, một cách thông minh đột xuất (người anh hùng của chúng ta), Hector vờ lên cơn khó chịu và dừng xe ngay vệ đường. Kỳ cựu trong nghiệp bác sĩ thể thao, Gérard biểu diễn một loạt cú vỗ đủ mạnh làm bật dậy cả người chết.

“Anh muốn thì cứ đi đi, em thì em dừng thôi.” Hector phều phào.

Gã đổ lỗi cơn đau lưng là vì thiếu tập luyện. Kể cũng phải, gã đã không hoạt động thể dục thể thao gì từ năm 1981, kể từ sau cuộc đi bộ chào mừng chiến thắng của François Mitterrand. Như bao nhiêu người khác; từ đó đến giờ, François Mitterrand đã qua đời sau một cơn bạo bệnh kéo dài mà người Pháp không hề hay biết, và gã vẫn chưa có cơ hội cụ thể nào để chơi lại thể thao. Đạp xe ngay lập tức đã soán ngôi của bóng bàn trong danh sách những môn thể thao mà gã ghê tởm nhất. Gérard có vẻ rất bối rối vì đối với anh, gia đình là cái gì đó thiêng liêng như bậc quân vương; người ta không có quyền bỏ rơi một thành viên gia đình bên vệ đường, điều này bị cấm trong lề luật của tôn giáo mà anh theo. Nhưng vì Chúa Trời chính yếu của anh là chiếc xe đạp, nên anh lại tiếp tục làm vài vòng một mình. Hector đến ngồi trên chiếc ghế băng để lấy lại sức, và chính lúc ngồi trên chiếc ghế băng này, một ý nghĩ xảo quyệt đã nảy ra: bóc mẽ

Gérard. Thế gọi là thân ai người ấy giữ, và nếu cả gia đình Brigitte hòa nhau chống lại gã, gã sẽ phải dùng mọi vũ khí mà gã có, kể cả loại hạ đẳng nhất trong các thể loại, là đầu tố. Gã bảo vệ lợi ích của mình như con vật đầu đàn trước kỳ giao chiến. Dù gì gã cũng quyết không trở thành bia cho người ta bắn và chết dần chết mòn mà không bao giờ thấy một buổi lau kính nào nữa.

Sau bốn mươi lăm phút nỗ lực, Gérard cuối cùng cũng trở lại với cái vẻ suýt đứt hơi. Anh đã leo dốc và đặc biệt là lao dốc như chưa bao giờ; những kẻ ngồi cà kê quán rượu gần cửa ô Vincennes, quán Kowalski, thậm chí có thể làm chứng cho khả năng lao dốc này. Chẳng cần mấy trí khôn cũng có thể nói dối được và trí khôn của Gérard, vốn được khao khát đến thế bởi cách ứng xử nhân văn, thi thoảng mới để lại dấu vết đâu đó. Vậy nên gã không định mua kẹo cao su. Hector lùi người lại vài phân để theo dõi chiến tích của ông anh vợ. Gã thẳng thừng cắt ngang:

“Em biết anh không thắng giải Ouarzazate-Casablanca.

- ...

- Và nếu anh không nói rõ em gái anh gặp ai vào lúc năm giờ chiều nay, em sẽ kể tất cả với gia đình anh... Và với tất cả đám bạn rượu của anh!

- ...”

Dù cho Gérard có là một tay bịa chuyện thành thần, thì tất cả mọi người đều nhất trí rằng anh là người tốt bụng. Anh không quen việc người khác uy hiếp mình (đã có cuộc bút chiến xoay quanh cuộc đua này, nhưng vụ việc đã được giải quyết dứt điểm từ lâu rồi, và trong tâm trí của anh, đã bị chôn vùi; chắc chắn, những lời dối trá là

những gì như Lazare¹³ nói luôn sẵn sàng vươn thẳng dậy trong sự huyền diệu của một ánh sáng khác...), và đó là lý do tại sao anh dường như cảm thấy mất một hồi. Có một thành ngữ nói về khoảng lặng trước cơn bão, ừm, khi vừa thấm thấu được điều vừa nghe, anh trút cơn thịnh nộ lên Hector. Anh nghiêng rặng rồi dừng lại:

“Tốt nhất là nên về nhà giải quyết!”

Hector viện đủ đường để từ chối, nhưng gã đã chạm đúng dây thần kinh nhạy cảm của Gérard. Đó là cả cuộc đời anh, cái cuộc đua Ouarzazate-Casablanca ấy; thứ anh bám víu vào để sống qua ngày. Không thể thương lượng; loáng một cái, cả hai hình mẫu của cùng một gia đình đứng chung trong căn hầm nhà Gérard. Mới đây thôi, trong ngày hôm ấy, họ còn cùng nhau đến căn hầm này lấy xe đạp cho mượn. Hector đã không chú ý đến tầm áp phích lớn của bộ phim *Sự im lặng của bầy cừu*. Đột nhiên, lóe lên trong ký ức, gã chợt nhớ lại một cuộc đàm đạo phim ảnh trước đây khi mà Gérard nước mắt lưng tròng nói đến những cảnh giam giữ trong bộ phim yêu thích của anh.

Trong cái không gian cận kề cơn hấp hối này, Hector hồi tưởng lại những giây phút khi thể xác cuối cùng cũng đưa gã đến với sự vĩnh hằng của cõi đời. Những chi tiết tuy rằng không thể nào quên trong những khoảnh khắc đầu tiên của tình yêu gã đã có với Brigitte đã mù mịt dần trong làn hơi của một khoái cảm tột đỉnh, không thể cưỡng nổi. Trong khi gã hầu như không còn cảm nhận được những cú đâm mà Gérard đang táng vào gã (có một giai đoạn kỳ lạ khi mà nỗi đau dần hòa chung với khoái cảm), máu trong miệng gã biến thành nước lau kính. Gã không van xin, không nói gì cả. Bị trói như bó giò, gã bình thản chờ đợi cái chết, với hy vọng sẽ không để lỡ nó như lần trước. Đương nhiên, gã không chết; dù Gérard chẳng có mấy kinh nghiệm về bạo lực thái quá, gã biết thế, và điều ấy thì là nhờ kiến thức từ phim ảnh, đơn thuần chỉ là dọa những kẻ bội bạc bỉ ổi, những kẻ là mối nguy hở chuyện. Vậy nên anh tính sẽ dừng chuỗi cú đâm ngay khi nạn nhân cất lời hứa muôn thuở sẽ ngậm mồm ngậm miệng vĩnh viễn. Nhưng thay vì sự im lặng ấy, thì anh phải đối diện với một nụ cười. Hector, chìm trong trạng thái ngây ngất mà tay đao phủ coi là tai ác, cảm nhận được một niềm sung sướng gần như là khoái cảm đau. Gérard không sao hiểu: trong *Sự im lặng của bầy cừu*, nạn nhân không cười; ừ thì đành rằng cô ta bị cắt xẻ, nhưng với thứ mà anh đã thấy ra (những cú đâm của anh đã làm gã đau điếng), vậy mà cậu em rể này lại nhăn ra cười phô cái hàm khuyết hai chiếc răng, điều này với anh cứ như bị ảo giác. Gérard đột nhiên run rẩy trước người mà anh đang tấn. Và, một phút sau, anh gục xuống đầu gối:

“Đúng thế, phải... Tôi chưa bao giờ thắng giải Ouarzazate-Casablanca! Xin lỗi! Xin lỗi!”

Hector hồi lại sau cuộc du hành khoái cảm. Cơn đau nhức từ những cú đâm đột nhiên phát tác khắp mọi nơi. Gã hứa không nói gì với bất kỳ ai; dù gì, gã thậm chí còn không chắc cái lưỡi có còn khả năng nói cho tròn vành rõ chữ không nữa. Gã cố đứng dậy và Gérard giúp gã. Nỗi khó hiểu lớn về điều họ vừa trải qua làm cả hai bối rối. Cuộc đánh vật đưa hai con người tốt bụng vào thế đối đầu, cả hai đều hung hăng bảo vệ điểm nhạy cảm của mình: một bên là hào quang tiềm tàng, một bên là tiềm năng gợi tình. Hai con người tốt bụng bị mắc bẫy tham vọng phải sống chết bảo vệ miếng da lừa¹⁴ của đời mình.

Vì điểm chung này, họ ôm hôn nhau.

Hector làm lui đi bộ trở về nhà, mơ hồ nhận ra mốc giới địa lý cho cuộc trôi giạt của mình. Mọi người nhìn gã trên phố, điều không xảy ra với gã từ cái ngày tự tử hụt; vậy là gã chắc hẳn có thể xếp ngày hôm nay vào hạng mục vinh quang nhất của gã, từ dưới lên. Gã rẽ vào hiệu thuốc mua cái gì đó để sát trùng, và dán vài cái urgo lên mặt. Nhan nhản những vết thương khác buộc gã phải dán gần như kín người. Trên đường về, gã nghe thấy có người so sánh gã với người đàn ông vô hình. Đúng là xuẩn ngốc, không thể nào giống một gã vô hình được vì làm gì đã có ai nhìn thấy gã đó, cái gã vô hình ấy.

Đứng dưới chân tòa nhà gã ở, Hector châm một điếu thuốc trong sự ngạc nhiên tột độ của hai lá phổi. Gã hút như một người đã thành thạo, nuốt chửng luôn những cuộn khói chưa kịp thành hình. Hết điếu thuốc này, nếu không ả đàn bà nào từ trên trời rơi xuống, thì có thể cố gắng tiếp tục sống như bình thường. Gã sắp xếp lại các suy

nghĩ cho mạch lạc. Gã tiếc cái chuyện đang đầu lại đi khảo cho tay đua xe đạp ấy xưng. Chuyện sẽ đơn giản hơn nếu những người phụ nữ ta yêu không lau kính. Lòng tràn trề tình yêu, gã sẽ cam chịu làm lạc tình dục này và có lẽ sẽ tha thứ. Có khi họ sẽ đến gặp một chuyên gia tư vấn tâm lý cho các cặp đôi trục trặc? Hẳn người ta sẽ kể tại sao lại cần những cơ thể khác để tiến bộ, tại sao chúng ta lại là những kẻ ăn tạp được nuôi dưỡng bằng xác thịt xa lạ. Người ta sẽ ngồi trên chiếc xô pha, bác sĩ hẳn là muốn gặp riêng từng người. Để so sánh, để khoanh vùng vấn đề, để hiểu tại sao vợ Hector, cô nàng gọi cảm bẩm sinh, lại nảy ra cái nhu cầu quan hệ đứng trong phòng khách gia đình. Hẳn là phải có lý do.

Hector lại cảm thấy đau đớn. Gã không thể tin được mình đã trở lại thời hoàng kim của quãng đời xoàng xĩnh trước kia. Làm thế nào gã có thể chịu được một sự sỉ nhục đến thế? Lau kính thì tuyệt vời thật đấy, nhưng gã có quyền hạ mình đến mức ấy ư? Như vào những giây phút trọng đại của người sưu tầm, gã đã tung hô mọi phẩm cách vì một món đồ. Đó chính là vấn đề của gã, gã tự cho mình không đáng giá hơn một món đồ. Gã chẳng là cái thá gì, và đúng lúc nghĩ như thế, gã bước qua một tấm gương để nhắc nhở mình về sự vô hình của mình. Tôi là một đồ vật, gã nghĩ. Để khỏi bệnh, có lẽ gã nên thử sưu tầm chính mình! Gã muốn cười nhưng nụ cười của gã đã bị giam hãm trong những băng gạc tiệt trùng. Gã không muốn trở về nhà; gã nhìn xem nơi ấy có sáng đèn hay không. Không, không có ai. Vợ gã lúc này hẳn đang rên rỉ khoái cảm.

Hector không còn nhỏ nước mắt nữa.

Chả thấy cơn khoái lạc tưởng tượng của vợ gã đâu, chỉ thấy Hector trượt chân trên một đồng mềm mềm và thơm thì thôi rồi. Có rất nhiều chó trong khu phố gần như là phố Tàu này. Bốn kẻ hiếu kỳ

đáng mền dừng lại trước tay trượt patin lơ lơ mơ không có tí nghệ thuật nào, không phải để giúp gã đứng dậy, mà để cùng xuýt xoa tiếc đã bỏ lỡ một cú vồ ếch như thế. Gã đứng lên, sợ nhiều hơn là đau, như người ta nói. Sau đó, khi gã đến gặp bác sĩ, thứ Ba tuần sau, vào cuối giờ chiều, bác sĩ Seymour đã cố tiếp gã giữa hai cuộc hẹn đã nói với Dolores, trợ lý tạm thời, bởi vì gã đã nài nỉ được xem tấm phim chụp X-quang, người ta đã xác nhận với gã có một vết nứt ở nỗi sợ.

Đã một tuần kể từ khi gã chính thức bị cấm sừng. Người ta có quyền tính đếm thứ người ta muốn. Gã thậm chí còn có quyền ăn mừng cái danh hiệu vẻ vang này. Đây gã đàn ông chả ước ao được cấm sừng, chỉ để có thể đến lượt mình tòm tem, mà khỏi mang cảm giác tội lỗi. Hiển nhiên, gã phải sửa lại cái lý thuyết tức thời này cho phù hợp với tương lai thầy tu khổ hạnh của mình. Gã không may nghi ngờ gì điều này bởi người ta nói phụ nữ kiên quyết hơn đàn ông. Vậy là nàng sẽ bỏ gã. Và vậy là gã cũng chẳng còn là gì ngoài một gã chồng bị vợ bỏ. Hình ảnh cái giường trống trơn vẽ ra trong đầu gã làm gã muốn nghẹt thở. Tình yêu của gã sẽ bỏ đi và để lại gổ chần lạnh lùng. Cà phê cũng thế, sẽ nguội lạnh vĩnh viễn (nhưng làm sao pha cà phê?). Gã rồi sẽ ngồi cả ngày trước ti vi, và bộ đồ ngủ đầy những vết ố không thể tẩy được. Gã rồi sẽ đến nước quên rằng, chính gã, từng là một thằng đàn ông có khả năng cạo râu mỗi sáng. Và không, không thể thế được! Gã chối bỏ cái số phận bạc nhược đờn hèn ấy; gã phải trân trọng cuộc sống của mình với nhiều tham vọng hơn. Gã sẽ thay đổi, gã phải thay đổi! Vì tình yêu, gã sẵn sàng nhin cái khoản lau chùi kỳ cách. Gã sẽ tha thứ cho cơ thể lông lá của gã đàn ông nọ, cơ thể hạnh phúc của cái đầu vô nghĩa lý ấy. Gã sẽ bỏ qua hết những lang chạ xác thịt, mọi điều cần thiết phải tự chỉnh đốn dù là điều gì để tồn tại! Ai chẳng biết những

lệch lạc của mình sẽ hướng tới đâu. Vậy nên, cần phải chấp nhận mà không cố kiết tìm cho ra lẽ mà làm gì.

Bất ngờ chớp lấy nàng, gã không thấy bất cứ chiến thuật nào khác ngoài cái trò đó để chinh phục lại vợ. Hãy mở mắt cho nàng bằng sự ngạc nhiên. Gã định sẽ đón nàng bằng một bữa tối thịnh soạn, nàng, người sẽ trở về đầy mùi mồ hôi xa lạ. Người ta cũng có thể chăm sóc kẻ ngoại tình bằng tình yêu. Nàng mê món rô ti của Laurence, lần trước. Không may, giải pháp của gã chỉ dừng lại ở ý định mà thôi, bởi gã không ở trong tình trạng có thể chuẩn bị bất cứ thứ gì tối nay. Vậy nên gã sẽ dẫn nàng đi nhà hàng, và để kỷ niệm chuyến ra ngoài bất ngờ không thể tưởng tượng nổi này, nàng sẽ khoác lên mình xiêm y công chúa. Nhà hàng, đó sẽ là hạnh phúc. Sẽ có những ngọn nến nhún chìm sự rạn nứt hiển nhiên của cặp đôi trong một thứ ánh sáng mờ ảo. Ý tưởng về buổi tối khi mà mọi thứ sẽ bắt đầu lại xốc dậy cái tinh thần mà người ta tưởng đã chết rồi của Hector. Gã bước vào tòa nhà, quên phất mất chuyện sức vóc gã đã không còn ở đỉnh cao phong độ nữa. Mùi cứt chó vẫn văng vắt luẩn quẩn đến nỗi đến phải tự hỏi con chó này đã ăn cái thứ gì.

May thay, gã chẳng bắt gặp ai ở cầu thang.

Rủi thay, vừa bước vào nhà với đầu óc vẫn để tậm đơ đơ, gã làm ngạc nhiên tất cả những người đang tìm cách làm gã ngạc nhiên đã ngót một tiếng rồi và những người ấy, với nghệ thuật cảnh giác cao độ, bắt đầu hét lên: “Chúc mừng sinh nhật!” Gã nhận ra Marcel, Brigitte, Ernest và những người khác. Đúng là đàn độn thì mới sinh ra vào cái ngày hôm ấy.

Hector chính xác là típ đàn ông không chịu đựng nổi việc người ta tổ chức sinh nhật cho mình; trong đầu gã, gã chỉ thấy cuộc mưu phản hội đồng. Người ta đã thậm thụt sau lưng gã, người ta đã sắp đặt chuyện ngạc nhiên như là trò xúi giục làm phản. Đây là còn chưa tính đến việc gã đã không giúp đỡ họ khi đang đầu nẩy ra sáng kiến bất ngờ: đạp xe với Gérard, chao ôi là ý tưởng! Những kẻ đề tiện đã hơi hoảng sợ một chút; nhưng họ lại sa vào tay của những kẻ tổ chức sự ngạc nhiên (những chuyên gia thực thụ). Gã thậm chí không biết mình bao nhiêu tuổi. Tất cả những con người phản kích này hẳn đã chuẩn bị sẵn một chiếc bánh ga tô để nhắc gã nhớ điều đó. Vậy ra đây chính là lý do tất cả đều có mặt ở đây, để tổ chức đếm ngược. Trông bộ dạng gã, không khí tiệc tùng lắng xuống hẳn. Người ta tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với gã. Hector nhận thấy rằng cái ngày mà gã đối mặt với tất cả những người gã biết, bộ dạng gã quá sức thảm hại. Đó là dấu hiệu không thể chối cãi rằng đời sống xã hội của gã đang trục trặc. Tuy nhiên, sự xuống tinh thần tập thể này chỉ thoáng qua. Khi được tổ chức một bữa tiệc sinh nhật bất ngờ, người ta buộc phải diễn tâm trạng vui vẻ (có được mời thì mới được làm cao chứ). Họ cảm thấy tất cả đều có trách nhiệm bắt Hector chịu một sự nhục nhã đến vậy. Vậy là, họ bày ra những nụ cười giả lả ngọt xớt. Không hề bối rối, gia đình và bạn bè hát vang bài hát truyền thống. Vậy là, chẳng có gì ngạc nhiên ở đây cả, họ luôn hát “Chúc mừng sinh nhật...”.

Giống như xưa nay vẫn thế (đó là một thói quen xấu), Hector muốn chết ngay tức khắc. Nỗi xấu hổ mà tất cả bọn họ bắt gã phải chịu không thể đong đếm được. Gã, người đã quyết định thay đổi, gã,

người đã quyết định cam chịu chứng cuồng dâm mới chớm của cô vợ yêu, thì người ta lại vô cớ phá hủy từ trong trứng nước cái ý định trở thành người đàn ông có trách nhiệm. Tất cả họ đều vào hùa chơi gã, từ bao lâu nay, và vĩnh viễn sau này. Từ bố mẹ gã trở đi, họ đã quyết định cho gã chào đời chỉ để trả thù việc anh trai gã ra khỏi nhà. Có ai lại sinh hai đứa con cách nhau cả hai chục tuổi, người ta không có quyền... Gã không nhúc nhích, sưng người trong nỗi đau khổ phải là mình. Vào giây phút ấy, gã hẳn sẽ đánh đổi hết mọi thứ để có xung quanh mình những vật bảo vệ, những bộ sưu tập tem khổng lồ hay những bộ sưu tập thìa đĩa che lấp gã khỏi ánh mắt của hết thảy. Đứng giữa đám người ấy, có vợ gã, Brigitte của gã. Vậy là nàng không ở cùng người tình; nàng vẫn yêu gã một chút. Đó là cảm giác lâng lâng, sự rung động khẽ khàng, tuy nhiên, gã cảm nhận được tiếng vang êm dịu của niềm hy vọng dôi vè: nàng vẫn yêu gã... Nàng thích sinh nhật gã hơn là vui vầy xác thịt với một kẻ khác. Rốt cuộc, không phải là vô ích khi một ngày nào đó được sinh ra và kỷ niệm ngày đó. Nàng yêu gã... Với chút ít tình yêu nhỏ nhoi còn lại, gã muốn sống cả cuộc đời phía trước như một kẻ đắm tàu trên đảo hoang.

Mẹ Mireille tiến lại gần gã để xem có chuyện gì với đứa con yêu của bà. Hẳn phải đánh đổi cả thế giới để bà gọi gã là con yêu. Sự trở lại phũ phàng với thực tế không có hậu quả gì khác ngoài việc khiến gã trốn chạy. Gã bước xuống cầu thang, nhưng không phải tất cả các bậc. Nói cách khác, gã bước hụt một bậc. Và sau một vòng lẩn tránh tượng gã thấy mình trên thềm nghỉ nhà hàng xóm. Không thể đứng dậy được, gã cảm thấy mình như là một con lợn lòi bị thương dưới tay một gã thợ săn say mềm. Brigitte đã chạy ra ngay sau gã, ôm siết gã trong tay để trấn an. Hector run lẩy bẩy. Gã chẳng xây xước gì nhưng cú lẩn, cộng thêm những chuyện không mong muốn trong ngày, đã khiến gã khiếp sợ. Ngày hôm nay với gã có vẻ hơi

dài. “Đừng lo, tình yêu của em, có em ở đây...”. Và như thể được chính xác trong nỗi đau của chồng, nàng nói thêm: “Vâng, em sẽ bảo mọi người về hết.”

Vậy là khách khứa kéo nhau về khỏi bữa tiệc đồ bể.

Đi lên trên nhà, nàng đặt gã nằm ra giường. Gã đau đón nhận ra nàng đẹp đến thế nào, và những nỗi đau khác đâm nhỏ bé trước cơn đau mới vô tích sự này. Nàng cởi quần áo cho gã và chườm khăn ấm lên những vết sưng tấy trên cơ thể gã. Vì không biết nên bắt đầu từ đâu, nàng không dám hỏi gã chuyện gì đã xảy ra. Nàng càng không hiểu tại sao gã cố cười với nàng. Gã đang ngây ngất vì nàng chăm sóc gã. Nàng hẳn phải yêu gã thì mới dịu dàng đến thế. Nàng thậm chí còn hôn lên cả những vết thương với hy vọng kỳ lạ rằng a xít trong nước bọt của nàng biết đâu hiệu nghiệm ngay tức thì. Môi gã cũng khao khát nếm thứ độc tố chiết xuất từ sự không thấu hiểu ấy, mà thực sự có cần cố hiểu hay không? Dù gì, Hector không thể nói. Brigitte, là nàng, nàng phải nói thôi.

“Có phải anh thế này là vì cuộn băng không?... Thực ra, chuyện không phải thế... Em không sao hiểu được tại sao anh không nói gì với em... Em đã chờ cả tuần để anh nói gì đó với em... Đó là giả! Là kỹ xảo! Anh chỉ nhìn thấy lưng của người đàn ông đó, và chúng em vờ làm thế. Ngày anh rời đi, em đã thấy chiếc camera... và em không biết phải làm gì. Em đã muốn gọi hỏi anh để nghe anh giải thích. Em đã tự hỏi có phải anh bị điên không. Và rồi, em muốn trả đũa anh bằng cách dàn dựng một cảnh ngoại tình... Và anh, anh chẳng nói gì hết! Suốt một tuần, anh chẳng nói gì... Anh đã tưởng em lừa dối anh, và anh cứ lặng thinh... Em không còn có thể tin rằng anh yêu em...”

Vậy là Brigitte không làm tình trong phòng khách nhà họ; đó là một âm mưu. Nàng đã kiềm chế suốt một tuần. Nụ cười của Hector giãn ra rộng ngoác. Đầu óc chậm chạp của gã vẫn chưa giúp gã hiểu được rằng bây giờ là lúc đến lượt gã giải thích. Giải thích tại sao gã quay phim cô gái của cuộc đời gã.

“Tại sao anh quay phim em?”

Nàng hỏi và những giọt nước mắt không kìm nén được thấm ướt đầm câu hỏi. Họ đã bơi giữa biển khơi không thấu hiểu. Hector tìm cách trấn an nàng qua ánh mắt, nói với nàng rằng gã yêu nàng đến chừng nào. Gã những muốn biến nàng bắt tử với tình yêu của gã. Chính giữa bầu không khí phi thực tế này gã đã nghĩ đến câu trả lời. Gã có lựa chọn không? Gã có thể làm gì khác ngoài nói với nàng toàn bộ sự thật? Nếu nàng yêu gã, nàng nhất định sẽ hiểu gã, không phải sao? Liệu có ai sẽ bỏ ông chồng đã thú nhận với bạn rằng anh ta say mê cái cách bạn lau kính hơn tất cả mọi thứ trên đời? Đó là một lời thú tội giống như mọi thứ khác, tác hại đặc thù của sự gọi tình. Phụ nữ mê đàn ông độc đáo, những kẻ kỳ quặc, đúng không? Cuối cùng, để biết phụ nữ thích gì, ít nhất cần biết hai người trong số ấy, Hector nghĩ. Gã đứng dậy, và cầm lấy tay Brigitte, bàn tay mà gã đã thấy trước khi nhìn thấy mặt nàng, người ta thường gặp những người phụ nữ của cuộc đời trước trang sách. Cả hai vợ chồng, họ cùng đi ra phòng khách. Và người chồng đưa ngón tay chỉ vào tấm kính, và cô vợ đối diện với tấm kính vẫn mơ hồ tuyệt đối. Cho đến tận khi gã giải thích:

“Anh muốn quay cảnh em đang lau kính.”

Phần bốn

MỘT KIỂU GỢI TÌNH

Định ninh rằng không còn ai muốn gặp lại gã, Hector sẵn sàng sống cái số độc thân của một cơn mưa mùa hè. Người ta không có quyền không tham gia vào những điều bất ngờ mà những người khác đã mất công chuẩn bị cho mình. Brigitte làm gã yên lòng bởi nàng biết rõ phải làm gì. Nàng gọi điện cho cả nhà và bạn hữu để giải thích với họ lý do cuộc bỏ chạy bất thần này. Nàng đã bịa ra chuyện gã bị ngã trên phố (cái cớ chắc như gạch). Thế thì cần phải thông cảm chứ, đúng không? Ai bị thế mà chẳng làm y như vậy? Chỉ có Gérard là tỏ vẻ nghi ngờ, dĩ nhiên là thế, nhưng vì anh thường không hiểu chuyện người ta kể cho anh, nên em gái anh không nhận ra vẻ nghi ngờ ấy. Trước mắt, cần phải giữ thể diện, phải làm những người khác tin rằng chẳng có gì nghiêm trọng xảy ra cả, rằng chuyện ngã dúi ngã dụi là chuyện cơm bữa ở cái xã hội trơn trượt này. Nàng thậm chí còn ép mình cười. Phụ nữ luôn có khả năng giữ chặt dây cương trong những cơn chệch hướng kinh niên của cánh mày râu. Giờ đây khi đã đập tan mối nghi ngờ của những người khác, nàng lại đối diện với những câu hỏi của chính mình. Câu hỏi lớn, câu hỏi quyết định, câu hỏi chưa từng có tiền lệ trong lịch sử nghi vấn. Phải phản ứng thế nào với một đức ông chồng đã lén quay phim mình, người đã quay phim mình khi mình đang lau cửa kính? Thoạt tiên, sau cơn nóng giận ban đầu, nàng chỉ có thể coi anh không gì khác là đang bệnh. Và không thể bỏ rơi người bệnh được, đặc biệt là những người mà ta yêu bằng tình yêu mê muội. Vì nàng yêu gã, không mấy may nghi ngờ gì. Suốt nhiều ngày, họ ở riết trong nhà. Nàng trở thành y tá. Gã những muốn trận ốm này cứ kéo dài, chỉ để tận hưởng cảm giác được ở trong vòng tay của người thương. Trận ốm biến gã thành ra một thứ đồ đặt đâu nằm đấy. Gã cảm thấy bị

chiếm đóng như một đất nước bại trận, không còn chút trách nhiệm dù nhỏ nhất gì với cơ thể mình. Đôi uyên ương quấn quýt với nhau hàng ngày liền trong sự im lặng; chắc chắn, giai đoạn này là cần thiết trước khi giải thích, trình bày hay suy nghĩ về tương lai. Sự im lặng bằng bó cho cái hiển nhiên của tình yêu giữa họ. Không một lời nào thốt ra, chỉ có những cử chỉ dịu dàng hiển hiện. Những đôi tay trò chuyện với nhau như màn rối bóng, người ta diễn tả những lời âu yếm ngọt ngào bằng điệu bộ. Trong giờ phút này, người ta gần như là hạnh phúc. Cái kiểu hạnh phúc của giống người nguyên thủy. Những ngày gần đây, Hector nhăn nhó mặt mày để giả đồ đau chỗ nọ rất chỗ kia. Gã để mình tự do mơ mộng hoang đường về một cuộc sống không có lời nói, chỉ có con người và vật dụng. Một cuộc sống chỉ nhìn ngắm vợ gã.

Thế nhưng người ta không thể sống cuộc đời ẩn dật mãi được. Brigitte muốn biết và phải biết. Tại sao gã quay phim nàng, và nhất là, tại sao gã chẳng nói năng gì. Hai cái dấu hỏi mà câu trả lời sẽ quyết định tương lai của họ. Hector giải thích thì rất tẻ. Nói về gã chỉ tỏ khiến gã hoảng loạn. Gã sợ nàng không hiểu gã và rồi nàng sẽ bắt ngay chuyến máy bay đầu tiên để rời bỏ đất nước, hay tàu hỏa, tàu biển miễn là rời xa gã ngay tức thì. Từ đầu tiên thành hình trong miệng gã là từ “tái phát”. Riết rồi, gã cũng kể được về quá khứ sưu tầm của mình, về thất bại cay đắng trong vụ Nixon, lời nói dối tới Mỹ du lịch... Tóm lại, gã đã lập bà lập bập kể chuyện đời mình mà cứ như một thiên tiểu thuyết. Và cuối cùng gã thú nhận rằng gã muốn sưu tầm những giây phút nàng lau cửa kính. Đó là bộ sưu tầm mới của gã, thứ phi lý nhất, điên rồ nhất, bộ sưu tầm đã phá tan hoang cuộc đời đang yên ổn của gã, thế mà, nói đến điều đó, tim gã lại loạn nhịp. Chưa bao giờ gã từng hạnh phúc khi sưu tầm như là với bộ sưu tầm mà vợ gã là nhân vật chính này. Tỉnh táo trước cái tấn kịch đang diễn này, gã không bác bỏ chút nào nét gợi tình của một giây phút như vậy. Brigitte lưỡng lự một thoáng xem có nên cảm động hay không, trước khi thừa nhận nghĩ thế thật nực cười. Chồng nàng đang ốm. Mà có sao đâu, nói cho cùng, được mấy cô vợ mà chỉ việc lau kính cũng khiến chồng phát điên...

Và càng khó tin vào những điều mà mình vừa nghe, nàng lại càng biết rằng nàng sẽ chẳng bao giờ bỏ gã.

Hector nức nở. Cuộc đời gã chỉ là một căn bệnh trầm kha kéo dài. Dám tái phát bệnh một cách tồi tệ đến thế, chính gã phải dám chịu (từ này khiến gã buồn nôn) và chính gã sẽ phải ra đi. Gã không có

quyền làm hồng tình yêu của họ. Cho đến tận bộ sưu tập khủng khiếp này, gã chưa từng lỗi ai theo bệnh của mình. Brigitte là tất yếu với gã, không có nàng, không có bộ sưu tập. Phương trình này thật thảm hại hiếm thấy. Hết sức thảm thương, gã tìm va li. “Anh phải đi!” gã vừa hét lên vừa vung nắm đấm. Cứ hết như một tay diễn viên đi thử vai đóng thế. Những kẻ quả quyết ra đi thường chẳng bao giờ đi thật. Vợ gã phá lên cười trước những câu pha trò của gã và sự kỳ quặc của hai vợ chồng. Nàng đã mơ, hồi những tháng năm tuổi trẻ với những mộng tưởng hảo huyền, sẽ chung sống trọn đời với một anh chồng mạnh mẽ và biết bảo bọc; và cùng nhau họ sẽ có những đứa con: một cậu nhóc đá bóng a ma tơ, và một cô con gái chơi dương cầm rất dở. Chưa bao giờ nàng mơ có một anh chồng ứa nước miếng khi nhìn nàng lau cửa kính. Tuy nhiên, nàng yêu ý nghĩ này hơn tất cả: mỗi giây phút trong cuộc đời nàng thực sự không bao giờ giống như một ý tưởng soạn sẵn.

“Đặt va li của anh xuống!”

Hector tuân lệnh ngay sau từ “đặt”. Nàng đặt ngón tay lên miệng chồng, dấu hiệu cho thấy rõ ràng rằng cần yên lặng. Nàng cầm tay gã, và bảo gã đi ra phòng khách. Từ tốn, họ đi qua hành lang. Và trong căn phòng đã xảy ra cú sốc lau dọn, nàng thốt lên bằng cái giọng ngọt lịm như Lolita:

“Vậy là, anh thích em lau kính?”

Gã gật lên gật xuống. Nàng tiếp:

“Anh biết đấy, tình yêu của em... Cặp đôi nào cũng có những ảo ảnh và thói ngông riêng... Và nói cho anh biết, em vẫn thích thế này hơn là anh dẫn em vào trong cái hộp truy hoan... Hơn nữa, việc này cũng có ích vì nó thúc đẩy em đi lau kính... Không, em chẳng thấy có gì là

phiền cả, thậm chí em thấy rằng chúng mình đúng là một cặp vợ chồng tương đối bình thường... Và em, người vợ mà anh yêu, thỏa mãn ảo ảnh của anh là nghĩa vụ của em...”

Nói đến đây, nàng trèo lên chiếc thang nhỏ cứ như trời định ở sẵn vị trí đó. Hector, dù không đồng tình với từ “ảo ảnh” (đó là những cơn thôi thúc không thể kiềm chế và mang tính bệnh lý, trong khi ảo ảnh, là thứ người ta có thể vượt qua), vẫn không thốt nên lời bởi vì, ngay khi động tác lau kính bắt đầu, cổ họng gã đã khô khốc. Trong tuyệt phẩm này, có một điều đặc biệt cao cả đã đưa giây phút ấy lên đỉnh cao bộ sưu tập của gã: đặc biệt là ở chỗ thông điệp riêng của khoảnh khắc ấy. Vợ gã nhìn thẳng vào mắt gã nói rành rọt: “Em sẽ lau kính vì anh”... Không có gì để bàn cãi, lần lau kính này xứng đáng xếp vào hàng tuyệt tác, chứ không chỉ là tuyệt tác trong bộ sưu tập của gã. Đúng thế, phải là đỉnh cao chói lọi. Và gã đã vỡ lẽ cái điều cốt yếu, ngoài thông điệp kia, đã mang lại khoái lạc cho gã: không còn cảm thấy tội lỗi. Lần đầu tiên, gã được phơi bày nỗi ám ảnh tình dục ra ngoài ánh sáng. Nó không còn bị chôn chặt trong bóng tối vì sự kỳ quặc của mình nữa.

Đến khi vết bẩn cuối cùng được lau sạch, Brigitte bước xuống gần chồng mình. Hector không biết cảm ơn nàng thế nào. Brigitte cắt lời gã:

“Đừng cảm ơn em... Em nhắc lại nhé, vợ chồng với nhau, chuyện đó là bình thường mà... Và nếu chúng mình muốn chuyện vợ chồng êm ấm, thì anh, anh cũng phải thỏa mãn ảo dâm của em...”

Tâm trí của Hector dừng phất lại trong chốc lát khi nghe đến câu cuối cùng. Gã chưa bao giờ nghĩ rằng vợ mình cũng có những ảo dâm. Brigitte quá thánh thiện... Hay là, ảo dâm của nàng, có khi là bật đèn, đã có một lần, như vậy, khi làm tình. Bật đèn chỉ để đùa

cột. Có thể là thể lăm, ảo dâm của nàng. Brigitte quá dịu dàng, Brigitte với bắp chân thiên thần, Brigitte ghé sát vào tai gã để tiết lộ ảo dâm của nàng.

Hector ngã ngựa dù gã vẫn đang ngồi.

Hector đánh giá cao một phẩm chất đến giờ vẫn chưa được đánh giá đúng mực ở vợ gã: giải quyết tình huống tài tình. Nàng đã đặt cả hai lên vị thế công bằng. Nàng biến thành một người dẫn dắt gợi tình để cứu vớt cuộc hôn nhân của họ. Bằng cách làm mối quan hệ trở nên cân bằng, nàng đã xóa sạch sự khác biệt giữa họ, khiến ranh giới giữa họ linh hoạt hơn. Brigitte có nguồn thương cảm bất tận, nếu đột nhiên lòng thương cảm biến thành năng lượng để chạy xe hơi, hẳn nước Mỹ sẽ tấn công nàng ngay lập tức. Nàng hôn Hector trong bóng tối lờ mờ, những cái ôm siết của họ ngày càng ít nhục cảm hơn; họ yêu nhau trong sự cô độc của mình. Họ vẫn quấn chặt lấy nhau, lâu nhất có thể. Và nếu gã yêu cầu, nàng sẽ lau kính.

Cuộc đời của họ sẽ là như vậy.

Còn quá sớm để gặp lại gia đình và bạn bè (họ đã vờ như đang du hí một chuyến ở Mỹ để không phải giải thích cuộc sống xã hội khép kín của mình)... Họ quyết định sơn lại toàn bộ căn hộ thành màu trắng và để mặc, ít nhiều tự nguyện, sơn lem cả ra người. Họ trở nên trắng toát trong suốt vài ngày. Đôi tình nhân trắng trên phong nền trắng.

Tình yêu của họ là một thứ nghệ thuật hiện đại.

Chắc chắn, tất cả không phải chỉ màu hồng như thế. Cuộc sống chung hai người với mỗi một công việc lau dọn cửa kính ngày này qua ngày khác thật tẻ nhạt. Sinh một đứa trẻ có thể giúp họ mãn nguyện, nhưng như thế phải có thời gian, còn họ thì chỉ muốn bận bịu ngay lập tức. Nói cho đúng, họ đang trong giai đoạn tái thiết, và

người ta không thể lường trước điều gì trong những giờ phút băng bó này. Tất cả những bộ sưu tập khác trong đời gã đều đã kết thúc một ngày nào đó, không ngày này thì ngày khác, nhưng bộ sưu tập cuối cùng này dường như được phủ một vẻ huyền thoại. Gã không còn biết chán nhìn Brigitte lau kính. Vẫn những cử chỉ ấy, chuyển động ấy, tuy nhiên mỗi lần một khác. Cái cổ tay để lệch, hơi thở khẽ khàng giữa làn môi, tùy ngày và tùy từng mùa, người ta có cách lau kính khác nhau. Bộ sưu tập của gã lớn dần lên trông thấy như chưa bao giờ từng thế. Mưa đôi khi thêm chút gia vị vào mọi thứ, bão biến việc lau dọn thành một nghệ thuật rất mực tinh tế. Nhưng một khi cơn hưng phấn qua đi, người ta lại rơi vào trạng thái buồn bực dai dẳng. Người ta chỉ còn biết chờ đến lần sau, lần háo hức tiếp theo. Hector lại rơi vào trạng thái mà gã đã thấu suốt cả cuộc đời, nỗi lo sợ liên miên của những tay sưu tầm, thềm thường chiếm lĩnh một quyền lực tuyệt đối.

Brigitte phải rời nhà lo chuyện chợ búa, thì cũng phải ăn chứ. Trong những lối đi của siêu thị, nàng là một cô gái không tuổi. Một cậu trai tán tỉnh nàng ở khu rau quả, đó là một cô nàng đáng thèm muốn, biết bao bàn tay đã thêm khát được một phút thọc sâu vào cái cổ áo trễ nải của nàng, được bóp lấy vú nàng, để quên đi những ngón tay... Gã tán tỉnh ở siêu thị đề nghị được mời nàng một ly, nghĩa là được chồm lên người nàng trong một nhà nghỉ tồi tàn. Nàng tưởng tượng cảnh hai đùi mình tách ra, chắc chắn nàng hẳn sẽ thấy một chút khoái cảm, như thế, tình cờ. Một vài người may mắn ngấm vào. Và rồi sau đó, chẳng còn gì hết, họ sẽ không nói về văn chương; và khi gã ta kéo ri đô, gã sẽ không run rẩy trước những tấm kính rõ ràng là bản thiêu lem luốc của mọi chốn nhà nghỉ. Điều đó chưa gì đã làm nàng chán nản. Nàng muốn lau kính kia.

Hector cũng ra ngoài. Gã rất thích bắt chuyến tàu điện ngầm số sáu. Chuyến tàu này có rất nhiều khoảnh khắc được đi trên cao. Gã để ý thấy kính trên các toa cầu bần hết cả. Khi tưởng tượng cái cảnh vợ gã đang lau kính, gã nhớ lại đã bối rối đến mức nào khi cương cứng ngay giữa nơi công cộng. Ở đây có những thứ đáng tận hưởng (như kiểu quay trở lại cuộc sống). Tuy nhiên, trong những quãng đường hầm, gã cảm thấy ngột ngạt. Gã có cảm tưởng chính mình đã biến thành con tàu đang bị những ống đen hun hút nuốt chửng. Hector xuống ở trạm dừng kế tiếp. Tọa hóa thật khéo bày khi trạm dừng này ngẫu nhiên lại mang tên “Montparnasse - Chào mừng”. Không có chữ chào mừng nhỏ bé ấy, dễ thường gã đã chấm dứt phát cuộc đời rồi. Đó là một trạm dừng thật nhân văn nếu xét về cái tên, một trong những nơi hiếm hoi dưới lòng đất mà, đối diện với sự trống trải, người ta không có cái nỗi sợ thuần túy là bị đẩy xuống từ sau lưng.

IV

Dần dà, cuộc sống của họ lấy lại sinh khí. Họ gượng cười về những tình huống trong câu chuyện của mình. Họ lau rửa qua loa và họ ngủ. Hector lấy lại được dáng vẻ xứng đáng là người đàn ông bán hiện đại. Họ đã chính thức thông báo đi nghỉ về, tất cả sẽ bắt đầu lại dưới ánh sáng mặt trời. Cuối cùng họ sẽ thỏa mãn ảo mộng kỳ lạ của Brigitte. Họ không thể làm điều đó trước đây vì ám ảnh này cần một điều kiện là được mời đến nhà bạn bè. Họ đã chọn Marcel và Laurence (thực ra mà nói, họ liệu có còn bạn bè nào khác nữa?)

Marcel đang rộng vòng tay hết mức có thể, trong chừng mực những bức tường cho phép. Laurence, vồn vã, nhoáng nhoáng đón tiếp hai vợ chồng vì cô còn bận tối mắt tối mũi trong bếp (là món rô ti). Hector, vốn đã ngần ngại, thấy sợ buổi tối. Nhưng vợ gã đã vì gã mà lau chùi đến thế, nên gã thực sự chẳng có lựa chọn. Brigitte đột nhiên có vẻ rất suy đồi, trên gương mặt nàng thậm chí còn có thể thấy những nụ cười lả lơi của cô ả dễ dãi. Cứ như nàng thường xuyên đàn dúm kiểu này và, thừa tự tin, nàng dành thời gian để giúp đối tác thư giãn. Để làm điều đó, nàng không có phương án thay thế nào khác ngoài việc làm điều sau đây: trong khi hai đôi uyên ương nhấm nháp rượu punch kiểu Marcel, một miếng vỏ chanh và ba phần ngập nhiên, nàng ngây ngất tán dương hết lời căn hộ đẹp để nhường vậy. Laurence, dù là một vận động viên thành tích cao, chưa bao giờ dừng dưng trước những lời khen ngợi về cách trang trí nhà cửa của cô. Cô thấy tự hào khi có một cô nàng tôn trọng điều đó. Nhưng chẳng mấy chốc, cảm xúc này đã vỡ vụn vì một nhận xét khác của Brigitte:

“Nhưng mà này, nếu chị cho phép tôi nói... Tôi thấy cửa kính nhà chị không được sạch cho lắm”.

Hector phì cả rượu ra. Marcel phá ra cười rồi ngậm tăm khi bắt gặp cái nhìn u ám của Laurence. Sau khi hầu như đã vui vẻ đón nhận những lời khen ngợi liên quan đến nội thất nhà, giờ cô bẽ mặt vì lời nhận xét về những ô cửa kính nhà mình. Cô áp úng rằng quả thực thời gian eo hẹp... Vàng, rốt cuộc thì là cô bắt cần... Tóm lại, cô xin lỗi. Brigitte nói với cô rằng chẳng có gì nghiêm trọng cả, và xin cô thứ lỗi về sự thẳng thắn của nàng, nhưng chẳng phải sự thẳng thắn, chính là đặc quyền của tình bạn sao? Brigitte, say trong sự táo bạo của mình, đứng dậy lại gần tấm kính.

“Nếu các bạn không phiền, tôi sẽ đi vài đường kin kít để phòng khách này trở nên hoàn hảo...”

- Ôi, chị điên rồi! Laurence giãy nảy. Đó là việc của tôi! Đây là nhà tôi!”

Trong cơn kích động không thể kiềm chế, Hector hét lên: “Không, để Brigitte lau kính!” Rồi, như hiểu ra sự kỳ lạ trong lời đề nghị cũng như sự đường đột của mình, gã nhắc lại, kém tự tin hơn hẳn: “Ừ... thì... cô ấy thích thế... lau kính ấy mà... Nên là, chẳng phiền gì đâu... Rồi các bạn sẽ thấy...”.

Điều mà họ thấy, Laurence và Marcel ấy, chính là họ đã mời những kẻ loạn trí kỳ lạ đến ăn tối.

Brigitte đã hoàn tất trọn vẹn cú đòn của mình. Hector đột ngột hưng phấn, và sẵn sàng thỏa mãn ảo dâm của vợ. Nhưng khi quay lại, nàng đối mặt với ba khuôn mặt đờ đẫn. Marcel và Laurence nhìn nàng chòng chọc. Lại một điều là thái độ của nàng, dĩ nhiên là có

phần sỏi sàng, lại gây ra phản ứng như thế ở đội chủ nhà. Đồng ý là, không nên chỉ trích thái quá độ sạch sẽ của nơi mà ta được mời đến; muốn sửa chữa nó thì càng không. Nhưng thôi nào, đây chỉ là trò đùa thôi mà, có gì phải dờ mặt ra như thế. Không ai cần nên lời, vậy là nàng cảm thấy buộc phải tự phân trần: “Không, nhưng thôi nào, chỉ là đùa thôi!” Đột nhiên, Marcel và Laurence mỉm cười, và quay về với thực tế mà chẳng rõ chuyện gì vừa xảy ra với mình. Họ phá lên cười, khi hiểu được khiếu hài hước của Brigitte. Tất cả ra bàn ăn.

Hector không còn đói còn cào nữa. Vợ gã đã làm gã hưng phấn tột độ, và sau chuyện đó thì chẳng còn gì đáng nói nữa. Người ta phải ăn tối, trong khi gã vẫn đắm đuối với cuộc lau dọn dang dở, hay quá chóng vánh kia. May mắn là, chủ đề của bữa tối được mở rộng sang mảng xã hội, và giờ đề cập đến nước Mỹ. Chủ đề mà họ có thể đàm đạo trôi chảy như cháo, giống như thời kỳ bịa chuyện xưa cũ. Và rồi món rô ti đã sẵn sàng, vậy là, ngựa quen đường cũ, Laurence gọi Hector vào bếp. Gã đứng lên, thở dài, cam chịu bị sờ soạng của quý. Như lệ cũ. Càng lúc càng hưng phấn, lần này gã chủ động đi trước, và đặt tay vào ngực Laurence. Sốc và tức giận, tức thì cô giáng cho gã một cái tát: “Không, không được làm thế! Đồ con lợn!...”. Gã không thốt ra lời nào mà mang rô ti ra bàn. Vẫn còn kinh ngạc suốt chặng đường từ bếp đến bàn ăn, gã sửng sốt với điều vừa khám phá ra: chứng cuồng dâm chỉ có một chiều.

Brigitte đã lau kính, Hector nóng bừng bừng đã lĩnh một cái tát bất ngờ, bữa tối có vẻ sẽ đầy hứa hẹn. Và chứng ảo dâm không phải lúc nào cũng sôi sục. Chứng ảo dâm ngủ gà ngủ gật suốt đến gần món tráng miệng. Trước đó, phải tiêu hóa món rô ti hơi khô. Nhưng với những gì đã nói lúc khai vị, tốt hơn hết là quên chuyện nhận xét đi, bất kể món ăn có thể nào đi chẳng nữa. Mọi thứ rất tuyệt, nhưng

chúng tôi có thể, lần thứ mười hai trong buổi tối, xin thêm một chút nước? “Nó khô lắm hả? Laurence lo lắng. - Ô chắc chắn là không”, những cái họng khô khốc đồng thanh trả lời. Món rô ti này, hẳn nên dìm ngập nó dưới biển nước xốt trước khi ăn mới được. Cuối cùng, món tráng miệng hoàn tất bữa tối thảm hại bằng thứ, theo ngôn ngữ tán tụng tầm thường, gọi là đảo nổi. Hòn đảo nói chung là đánh vật để không bị cuốn trôi và Marcel, vốn chả giỏi giang gì mấy cái khoa ăn nói, đã đặt cho nó cái tên là Titanic trôi nổi.

Brigitte ngần ngại; nàng không còn thực sự chắc chắn là muốn thỏa mãn chứng ảo dâm của mình. Nhất là khi nàng không thể chắc rằng khao khát tình dục này không phải là cách duy nhất đền công cho việc dọn dẹp. Theo nàng, đó là một cách sống còn để giữ cân bằng cho hai vợ chồng. Nói cho đúng, khi nhớ lại tất cả những giây phút rạo rức hứng tình trong tranh tối tranh sáng nơi căn phòng thời thiếu nữ trinh trắng của nàng, những giây phút mà nàng rung động chẳng hiểu vì sao, nàng đã có những tưởng tượng kỳ lạ trong đầu. Nàng tưởng tượng ra người đàn ông mà nàng sẽ yêu, người đàn ông vì tình yêu với nàng sẽ dám... Không, một điều như vậy không thể nảy ra trong đầu nàng được... Mỗi người có một nỗi ám ảnh riêng, nàng vừa tự nhắc lại vừa uống thêm một chút rượu punch may mà lờ lợc. Cơn chóng mặt càng tăng, nàng càng bình tâm và khao khát của nàng lại tăng cao, chỉ một lần thôi, rồi sẽ không phải héo hon trong vớ mộng...

Nàng ra hiệu cho Hector.

Thế.

Thế là, gã đột nhiên đứng lên, và bắt đầu trút bỏ quần áo.

Đã lường trước điều sẽ diễn ra, gã chỉ vận một chiếc sơ mi đơn giản và một quần tây không thắt lưng. Vậy là chỉ trong vài giây gã đã trần trụi. Hết sức bối rối, gã đưa ánh mắt thân tình nhìn Marcel. Anh này đã được nghe bầu tâm sự về vụ lau cửa kính không thực sự ngạc nhiên cho lắm. Ngược lại, Laurence cường điệu hóa vẻ đoan trang (hẳn là thế) bằng cách che mắt lại. Cửa quý của Hector là một cửa quý khá ngắn, không to. Brigitte ngày càng phấn khích với ý nghĩ chồng cô đang là trung tâm mọi ánh nhìn (chẳng gì Laurence cũng đã bỏ tay xuống để phân tích giải phẫu của quý của Hector).

“Có thể hỏi cậu có chuyện gì không? Marcel hỏi.

- Không có gì... Chỉ là tớ muốn hỏi ý kiến cậu về thằng nhóc của tớ. Chỉ có bạn bè với nhau tớ mới hỏi như vậy thôi. Nó cũng làm tớ bối rối kinh lên được, nhưng tớ muốn cậu thẳng thắn...

- Nghe này, của cậu có vẻ ngắn...

- À, tớ cũng ngờ vậy... cậu thấy là nó nhỏ à?

- À không, không phải thế. Marcel trấn an gã. Chỉ là người ta không có nhiều căn cứ so sánh. Tớ đây á, tớ chưa được nhìn thấy nhiều cái lắm ngoài cái của tớ ra... Và Laurence, tớ không nghĩ rằng cô ấy đã nhìn thấy nhiều hơn hai cái trước tớ...”

Laurence suýt nghẹn thở. Rồi cô dùng dùng nổi giận:

“Được rồi đấy, tôi thấy chuyện này không đúng chỗ! Anh đến nhà chúng tôi ăn tối, chứ không phải là đến câu lạc bộ trao đổi bạn tình nhé! Nhưng nếu anh muốn biết, thì cửa quý của anh là loại trung bình, không dài không ngắn... Nó chẳng thu hút gì, chẳng có gì đặc biệt... Tôi thấy phần bìu hơi nhăn (*đột nhiên phấn khích:*) Bao quy

đầu thì hơi bị chẻ... Tôi dám cá là anh luôn xuất tinh sớm... À mà, tôi không thể chắc chắn hoàn toàn về chuyện này được... *(hét lên:)* Gì thì gì, anh hẳn là chỉ tốc chiến thôi! Cái này thì khỏi phải nghi! Đó là của quý của những kẻ đánh nhanh!”

Đột nhiên cô ngừng lại khi nhìn thấy khuôn mặt há hốc kinh ngạc của các vị khách đến ăn tối. Nhưng chẳng mấy nổi, sự kỳ lạ của giây phút này cũng chìm ngấm trong sự kỳ lạ của buổi tối hôm nay. Người ta không còn đủ năng lượng đi vào chi tiết (rốt cuộc...).

Hector rình chờ cái nhìn ra hiệu của vợ gã; nàng đã cho phép gã mặc quần áo lại. Xong xuôi, họ đứng dậy và ra về không quên cảm ơn nồng nhiệt vì bữa tối ngon miệng. Nói cho đúng, họ không định ở lại đây sau cái hành động khủng bố của mình. Và rồi, như thường vẫn thế, một khi đã phô bày cả hàng cả họ, họ chẳng còn chuyện gì to tát để nói với nhau. Marcel và Laurence coi sự ngông cuồng của những người bạn là hệ quả của chuyến du lịch nước Mỹ mới đây. Người Mỹ hẳn phải đi trước chúng ta cả chục năm, Marcel khẳng định. Anh sẽ chẳng ngạc nhiên khi chẳng mấy chốc cũng đến lúc loài người phô bày hết cuối mỗi bữa ăn.

Mùa hè sau, họ nhất định sẽ đi Chicago.

Vậy thì ảo dâm của Brigitte là việc Hector phô bày của quý của gã. Cụ thể hơn, nàng có ảo dâm được thấy của quý của đức ông chồng trở thành chủ đề bàn tán, khi mà tất cả mọi người đều phân tích, mổ xẻ như mổ xẻ một con côn trùng dưới kính hiển vi. Nàng đã yêu khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bối rối của anh chồng yêu dấu. Chàng quá dũng cảm nên nàng sẽ lau kính cả đêm nếu chàng muốn nàng làm thế. Mỗi người đều đã được thỏa mãn chứng ảo dâm của mình. Họ rốt cuộc cũng là một cặp vợ chồng như bao cặp khác trên đời (họ có tính mua căn nhà ngoại ô không nhỉ?). Họ quyết định đi bộ về nhà.

Dưới ánh trăng, họ nắm tay nhau nhịp bước, đi ngang qua bao cặp tình nhân khác cũng tay nắm tay đi dạo. Paris là một thành phố lớn đối với tất cả những người đang yêu bằng một thứ tình yêu rất đổi thường tình. Nửa đêm. Tháp Eiffel nhấp nháy chính xác tuyệt đối, phía sau sự kỳ diệu luôn có bóng dáng của những viên chức chăm chỉ. Và chính bên bờ sông Seine, Hector đã có linh cảm sau: “Đó có thật là ảo dâm của em không?”

Brigitte phá ra cười.

“Chắc chắn là không rồi, đó không phải là ảo dâm! Những ám ảnh tình dục của em đơn giản hơn thế nhiều. Đó là làm tình trong rạp phim hay trong thang máy... Em chỉ muốn biết anh có thể làm gì vì em, vì tình yêu... Tóm lại, em sẽ lau kính cả đời để làm anh vui... cục cưng đòi bại ạ! Thế nên em mới muốn kiểm tra xem anh có xứng với điều đó không... Đi thôi nào, em có cảm tưởng cửa kính nhà mình đang bắn...”.

V

Mọi chuyện giống như thời kỳ những ngày tươi đẹp nhất. Hector muốn đưa Brigitte đến thư viện, hít thở lại không khí nơi ươm mầm tình yêu của họ. Trước cuốn *Atlas nước Mỹ*, bàn tay họ đã tìm thấy nhau một cách hoàn toàn tự nhiên. Những đôi tay không có não nhưng có ký ức tình yêu. Ở cửa vào, họ chia ra hai hướng để có thể tạo ra một sự tình cờ trước cuốn sách. Brigitte nghĩ về cuốn sách của Cortázar, trong đó những cặp tình nhân đi dạo trên phố cho đến tận khi họ gặp được nhau - đây rồi. Nàng đã đọc cuốn sách này hồi mười tám tuổi, khi nàng đi nghỉ ở nhà ông chú to béo. Khi lướt qua tất cả những cậu sinh viên này, nàng như lướt qua tuổi thanh xuân trong ký ức. Cuộc đời của nàng có vẻ siêu thực, tuy nhiên khi ngắm nhìn những cái gáy im lìm này, nàng hiểu ra mình đã yêu cuộc sống này biết bao, cái cuộc sống đã bước ra khỏi sự tầm thường. Siêu thực là một thứ ngôn ngữ làm nàng hưng phấn trong tim. Nàng bắt đầu rào bước, chính giây phút này, nếu là trong phim, người ta sẽ quay cận cảnh nhân vật nữ chính. Khi ấy, chẳng có gì còn tồn tại ngoài chuyển động của đôi chân. Nhạc nền luôn là thứ phá hỏng những cảnh như thế. Người ta cần nên cấm tiệt âm nhạc về phụ nữ, sự im lặng mới là giai điệu của họ.

Họ lại tìm thấy nhau trước cuốn sách và hôn nhau trước sự chứng kiến của những gáy sách màu đỏ.

Thường thì, chỉ cần hơi hạnh phúc là người ta đã không còn nhận ra được nỗi bất hạnh của người khác. Trong trường hợp này, có vẻ ngược lại mới đúng. Từ khi hiểu được nỗi khổ tâm của cậu em trai, Ernest đã gần gũi hơn với gã. Hôm sinh nhật ấy, anh không tin vào cái có bị ngã (bao nhiêu lần, anh đã chứng kiến sự bất thường của

cậu em trai). Hector đã kể mọi chuyện cho anh. Bằng cách thuyết phục gã rằng họ là một cặp vợ chồng bình thường như bao cặp khác, Brigitte đã giúp gã trút bỏ mặc cảm tội lỗi. Giờ đây gã có thể nói ra cái mê hồn của nàng khi lau kính. Cái ảo dâm mới kỳ quặc làm sao, Ernest nghĩ thầm. Hector nói rõ rằng gã vẫn và sẽ luôn là một người sưu tầm. Vợ gã vẫn đều đặn thỏa mãn khao khát của gã để giúp gã sống sót.

“Em đúng là người đàn ông hạnh phúc nhất!” Ernest tán dương.

Hector thấy ngạc nhiên và hỏi xem liệu có phải Justine không làm anh thỏa mãn tình dục. Lần đầu tiên, họ nói về chuyện quan hệ với vợ. Ernest, khi nói về mình, thì bắt đầu lúng búng. Cái vỏ gia đình hạnh phúc của anh đã biến thành một khối không hình dạng. Anh chưa bao giờ cho phép mình là chủ đề bàn tán. Nói cho đúng, anh chưa bao giờ tìm thấy một con người nào có khả năng đóng vai trò tri kỷ. Vậy là em trai mới trưởng thành của anh lại thúc đẩy anh xưng tội.

Vấn đề không phải ở Justine. Justine có một cơ thể hấp hồn bất kỳ một gã choai choai nào, hay bất kỳ một gã đực rựa nào tưởng mình mãi mãi chỉ là một chú thiếu niên. Cô có một cách khá độc khi ở trên giường. Nhưng thời gian, trong tấn bi kịch điển hình nhất của nó, đã hủy hoại những trò chơi tình ái của họ. Ernest tự dối mình; anh biết thừa đó không phải là chuyện hao mòn theo thời gian, mà là tình yêu bất di bất dịch của anh đối với phụ nữ. Anh đã lừa dối cô tăng tịu với Clarisse, và những vết móng tay cào đã suýt đặt dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân của họ. Có lẽ mọi chuyện hắn đã diễn ra như thế? Vì yếu lòng (hôn nhân làm ta yếu đuối), vì sợ nổi cô độc sẽ là mảnh đất màu mỡ cho những lệch lạc, họ đã tái hợp. Cô đã tha thứ cho anh, điều này nói lên rằng cô không thể tưởng tượng được cuộc

sống mà không có anh. Sự chệch choạc về tình dục đó là lần duy nhất cô biết chồng lừa dối mình. Cô vẫn chắc rằng người phụ nữ ấy là người tình duy nhất của anh. Cô nhảm; Ernest đã không ngừng sáng tạo cho bản thân đủ mọi chuyện để sống. Bị ám ảnh bởi phụ nữ, chuyển động và nét duyên dáng của họ, anh không nhớ có giây phút nào trong đời mình mà một người phụ nữ, dù thân hay sơ lại không ám ảnh anh. Giữa giờ nghỉ trưa, anh đi dạo trên phố chỉ để ngắm gái đi đường. Cơn thôi thúc có vẻ tự do này biến anh thành một tên nô lệ trong nền độc tài nhục cảm.

Tại sao anh lại kể cho gã nghe tất cả những điều này? Hector thấy chuyện này khá phổ biến. Gã nghĩ rằng chẳng có gì là bệnh hoạn khi có đam mê kiểu vậy, rằng có bao nhiêu gã đàn ông yêu đàn bà một cách thái quá, cuồng loạn. Gã không hiểu rằng với Ernest đó là cảm giác thường trực. Niềm say mê với việc lau kính của gã thuộc kiểu một vợ một chồng thủy chung. Không chỉ là gã chỉ yêu mỗi vợ mình, mà hơn nữa, gã thích ở nàng một hành động cụ thể! Đối với những gã đàn ông bị chuyển động không ngừng của phe giày cao gót hút kiệt sức lực, Hector xuất hiện như thể một huyền thoại sống về sự tĩnh tại. Điều mà gã coi là sự thôi thúc bệnh lý là một thiên đường đã được khử trùng. Ernest ao ước yêu Justine say đắm khi cô lau kính. Anh, chính anh cũng muốn thử nhấm nháp cái mê hoặc nhục dục tại nhà.

Còn lại một mình, Hector có cảm giác ghê tởm. Những người được ngưỡng mộ không có quyền vạch áo cho người ta xem lưng. Cái ông anh trai từng là tấm gương để gã nhìn vào noi theo vừa vụt biến mất như quả bóng xì hơi. Vợ gã đã xóa mặc cảm tội lỗi cho gã, anh trai gã vừa thần thánh hóa gã, gã - vốn là người thừa trong xã hội - đột nhiên trở thành một người đàn ông vững vàng. Cứ cái đà này, chẳng chóng thì chày người ta đến nước coi gã là nhân vật có uy tín

lớn cũng nên. Một người đàn ông vững vàng, nghe mới sướng tai làm sao. chẳng mấy chốc, người ta sẽ tìm đến xin gã lời khuyên, và gã sẽ trả lời đâu ra đấy. Gã sẽ đọc tin kinh tế trên tờ *Figaro*, và cuối cùng sẽ bỏ phiếu cho đảng cánh hữu. Trong lúc gã đang nghĩ vẩn nghĩ vơ (cần phải tin rằng họ vẫn lời qua tiếng lại với nhau), Gérard bất thần bước vào.

“Em tôi không ở đây à?”

- Không, Brigitte không có ở đây.

- Tốt quá, tôi muốn gặp chú.”

Trước đó, chưa bao giờ từng có ai đến thăm gã bất thần.

Hector và ông anh rể không gặp nhau từ sau vụ vạch mặt ồn ào kết thúc bằng màn tra tấn hung bạo đột trước. Tình tiết này, đương nhiên là không bao giờ được hé lộ cho bất kỳ ai khác; các đối thủ trong một vụ bạo lực thường đoàn kết với nhau trong im lặng. Cả hai đều giữ kín một kỷ niệm tuyệt vời về buổi chiều hùng hực tinh thần thể thao và trên cả thể thao ấy. Họ siết chặt tay nhau, khoanh khắc dài trong buổi chiều thứ Bảy ấy. Gérard sẫm soi gương mặt của Hector, và với con mắt sành sỏi, đã thừa nhận khả năng lành sẹo tuyệt vời của gã. Thực thế, không còn lại bất kỳ dấu tích nào của trận đòn như tử. Kể cả những cái răng, bởi vì hai chiếc răng mới cóng đã trôi lên đẩy mọi chuyện vào quên lãng, nhờ phép màu có tên can xi, những cái răng đã gãy tự hồi nào.

Hector mời anh một tách cà phê, hay bất cứ loại thức uống nào chứng tỏ sự hiếu khách của gã. Gérard, hàng tuần nay, đã trần trọc suy nghĩ. Não bộ của anh vốn không quen với công việc như vậy đâm phát sốt phát rét đến độ nguy hiểm. Động lực suy nghĩ: lời nói

dối của cuộc đời anh. Việc này không còn có thể tiếp diễn được nữa! Người ta không có quyền được yêu thương và ngưỡng mộ vì những lý do không đúng. Dầu vậy, trước khi bị cậu em vợ đe dọa, anh đã quên hẳn rằng đó thuần túy là sản phẩm từ khả năng bịa chuyện của mình. Vì cứ lải nhải đi lải nhải lại chiến công tự vẽ của mình, anh đâm tin thật rằng mình đã chiến thắng giải Ouarzazate-Casablanca. Nếu tất cả mọi người đều tin, thì đó hẳn nhiên là đúng. Hơn nữa, anh có những người bạn sành thuật ghép ảnh (những tay hàng xóm): họ cũng vậy, họ cũng sử dụng bức ảnh để chứng tỏ mình có mặt trên bục trao giải của cuộc đua danh giá. Vậy là, cả ba người, tự nhắc nhau nhớ về cuộc đua, mỗi lần lại phịa ra những chi tiết ngày càng huyền hoặc. Trong điều kiện như thế, bảo làm sao mà không tin cho được? Cho đến ngày Hector đến làm lung lay truyền thuyết của cuộc đời anh. Sau vụ tấn công, gã không còn dám soi mình trong gương; mặt khác, có ai lừa dối đâu. Đó là vấn đề tin tưởng bản thân. Anh vẫn đinh ninh rằng cuộc đời anh mà không có sự kiện đấy thì chỉ đáng vứt đi trong mắt người khác.

Trong mắt người khác.

Hector thầm nhắc lại câu này trong đầu. Tất cả với gã hết sức đơn giản. Cả cuộc đời gã, cũng như vậy, khi thu thu tích tích những món đồ phi lý nhất đã khao khát được ra vẻ quan trọng bằng cách tự xây dựng cho mình *một cả tính cụ thể*. Được nuôi dạy dưới tay một ông bố chỉ râu và một bà mẹ chỉ xúp, những tấm gương cho gã noi theo đúng là chuyện hảo huyền. Ouarzazate-Casablanca là một bộ sưu tập như mọi bộ sưu tập khác. Mỗi người tìm thấy nguồn nuôi dưỡng ảo ảnh cho riêng mình. Một Hector không còn mặc cảm tội lỗi giải thích cho Gérard đến nỗi anh không phải nói gì hết. Phải giữ lấy, và giữ gìn nguồn hạnh phúc của mình.

“Anh có hạnh phúc khi nói về cuộc đua này không?”

Khuôn mặt bừng lên rạng rỡ của Gérard nói lên nhiều điều hơn mọi lời diễn thuyết. Gã không có quyền, viện cái cơ phi lý đòi minh bạch, tước đi hạnh phúc lớn lao nhất của anh. Bởi đó là cách anh hưởng thụ cuộc sống, sự thán phục mà anh gọi lên trong ánh mắt những người mà anh yêu quý. Tìm kiếm ánh sáng nghe thì có vẻ lành mạnh, nhưng nó chắc gì đã đem lại hạnh phúc. Không cần phải tìm cách xóa bỏ tất cả những lời nói dối và những thôi thúc của chúng ta. Thừa nhận thôi là đủ. Gã nghĩ đến anh trai và sự cam chịu của anh dưới ách của đàn bà. Giờ đây, chỉ cần lựa lời. Gérard quan sát khuôn mặt của Hector. Sau một thoáng im lặng, gã khẳng định rằng chẳng việc gì phải thú nhận. Đó là lời khuyên của người đã muốn tố giác anh! Đúng là không còn có thể hiểu ra làm sao nữa. Và đó là một cảm giác mà Gérard rất rành - không hiểu gì cả.

Bị cậu em kể thuyết phục, Gérard vừa hít một hơi thật sâu vừa nhận định rằng những tuần trăng trở vừa qua thật là có vấn đề. Từ trong sâu thẳm, anh biết rõ rằng anh sẽ không bao giờ có thể thú nhận. Như trong vụ Romand, hấn bị thúc bách phải bắn chết bố mẹ khi vừa thú nhận sự thật với họ. Cuối cùng thì em gái anh cũng về. Anh thấy nàng đẹp, nhưng không đến mức rút ra rằng nàng đang kỳ viên mãn. Đúng là nàng đang cảm thấy ngày càng tốt hơn. Brigitte lăn xả vào anh trai, quá vui mừng được gặp lại anh. Nàng vuốt ve cơ bắp của anh và cho rằng sự biến mất của anh dạo gần đây hẳn là do bận bịu chăm chút thể lực cho xứng một vận động viên thành tích cao. Anh trả lời rằng nàng hoàn toàn đúng, không quên kín đáo liếc mắt với Hector. Gã này ra hiệu dung túng. Khi người ta sống với một lời nói dối được bôi trơn kỹ lưỡng, mọi chuyện chạy rất dễ dàng. Những người khác dành thời gian của họ để đưa ra giả thuyết, hoặc

này hoặc nọ, để đặt câu hỏi, đến nỗi chỉ cần một kẻ nói dối để gạt hay lắt.

Brigitte, phiên bản tuyệt vời của người phụ nữ nội tâm, chưa bao giờ để một người khách của gia đình thiếu thốn gì. Luôn có hai ba thức ăn vặt (nói cho sang) có thể hâm nóng lại trong chóp mắt. Thậm chí còn nghe cả tiếng nàng cười trong bếp, một mình và hạnh phúc. Chẳng lẽ nàng không cuồng loạn dù chỉ một chút thôi à? gã chồng nàng tự hỏi. Và rồi, gã nghĩ đến thứ khác, để khỏi chệch hướng sang ham muốn lau dọn mà chắc hẳn sẽ gây bối rối trước mặt Gérard.

Điện thoại đổ chuông.

“Em đang dở trong bếp, anh nghe nhé, anh yêu?” Hector đứng dậy. Là Marcel gọi. Vậy là anh không quá tức giận về bữa tối nuy hôm trước, nhẹ cả người! Hector không dám gọi lại sau những gì đã xảy ra, lòng quá bối rối không biết giải thích chuyện ra làm sao. Giọng của Marcel nghe hồ hởi đáng ngờ. Laurence hẳn cũng ở rất gần bởi vì người ta nghe thấy cô ấy thở gấp gấp... Cô thầm thì: “Thế nào, anh ấy nói gì?” Marcel đã bịt ống nói để trả lời Laurence: “Từ từ đã nào, em muốn anh nói chuyện với cậu ấy thế nào, nếu như em cứ dính lấy anh như thế! Trước tiên, để anh làm không khí thoải mái đã nào!” Dù Marcel luôn luôn dễ mến đến khó tin với Hector, thì cuộc trò chuyện được báo trước dường như đã vượt quá tất cả những giờ phút thân thiện này. Có thể nói trắng ra rằng Marcel sẽ tặng ông bạn quý lên cả mây xanh. Anh nói rằng hẳn cả thế kỷ rồi họ không gặp nhau, rằng anh nhớ gã, rằng cần phải có hôm nào đấy cả bốn người đi chơi chung, và sắp tới nên sắp xếp một bữa tối khác (không hề có chút ám chỉ nào về màn phô bày)... Cuối cùng, anh hỏi Brigitte thế nào. Marcel khựng lại và hít một hơi dài. Ừ, cô ấy thế

nào? Hector thú nhận rằng gã đã gây cho vợ hội chứng cuồng loạn, và gã cười. Marcel cũng cười bắt nhịp. Cuối cùng, anh cũng dám hỏi: “Thế này, Laurence và tớ, chúng tớ rất muốn... là, cậu có thể thấy điều này kỳ cục... rằng Brigitte lại sang nhà tớ lau cửa kính...”. Hector cười như điên, thật không thể tin được là có những người bạn kỳ lạ đến vậy. Và vừa nhìn Brigitte bước ra khỏi bếp, gã liền gác máy bởi họ sắp ăn.

Ngồi vào bàn yên vị đầu đấy, Brigitte hỏi họ muốn gì, và nhất là, họ không giận vì tối lần trước chứ.

“Không những họ không giận... Mà Marcel vừa mới lờm anh một cú, bảo anh liệu em có muốn đến nhà họ lau kính không!

- Ôi, thật buồn cười! Họ trả đũa đấy...”

Gérard chẳng hiểu gì cuộc trò chuyện này, vậy là mọi thứ đã về trật tự cũ, và, rất tình cờ, anh lại bắt đầu nói về Ouarzazate-Casablanca.

Brigitte về thăm nhà. Nàng có đến thăm bố mẹ mỗi tuần một lần. Khi nào Hector không về thăm mẹ già, thì già luôn sẵn lòng đi cùng nàng. Ông bà nhạc là cặp bố mẹ lý tưởng. Giản dị, tốt bụng, ân cần, thậm chí có thể trò chuyện cả kê dê ngỗng với họ. Từ một vài tháng nay, họ đã già đi khủng khiếp. Nhất là ông bố, giờ còn không thể tự đi. Cả cuộc đời mình, ông luôn thích rời ngôi nhà lúta đôi để đi dạo, dù ngắn hay dài. Ông thường đến các quán cà phê hút thuốc và vừa chơi bài vừa kể tội cái sự ngớ ngẩn của phụ nữ. Chắc chắn, đôi vợ chồng này chung sống được bền lâu là nhờ những cuộc lẩn trốn ấy của ông. Giờ không còn có thể đi lại, điều làm ông thấy rầy rà nhất chắc chắn là việc cứ phải nhìn thấy bà vợ cả ngày. Tuổi già làm giảm không gian sinh tồn của các cặp vợ chồng. Rồi cũng sẽ có người kết thúc trước người kia, cứ như có người đã sẵn sàng nhượng bộ. Ở cái tuổi này, khi mà người ta chẳng còn gì to tát để nói với nhau, cần phải xào đi nấu lại những điều tầm thường. Brigitte, trong những chuyến thăm nhà, trở thành trọng tài. Nàng cho điểm tốt, và không thực sự tìm cách hòa giải họ. Bố nàng càng ngày càng ít nói, nàng cam chịu không tìm chủ đề trò chuyện cuốn hút ông nữa. Ông không bao giờ muốn nói chuyện về quá khứ. Không hiện tại, cũng không tương lai. Vậy nên, nàng nhìn ông, cái ông già là bố nàng. Khuôn mặt ông bị một làn da đã co rút lại như số thời gian ông còn tồn tại trên đời làm cho nhăn nheo. Khi nhìn ông, vẫn chưa hốc hác lắm, hơn lúc nào hết nàng nghĩ rằng cần phải tận hưởng cuộc sống. Khuôn mặt của bố nàng, hom hem đi thế, chắc chắn là có ảnh hưởng đến thái độ của ông lúc khủng hoảng vợ chồng.

Brigitte luôn đến một cách rất ồn ào; và, trước khi lại chìm vào cái sự chẳng gì cả thường nhật, bố nàng thờ phào: “A, con gái tôi đấy!”. Ra ngoài đi chợ với mẹ, nàng luôn mang về những món quà để làm sống động cái nơi này. Trong chuyến thăm gần đây nhất của nàng, mẹ nàng đã đề cập đến mong muốn rời nước Pháp, đến một nhà dưỡng lão ở Toulon¹⁵. Đó rõ ràng là làm khó nàng và anh trai nàng mỗi khi muốn đến thăm; chẳng phải đây là chiến thuật xa dần, như tiếng nấc cuối cùng trước khi chết sao? Nàng không muốn nghĩ quá nhiều về chuyện đó, nàng tập trung vào những điều cụ thể. Nàng bàn lại chuyện của bà Lopez, bà giúp việc đáng mến mà mẹ nàng đã đuổi đi vì một lý do không thể mơ hồ hơn: “Bà ấy chẳng biết làm gì đúng như cần phải thế!”. Có khi đó là cách tự trừng phạt vì không còn có thể làm thế. Brigitte nổi giận và nói rằng cần phải tìm người khác. Gì thì gì, chẳng lẽ họ chưa đủ ngập trong cái bồn hay sao? Nàng hỏi bố xem ông nghĩ gì về chuyện đó, ông điềm nhiên lờ đi. Vậy là Brigitte không có lựa chọn nào khác, đành tự đi làm vài đường hút bụi, và phúi bụi trên đồ đạc trong nhà. Khi thấy những tấm kính bẩn, nàng không dám. Nàng mỉm cười, đặc biệt là khi nghĩ tới bữa tối ở nhà Marcel và Laurence. Và rồi, nàng tự xấn tay vào làm. Bối cảnh giờ hoàn toàn khác!

Nhìn thấy con gái luôn tay luôn chân, bố nàng nổi giận với vợ: “Tuần tới, tôi chẳng cần biết thế nào, nhưng bà phải gọi bà Lopez thôi!”. Đó chính xác là điều Brigitte muốn, mang lại sự sống cho nơi đây, và bố nàng lại tham dự vào cuộc sống thường nhật. Nàng lau kính sạch đến mức mẹ nàng ngạc nhiên... Bà nghĩ đến câu “cứ như con bé làm việc đó hằng ngày” mà không biết rằng bà đã đúng biết bao. Chồng bà lịch sự hỏi bà xem có gì để uống; ít nhất là phải đến ba thập kỷ rồi ông không mở lời hỏi *tử tế* xin bà vợ quàu quàu cái gì. Cổ họng ông đột nhiên khô khốc. Nàng cũng khát. Tuy nhiên, hình như chỉ mới năm phút trước thôi, ông vừa uống một cốc lớn nước.

Sau mười phút ra tay lau kính sạch bóng, Brigitte quay đầu lại. Cái nhìn nhắc nàng về cái nhìn của Marcel và Laurence. Bố mẹ nàng, lần đầu tiên kể từ xưa xưa xưa xưa, lại ngồi vai kề vai. Hoàn toàn gần bó trong việc chiêm ngưỡng nàng.

“Con thật là xinh đẹp, con gái ạ!” mẹ nàng thốt lên.

Bố nàng thì cảm thấy bối rối bởi cảm giác vừa dịu dàng vừa không lành mạnh. Ông không thể cho phép mình thú nhận điều này - đó là con gái yêu quý của ông - nhưng dường như ông cảm thấy một sự hưng phấn nhẹ. Nàng có cách lau kính thật duyên dáng, thật... biết nói thế nào nhỉ... đành là... thật...

“Có khi chúng ta chẳng cần phải gọi bà Lopez làm gì... nếu không phiền con quá, con gái yêu ạ... con có thể thỉnh thoảng đến đây lau kính...”.

Brigitte nhận ra trong giọng bố nàng một sự mong manh của cảm xúc. Sự bần chòn của ông gây xúc động không thể tin được. Brigitte đồng ý. Nàng đã xác nhận thỏa thuận bằng cái bữu môi nũng nịu, y như bài của những mục ác mỗ vẫn luôn dùng để được tha thứ. Sau khi lau kính, nàng dịu dàng ôm hôn bố mẹ mình. Nàng cảm thấy có gì đó kỳ lạ đã diễn ra. Cứ như là từ thời điểm đó, họ rút cuộc cũng sắp hạnh phúc. Bố nàng nỗ lực phi thường, cho đến lúc ấy việc này đối với ông vẫn là vô tình, rời khỏi cái phô trương của mình để đứng sát bên cạnh vợ, trên bậc thềm, và họ cùng nhau tạm biệt con gái. Trên đường trở về, Brigitte để mặc những ý nghĩ nhẹ nhàng sinh sôi nảy nở trong đầu nàng. Dường như - và đó chỉ là một cuộc chơi ngông - nàng đột nhiên sở hữu tư chất kéo cha mẹ mình về với cuộc sống.

VII

Ở nàng có một thứ-không-biết-là-gì gọi tình không thể tin được. Brigitte lau kính cũng giống như mọi người. Sau cơn xúc động khi trông thấy bố mẹ mình trong một không khí hạnh phúc lâng lâng như vậy, nàng thừa nhận sự kỳ lạ của điều vừa diễn ra. Sau một người chồng mê mẩn đến nghiện, và đám bạn bè muốn mời nàng đến nhà làm lại điều đó, đây là lần thứ ba nàng tạo ra một niềm vui gần như là hào hứng khi lau những tấm kính. Bố nàng có cái nhìn hết như của Hector. Nàng đã cảm thấy một sự bối rối bủa vây: một cách vô thức, nàng tự biết mình là người duy nhất chịu trách nhiệm về sự mê hoặc thoáng qua mà nàng đã gọi lên. Là người, ai mà chẳng sở hữu một khả năng gọi tình đáng nể, chỉ có điều là hiếm người có khả năng tìm thấy nó. Sau tuổi dậy thì vỡ mộng, và những năm tháng đầu làm vợ khiến nàng yên phận rằng mình không có khả năng cuốn hút đàn ông, thì nay nàng lại trở thành một quả bom gọi tình. Dần dà, cơn hưng phấn lên cao. Mọi chuyện đã rõ ràng. Mọi người nhìn nàng trên phố, lúc trước còn đang nháy nhót, và chỉ một giây sau, nàng không còn chuyển động gì nữa. Chắc hẳn người ta tưởng nàng điên.

Trưa nay, Hector không muốn ngủ. Gã loay hoay, trong vô vọng, kiếm việc gì khác lạ để làm. May cho gã, Brigitte ào vào hét lên: “Em gọi tình không thể tin được! Là lỗi của em”. Là người đàn ông trong gia đình, Hector phải có trách nhiệm của mình chứ. Gã vuốt tóc vợ. Phải tức thời trấn an nàng ngay; chẳng phải chính gã đã khơi dậy trong nàng chuyện cuồng loạn này à? Đúng là nàng đang không sáng suốt lắm; tất cả đang xáo trộn trong trí não nàng, nàng cố giải thích cho chồng rằng gã chưa bao giờ tái phát bệnh cả. Kể từ cuộc

gặp gỡ của họ, và đúng như anh hy vọng, anh không còn là kẻ cuồng sưu tầm nữa. Gã cố ép nàng ngồi xuống, và rót cho nàng một ly bourbon khá lâu năm, nhưng không ích gì, nàng lắc lẩy lắc để gã và luôn miệng nhắc lại: “Nhưng anh không hiểu sao?” Gã lắc lẩy đầu đầy lo lắng. Cuối cùng nàng đã thông suốt mọi chuyện (đàn bà mà) vậy mà gã phải cần ít thời gian nữa mới vỡ vạc ra (đàn ông mà).

* * *

Hóa ra Hector chưa bao giờ tái phát bệnh. Khi gặp Brigitte (cơ thể phụ nữ, duy nhất), gã đã khỏi hoàn toàn chứng cuồng sưu tầm. Nhưng, ly kỳ như tiểu thuyết, gã vớ ngay phải cô nàng độc nhất vô nhị sở hữu tiềm năng gợi tình khó tin khi lau kính. Khao khát sống lại khoảnh khắc này bằng mọi giá, dẫn đến cả việc quay phim lại giờ phút trọng đại này, gã đã mộng muội làm tưởng rằng gã chưa bao giờ trở lại bình thường như những người khác.

Người ta có thể yêu đến phát điên, và khao khát thu thập những món đồ khác. Hector xưa nay vẫn đinh ninh là thế. Gã là người đàn ông đáng tin vừa biết, vào đúng cái ngày gã kiểm soát không ngủ trưa, sự lành bệnh của mình. Kể từ hôm nay, Brigitte sẽ không bao giờ còn lau kính nữa; cần phải cai. Đôi uyên ương nghiên cứu đủ các phương pháp có thể, và sáu tháng sau, Brigitte không còn lau kính để thỏa mãn ham muốn của chồng nàng nữa (họ đã sử dụng một kỹ thuật của Mỹ chủ trương giãn dần các buổi lau kính (người Mỹ có cái tài coi tất cả các kỹ thuật hiển nhiên là của Mỹ hết)). Giờ đến lượt Brigitte, không nói gì với Hector, nàng lau cửa kính để thỏa mãn ham muốn của mình, là thế đó, một kiểu thủ dâm. Những ngày này, khi trở về nhà, gã cảm thấy được những tấm kính sạch bong; những phản xạ xưa cũ. Gã cố không nghĩ đến nó, nhưng không phải lúc nào cũng dễ dàng. Đôi uyên ương dính như sam hết lần này đến

lần khác phải đối mặt với nguy cơ tái nghiện rập rình, và ơn Chúa, đều vượt qua.

Giờ thì tất cả đã là quá khứ.

Brigitte và Hector tạo thành một liên minh bền vững chống lại mọi biến cố dù lớn lao. Họ đẹp đôi (dù gì thì họ đều hài lòng về nhau), họ tương đối sung túc, họ không còn các vấn đề tâm lý nghiêm trọng (vẫn còn chỗ này, chỗ kia, hai ba cái ám ảnh sợ sệt nhưng chắc chắn là nó chẳng đáng ký lô gì), và họ đã sơn lại căn hộ ít lâu trước đây. Khi ấy cái kế hoạch vẫn được nhắc đi nhắc lại và luôn luôn nổi cộm cuối cùng cũng tái xuất hiện đúng thời điểm: kế hoạch sinh em bé. Mấy từ đó nghe có vẻ to tát, nặng nề. Người ta gọi đó là quả ngọt của tình yêu. Để tạo ra một đứa bé, trước hết cần làm tình. Brigitte vừa tính toán chọn ngày đẹp vừa giải thích cho Hector rằng tốt nhất là nên sinh em bé vào thứ Năm. Đó là ngày mà gã đặc biệt yêu thích. Họ nghỉ ngơi ngày thứ Tư và làm những chuyện lớn lao vào ngày đã định.

Hector chưa bao giờ thấy tự hào đến thế vào cái ngày mà gã được biết đã nhấm trúng. Người ta tổ chức ăn mừng rộn ràng, và Brigitte dần dần to lên. Nàng muốn ăn dâu, và buồn nôn. Hector không ăn dâu, nó làm gã buồn nôn. Những ông bố bà mẹ tương lai nghĩ về tương lai của đứa trẻ, về thành tích học tập chói sáng của nó, và về những cơn nghiện nho nhỏ mà người ta có thể cho phép chúng làm. Kể từ tháng thứ bảy, Brigitte thực sự rất đồ sộ. Người ta hỏi có phải cô ấy chứa cả đội tuyển bóng đá hay không (con người thường kỳ cục như thế đấy). Đôi vợ chồng ở nhà suốt ngày. Hector đi chợ, và trong những gian hàng siêu thị, gã thậm chí còn không nghĩ về các bộ sưu tập nữa. Con gã, gã chỉ nghĩ đến con. Họ quyết định không biết trước giới tính của nó. Để bất ngờ. Hector kinh sợ với tất cả

những gì liên quan đến sinh học giải phẫu; vậy nên không bao giờ đi cùng vợ tới các buổi siêu âm.

Và có lẽ hơi ít khả năng gã có mặt khi vợ sinh nở.

Nhưng khi đến ngày, nàng cầu xin gã ở lại bên nàng trong phòng sinh. Mồ hôi như tắm và tim đập thành thịch, gã đã dũng cảm vượt qua nỗi sợ của mình. Vợ gã có thể tự hào về gã; và rồi gã nghĩ rằng đúng hơn là gã tự hào về nàng... Brigitte gào thét, đùi giăng ra. Như vậy đấy, điều kỳ diệu của cuộc sống. Nữ hộ sinh thông báo rằng cổ tử cung đã mở một nửa, ngụ ý nói rằng vẫn còn một nửa chặng đường cần vượt qua.

Cổ tử cung mở dần từng millimet; mỗi con người, khi đến trái đất này, đều là một ngôi sao. Đó là một sự kiện, một sự kiện hạnh phúc. Đứa trẻ tranh thủ những giây phút cuối cùng trong bụng mẹ, và nó có lý bởi có ít cơ may là một ngày nào đó nó có thể sống lại những cảm giác này; trừ phi bơi trần trong làn nước băng giá sau khi đã uống ba lít whisky Ai Len. Hector bước ra ngoài. Tất cả mọi người đều ở đây: mẹ gã, bố mẹ Brigitte, Gérard, gia đình Ernest, Marcel và Laurence... Cuộc sinh nở hội tụ tất cả nhân vật trong một cuộc đời. Người ta động viên Hector, người ta nhắc đi nhắc lại rằng *những ông bố là những nhà phiêu lưu thời hiện đại*. Gã rất thích câu này; gã tự hỏi kẻ ngốc nào dám nói ra những điều ngớ ngẩn như thế, nhưng nó lại rất hợp với gã. Và đúng là gã đang mang cái mặt của kẻ phiêu lưu với bộ râu ba tuần chưa cạo (gã không thể cạo râu được, bởi vì, từ tình nghĩa keo sơn với Brigitte, gã đã chuẩn bị một va li cho chính mình để đến bệnh viện vào ngày cô sinh nở; trong va li đó, gã đã để cả đồ dùng cá nhân của mình). Gã cảm ơn tất cả mọi người đã đến, và gã hứa sẽ quay lại ngay khi có tin gì mới. Ra dáng đàn ông làm sao chứ, người ta có thể tin tưởng vào gã những dịp hệ

trọng. Gã sắp trở thành bố và cảm thấy đó là một vai được đo ni đóng giày cho mình.

Brigitte hét lên, vậy là người ta phải tăng liều thuốc gây mê. Hector lại ở bên nàng, gã dường như bình tĩnh. Gã thấy vợ mình đẹp như một phụ nữ sắp hạ sinh. Nàng rặn ngày càng khỏe. Nữ hộ sinh cắt một món tóc của đứa trẻ mà người ta vừa trông thấy cái đầu dính nhớp nháp. Hector ngấm món tóc này với một cảm xúc mãnh liệt... Chỉ thoáng qua, gã không thể ngừng ngăn mình nghĩ về bộ sưu tập của Marcel. Đó là phản xạ còn lưu lại từ cuộc đời trước kia mà gã không tài nào kiểm soát hoàn toàn được; ngay cả khi gã không còn sưu tầm gì nữa, gã vẫn tiếp tục nghĩ, khá thường xuyên, về những bộ sưu tập. Tóm lại, đó là cuộc đào thoát một giây, nhưng gã đã nghĩ: nếu đó là một bé gái, đây sẽ là một món tóc quý báu trong bộ sưu tập của Marcel... Và gã lại tập trung vào sự ra đời của đứa trẻ; đứa bé rất thông minh này đã hoàn toàn ở đúng chỗ để ra đời. Nữ hộ sinh thứ hai ấn vào bụng Brigitte để giúp đứa trẻ ra nhanh hơn. Cái đầu cuối cùng cũng đã gần như ra hết; trông cứ như cái nón. Hector chẳng nhìn thấy gì nữa của con gã, và dường như đó là ân huệ hiện hữu.

Đi kèm với những tiếng rên rặn để, đứa trẻ đã lọt lòng và đến lượt mình cũng khóc toáng lên. Người ta để nó lên bụng của người mẹ... đó là một bé gái! Hector đã rút những giọt nước mắt đẹp nhất trong đời. Gã lao ra ngoài hét lên trong hành lang: “Là con gái!”.

Gã ngấm nhìn điều kỳ diệu đang ọ ọ trong vòng tay của mẹ. Con gái của gã, con gái của gã, Hector không thể nghĩ về điều gì khác nữa. Gã vừa mới tái sinh. Nó thật sinh động, con gái của gã; sinh động và là duy nhất. Gã đã đọc trong những cuốn sách chuyên ngành rằng trẻ con sẽ được ở vài phút với mẹ trước khi được mang đi tắm lần

đầu. Thật lạ lùng, cảnh này không kéo dài hơn ba mươi giây. Nữ hộ sinh thứ hai đã mang con gái gã đi mà chẳng buồn hỏi gã. Trong sách, người ta nói rằng ông bố, nếu có mặt ở đó, sẽ là người đầu tiên tắm cho bé. Và ở đây, chẳng gì hết. Người ta thậm chí còn không nhìn đến gã... Gã hầu như chẳng kịp nhìn ngắm con gái. Gã nắm chặt tay Brigitte, và đột nhiên, nàng siết lấy tay gã rất mạnh, và hét lên. Như thể người ta đang quay trở lại.

Trong phòng chờ, cả gia đình đang bối rối. Một bé gái, đó là một bé gái, người ta đồng thanh nhắc đi nhắc lại. Hector không nhầm: người ta đang quay trở lại. Rồi trí, gã không còn có thể tự xác định rõ trong cái khái niệm có vẻ lạ lùng với mình. Brigitte gần như kiệt sức lại được trợ giúp bởi một nữ hộ sinh nữa, nàng cần phải dừng cảm. Nàng như bóp nát tay gã. Cuối cùng, gã đã sáng tỏ điều hiển nhiên này: sinh đôi! Nàng đã không nói gì với gã, nhưng nàng không phải mang thai một đứa trẻ mà là mang thai đôi! Thành linh, gã suýt ngất. Nữ hộ sinh khuyên gã nên ngồi xuống. Cảm xúc của gã làm mọi người lúng túng. Vậy là gã quan sát sự ra đời của đứa trẻ thứ hai. Lần này, đó là một bé trai! Hector hôn vợ, và giống như cô con gái đầu, người ta đặt đứa trẻ lên bụng mẹ.

“Nhưng em chẳng nói gì với anh... Hector lắp bắp.

- Không, đó là một bất ngờ, anh yêu ạ.”

Hector lao ra hành lang và hét lên: “Là con trai!”. Thông báo mới này làm tất cả mọi người rối loạn, và đặc biệt là Gérard, cứ luẩn quẩn phương trình điên rồ này: “Nhưng đó là con gái, hay con trai... Người ta không thể vừa là con trai vừa là con gái... Rốt cuộc, hay là đôi khi, chuyện đó cũng xảy ra... Nhưng không phải từ lúc bé thể chứ... Hay là...”. Anh hỏi xin cô y tá đi ngang qua một viên aspirin.

Chánh choáng trong hạnh phúc, người bố như lơ lửng trên mây và người mẹ không còn thấy gì nữa, hai bố mẹ trẻ vừa như lạc trong một thế giới khác. Hector muốn theo con trai anh vào trong phòng nơi mà người ta tắm cho nó, nhưng lại một lần nữa, một nữ hộ sinh đã mang đứa trẻ đi. Trong hơi thở hỗn hển, Brigitte thú nhận với Hector: “Em chưa nói hết với anh...

- Sao cơ?

- Là sinh baaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Một cơn co thắt kéo đến cắt ngang lời nàng. Và Brigitte bắt đầu rặn với chút sức lực còn lại. Đó là một phụ nữ phi thường, ba đứa trẻ một lúc. Hector nhìn nàng như thể nàng là sinh vật ngoài hành tinh. Gã yêu nàng bằng một tình yêu đầy nỗ lực. Một cách dũng cảm, nàng đã hạ sinh bé gái thứ ba và, nhẹ lòng, nàng vỡ òa trong nước mắt. Cô em gái nhỏ cũng sớm đoàn tụ với anh trai và chị gái để được kiểm tra và vài phút sau, nữ hộ sinh thông báo rằng cả ba đứa trẻ đều khỏe mạnh. Cô còn nói thêm rằng cô hiếm thấy một ca sinh ba nào lại dễ dàng đến thế.

Ba đứa trẻ nằm cạnh nhau; chúng giống nhau như thể ba mảnh của một bộ sưu tập. Hector không khỏi ngạc nhiên khi mình là đấng sinh thành của ba cơ thể người này. Gã hôn vợ, và trong nụ hôn này gã đặt tất cả lòng can đảm cần có. *Những ông bố là những nhà phiêu lưu thời hiện đại*, gã nhớ lại câu nói này. Với ba đứa trẻ một lần sinh, ít nhất gã cũng xứng đáng được gọi là anh hùng.

Tháng Mười một 2002 - tháng Tám 2003

Ouarzazate - Casablanca

CHỈ TẠI VỢ TÔI GỌI TÌNH!

Chịu trách nhiệm xuất bản
PHẠM TRUNG ĐÌNH
Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN THỊ ANH THU

Biên tập	Nguyễn Ánh Ngân
Biên tập viên Nhã Nam	Hoàng Nhụy
Thiết kế bìa	Tạ Quốc Kỳ Nam
Trình bày	Hồng Nhung
Sửa bản in	Vũ Minh

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội
Tel: 04 38222135 | Fax: 04 38222135
E-mail: nxbhoinhavan@yahoo.com.vn
<http://nxbhoinhavan.com>

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

CÔNG TY VĂN HÓA & TRIỂN THÔNG NHÃ NAM

59 Đỗ Quang, Trung Hòa, Cầu Giấy, Hà Nội
Điện thoại: 04 35146875 | Fax: 04 35146965
Website: www.nhanam.vn
Email: nhanambook@vnn.vn
<http://www.facebook.com/nhanampublishing>

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh
Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh
Điện thoại: 08 38479853 | Fax: 08 38443034
Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn

In 2.500 cuốn, khổ 13x20.5cm tại Công ty CP In Viễn Đông. Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 762-2014/CXB/73-25/HNV và quyết định xuất bản số 535/QĐ-NXB HNV của Nhà xuất bản Hội Nhà Văn ngày 6.6.2014. In xong và nộp lưu chiểu năm 2014.

Hiện nay, trên thị trường đã xuất hiện hàng loạt cuốn sách làm giả sách của Nhã Nam với chất lượng in thấp và nhiều sai lỗi. Mong quý độc giả hãy cẩn thận khi chọn mua sách. Mọi hành vi in và buôn bán sách lậu đều vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của tác giả và nhà xuất bản.

*"Vẫn luôn hài hước, chưa bao giờ lạc điệu,
David Foenkinos nổi bật lên trong làng
văn chương theo một cách thật thú vị."*

— **LivresHebdo**

*"David Foenkinos đã có một bộ sưu tập
những từ đắt và những phản ứng kỳ cục."*

— **Télérama**

BECOME A FAN

 nhanapublishing

NHÀ NAM VĂN HỌC HIỆN ĐẠI

ĐÀN ÔNG SINH RA LÀ DÀNH CHO ĐÀN BÀ, SỰ THẬT ẤY AI DÁM CHỐI CÁI.

Thế mà Hector lại không như thế. Gã sinh ra là để dành cho đồ vật. Bởi gã ấy, từ thuở cha sinh mẹ đẻ, phàm là đồ vật, cái gì gã cũng sưu tầm, từ tem thư, huy hiệu, giấy gói sô cô la đến giấy khai sinh, xiên hoa quả, hộp đựng xà phòng, ngạn ngữ Croatia, vỏ sò Ấn Độ Dương, những thanh âm lúc 5 giờ sáng... (bạn đã chóng mặt chưa?)

NGƯỜI TA CŨNG NÓI THẾ NÀY: **"CÓ QUÁ THANH QUÁ CỐ".**

Gã suýt "quá cố" vì cái thú sưu tầm quái gở ấy. Và gã quyết chí: **LẤY VỢ!** Cái quyết định được kỳ vọng sẽ hướng cuộc đời gã về bến bờ bình yên của hạnh phúc lứa đôi ai ngờ lại đẩy gã vào những tình huống tai quái mới, tất cả đều cùng một nguyên nhân:

Chỉ tại vợ tôi gọi tình!

"Chỉ tại vợ tôi gọi tình!" là một bộ sưu tập những trang sách buồn cười, nơi cái điên và cái hài tranh chấp nhau từng dòng một. Thậm chí, có lúc còn tăng tịu với nhau!" — **LaLibération**

Ghi chú:

- (1). Người Thụy Sĩ thường bị cho là có tính cách lạnh lùng. (Mọi chú thích không có lưu ý thêm đều của người dịch.)
- (2). Lech Wałęsa sinh năm 1943, là tổng thống Ba Lan giai đoạn 1990 - 1995.
- (3). Ở đây, chúng ta hãy trừ đi sáu ngày nồng nức nửa vời với một cô nàng lai Hy Lạp - Tây Ban Nha. (Chú thích trong nguyên bản.)
- (4). Thế vận hội năm 2000 được tổ chức tại thành phố Sydney, Australia.
- (5). Còn gọi là “passing-shot” - một kỹ thuật đánh bóng trong quần vợt: cú đánh sang bên cạnh hoặc ra khỏi tầm với của tay vợt đang chơi trên lưới.
- (6). Diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất phim người Mỹ.
- (7). Robert Chapatte (1922-1997): tay đua xe đạp, nhà báo người Pháp.
- (8). Tên một truyện ngắn của Thomas Mann, đã được chuyển thể thành phim.
- (9). Âm chỉ bức tranh “Golconde” (1953) của Magritte.
- (10). Nguyên bản tiếng Pháp: “Phèdre des paupiettes”, ở đây tác giả có ý nhắc đến *Phèdre*, một tác phẩm nổi tiếng của Jean Racine, trong đó nhân vật Phèdre là một hoàng hậu.

(11). Chúng tôi nhắc đến vụ việc mất tích này, đó là bởi chúng có tầm quan trọng đối với câu chuyện của chúng ta. Ở đây, chẳng có gì là thừa cả, chúng tôi không chịu được chuyện thừa thãi. (Chú thích của tác giả.)

(12). *Người đẹp của đức Chúa Trời* (1968) là một tác phẩm nổi tiếng của nhà văn Thụy Sĩ Albert Cohen.

(13). Âm chỉ cuốn sách *À l'origine du mensonge* (Nguồn gốc dối trá) của Lazare.

(14). Ngụ ý miếng da lừa của Balzac, miếng da thần kỳ thỏa mãn mọi điều ước của người sở hữu, nhưng mỗi lần biến ước mơ thành sự thật, nó lại co lại, và đến lúc chẳng còn gì, thì cuộc đời của chủ nhân cũng kết thúc, khi thỏa mãn ước nguyện cuối cùng.

(15). Thực ra, Toulon là một thành phố ở cực Nam nước Pháp, rất xa Paris.